

TOEN WIJ
ONTDEKTE
WIE HIJ
WERKELIJK WAS

Het verhaal van Simon Petrus en Andreas

HET VERHAAL VAN TWEE OOGGETUIGEN
Die een Rabbi volgden, de Messias leerden kennen,
en ontdekten dat Hij werkelijk God was, mens geworden.

Toen wij ontdekten wie Hij werkelijk was

Het verhaal van Simon Petrus

© 2026 Gerard P.M. Feller

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de uitzonderingen die de wet toestaat.

Bijbelcitaten zijn ontleend aan de Heilige Schrift, tenzij anders vermeld.

Omslagontwerp en illustraties: ChatGPT (OpenAI), samengesteld en bewerkt door de auteur.

Eerste uitgave: 2026

Uitgegeven in Nederland

www.complementaire-gezondheid.nl

Over de auteur

Gerard P.M. Feller schrijft al vele jaren over geloof, Bijbel, neuropsychologie en de relatie tussen wetenschap en christelijk geloof. Zijn boeken kenmerken zich door een heldere stijl, grondige Bijbelkennis en het verlangen om grote geestelijke waarheden begrijpelijk en toegankelijk te maken.

In *Toen wij ontdekten wie Hij werkelijk was* laat hij Simon Petrus zelf het verhaal vertellen. Daardoor ervaart de lezer niet alleen de wonderen van Jezus, maar ook de twijfel, de verwondering, de groei van het geloof en de diepe liefde die de discipelen langzaam deden beseffen wie Hij werkelijk was.

“Wij ontdekten niet op één dag dat Jezus God was. Dat gebeurde langzaam. Heel langzaam. Zoals de zon niet in één ogenblik de nacht verdrijft, maar eerst een bleke gloed over de horizon legt, zo begon ook in ons hart een licht te dagen.”

“Toen wij ontdekten wie Hij werkelijk was” is een uitnodiging om samen met Simon Petrus diezelfde ontdekkingstocht te maken. Wanneer de laatste bladzijde is omgeslagen, blijft één vraag in het hart van de lezer klinken:

Wie is Jezus voor mij?

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1 De stem aan het meer-----	6
Hoofdstuk 2 Kom en zie-----	19
Hoofdstuk 3 Waar zelfs de vissen luisterden-----	27
Hoofdstuk 4 De dag waarop een melaatse Hem aanraakte-----	36
Hoofdstuk 5 De woorden die een storm konden stillen-----	44
Hoofdstuk 6 De man die de harten kende-----	53
Hoofdstuk 7 De nacht waarin ik Zijn geheim begon te zien-----	63
Hoofdstuk 8 De Romeinse hoofdman-----	72
Hoofdstuk 9 De stem van de Vader-----	80
Hoofdstuk 10 Het brood van de hemel-----	89
Hoofdstuk 11 Waar de golven Zijn voeten droegen-----	98
Hoofdstuk 12 Wie raakt Mij aan? -----	108
Hoofdstuk 13 De ogen die door mensen heen keken-----	118
Hoofdstuk 14 In het huis van Martha, Maria en Lazarus-----	126
Hoofdstuk 15 De nacht van de vragen-----	136
Hoofdstuk 16 De berg waar de hemel openging-----	145
Hoofdstuk 17 U bent de Christus-----	156
Hoofdstuk 18 De weg naar Jeruzalem-----	166
Hoofdstuk 19 De geur van liefde-----	175
Hoofdstuk 20 De Koning op een ezelsveulen-----	185
Hoofdstuk 21 De laatste avond samen-----	195
Hoofdstuk 22 Het Brood dat gebroken werd-----	205
Hoofdstuk 23 De nacht waarin de hemel zweeg-----	215
Hoofdstuk 24 De kus in de nacht-----	225
Hoofdstuk 25 De blik die mij redde-----	235

Hoofdstuk 26 Pilatus – De Rechter die geoordeeld werd-----	245
Hoofdstuk 27 Zie, de Mens-----	251
Hoofdstuk 28 De Weg van het Lam-----	257
Hoofdstuk 29 Het Lam van God-----	266
Hoofdstuk 30 De Stilte van de Sabbat-----	277
Hoofdstuk 31 De Morgen waarop de dood verloor-----	286
Hoofdstuk 32 Vrede zij u-----	297
Hoofdstuk 33 Heb je Mij lief? -----	307
Hoofdstuk 34 Tot aan de einden van de aarde-----	319
Hoofdstuk 35 De Koning keert terug naar Zijn Vader-----	329
Hoofdstuk 36 Vuur uit de hemel-----	340

Hoofdstuk 1 De stem aan het meer

Mijn naam is Simon.

De meesten kennen mij als Petrus.

Die naam kreeg ik niet van mijn vader. Zelfs mijn moeder heeft mij nooit zo genoemd. Nee, die naam kreeg ik van één Man. Op het moment dat Hij mij voor het eerst aankeek, wist Hij al wie ik zou worden, terwijl ik zelf nauwelijks wist wie ik was.

Nu ben ik oud.

Mijn handen zijn nog steeds de handen van een visser. De huid is hard geworden door duizenden keren het natte touw van de netten vast te grijpen. Mijn rug herinnert zich iedere storm op het Meer van Galilea. Maar het zijn niet de stormen op het water die ik mij het meest herinner.

Het zijn de stormen die Hij tot zwijgen bracht.

Jaren zijn voorbijgegaan sinds Hij terugkeerde naar Zijn Vader. Velen hebben geprobeerd Zijn leven te beschrijven. Mattheüs schreef op wat hij zag. Marcus vertelde wat hij van mij hoorde. Lukas onderzocht alles zorgvuldig. Johannes schreef wat hij nooit meer kon vergeten.

Toch bleef er iets in mijn hart achter.

Mensen kennen Zijn wonderen.

Zij kennen Zijn woorden.

Zij weten hoe Hij stierf.

Zij geloven dat Hij opstond.

Maar slechts weinigen weten hoe het voelde om dag na dag met Hem te leven.

Want wij ontdekten niet op één dag dat Jezus God was.

Dat gebeurde langzaam.

Heel langzaam.

Zoals de zon niet in één ogenblik de nacht verdrijft, maar eerst een bleke gloed over de horizon legt, zo begon ook in ons hart een licht te dagen.

In het begin zagen wij een rabbi.

Een bijzondere rabbi.

Daarna een profeet.

Toen dachten wij dat Hij de Messias was.

Maar zelfs toen begrepen wij nog niet Wie er werkelijk vóór ons stond.

Pas veel later ontdekten wij dat wij jarenlang hadden gelopen naast Degene die de sterren had gemaakt.

En toch...

Hij liep met stoffige sandalen.

Hij kreeg honger.

Hij werd moe.

Hij sliep in onze vissersboot.

Hij lachte met kinderen.

Hij huilde bij een graf.

Hij voelde pijn.

Hij bad.

Hij hield van mensen.

Hij was méér mens dan wie ook.

En juist daarom begon ik langzaam te begrijpen dat niemand ooit zó mens had kunnen zijn, tenzij Hij ook God was.

Ik herinner mij de ochtend waarop alles begon.

De lucht boven het Meer van Galilea kleurde nog donkerblauw toen Andreas en ik onze netten binnenhaalden.

Het was een slechte nacht geweest.

We hadden nauwelijks iets gevangen.

Andreas zweeg terwijl hij een scheur in het net herstelde. Dat deed hij altijd wanneer hij nadacht.

Mijn broer dacht veel.

Ik werkte liever.

“Simon,” zei hij uiteindelijk.

Ik bromde iets.

“Ik ga vandaag weer naar Johannes.”

Ik keek nauwelijks op.

“Die prediker in de woestijn?”

Hij knikte.

“Er is iets aan hem.”

“Er zijn wel meer zonderlingen in Israël.”

Andreas glimlachte.

“Misschien.”

Hij keek uit over het water.

“Maar deze spreekt alsof hij werkelijk gelooft dat God binnenkort iets gaat doen.”

Ik haalde mijn schouders op.

Israël leefde al eeuwen van verwachtingen.

Iedere generatie dacht dat de Messias morgen zou komen.

Iedere generatie stierf zonder Hem te zien.

Waarom zou onze tijd anders zijn?

Ik pakte een net op mijn schouder.

“Als jij wilt luisteren, ga dan.”

Hij keek mij onderzoekend aan.

“En jij?”

“Ik heb een gezin.”

“Ik heb een boot.”

“Ik heb klanten.”

“En bovendien...”

Ik lachte schamper.

“De Romeinen verdwijnen echt niet omdat een profeet langs de Jordaan staat te preken.”

Andreas zei niets.

Dat was typisch mijn broer.

Hij vocht zelden met woorden.

Maar later heb ik vaak gedacht dat God juist daarom hem als eerste uitkoos.

Hij luisterde voordat hij sprak.

Ik sprak voordat ik luisterde.

Twee dagen later kwam Andreas terug.

Ik zag hem al van verre lopen.

Zijn pas was anders.

Sneller.

Lichter.

Alsof hij iets had gevonden waarvan hij zelf nog niet begreep hoe kostbaar het was.

Hij kwam buiten adem bij mij staan.

“Simon...”

Ik keek op.

“Ik heb Hem gevonden.”

“Wie?”

Hij keek mij recht aan.

Zijn ogen glansden.

“De Messias.”

Ik barstte in lachen uit.

“Dat dacht je vorige maand ook.”

Maar Andreas lachte niet.

Hij legde zijn hand op mijn arm.

“Nee.”

“Deze keer is het anders.”

“Johannes wees Hem aan.”

“En toen keek Hij mij aan...”

Hij zweeg even.

“...Simon...”

“...Hij keek dwars door mij heen.”

Ik wist nog niet dat mijn broer gelijk had.

Nog minder wist ik dat dezelfde ogen zich spoedig ook op mij zouden richten.

En dat één enkele blik mijn hele leven voorgoed zou veranderen.

De stem aan het meer

Ik liet Andreas uitspreken.

Dat deed ik niet vaak.

Normaal gesproken wist ik allang wat ik ergens van vond voordat een ander zijn verhaal had verteld. Mijn vader zei vroeger wel eens dat mijn mond sneller werkte dan mijn verstand.

Misschien had hij gelijk.

“Vertel dan,” zei ik.

Andreas keek naar het meer. Het water lag bijna spiegelglad. Alleen een paar meeuwen schreeuwden boven de vissersboten.

“Johannes stond weer te dopen.”

“Zoals altijd.”

“Nee.”

Hij schudde zijn hoofd.

“Deze keer gebeurde er iets.”

Hij zocht naar woorden.

“Alsof... alsof de hemel zelf dichterbij kwam.”

Ik glimlachte.

“Dat klinkt als een preek.”

“Nee, Simon.”

Zijn stem werd zachter.

“Ik kan het niet uitleggen.”

Hij ging op een omgekeerde vismand zitten.

“Er liep een man voorbij.”

“Gewoon een man.”

“Niets bijzonders aan Zijn kleding.”

“Geen rijke mantel.”

“Geen soldaten.”

“Geen priesters.”

“Geen leerlingen.”

“Alleen...”

Hij zweeg opnieuw.

“...toen Johannes Hem zag...”

Ik keek nieuwsgierig op.

“...boog Johannes zijn hoofd.”

“Dezelfde Johannes die tegen Farizeeën durfde te schreeuwen.”

“Dezelfde Johannes die niemand ontzag.”

“Die man...”

“...boog voor Hem.”

Ik voelde iets van nieuwsgierigheid.

“En?”

“Toen wees Johannes naar Hem.”

Andreas sprak de woorden langzaam uit, alsof hij ze opnieuw hoorde.

“Zie...”

“...het Lam van God...”

“...dat de zonde van de wereld wegneemt.”

De woorden bleven tussen ons hangen.

Ik kende de Schriften.

Iedere Israëliet kende het paaslam.

Iedere priester kende de offers.

Maar iemand een **Lam van God** noemen...

Dat had ik nog nooit gehoord.

“Misschien overdreef Johannes.”

Andreas keek mij aan.

“Dat dacht ik eerst ook.”

“Maar toen draaide die Man Zich om.”

“En Hij keek ons aan.”

Ik zag hoe Andreas opnieuw even stil werd.

“Simon...”

“Nog nooit heeft iemand zo gekeken.”

“Niet alsof Hij nieuwsgierig was.”

“Niet alsof Hij mij beoordeelde.”

“Niet alsof Hij iets van mij wilde.”

“Alsof Hij mij al kende.”

“Volledig.”

Ik voelde een lichte rilling.

“En toen?”

“Hij vroeg alleen maar...”

‘Wat zoeken jullie?’

Ik moest lachen.

“Dat is alles?”

“Ja.”

“En toch...”

Hij glimlachte.

“...het voelde alsof Hij vroeg waar mijn hele leven naar verlangde.”

Ik zweeg.

Dat soort woorden gebruikte mijn broer nooit.

Hij was geen dromer.

Hij was geen dichter.

Hij overdreef niet.

Juist daarom bleef het mij bezighouden.

Die nacht sliep ik slecht.

Niet vanwege de visvangst.

Ook niet vanwege geld.

Steeds opnieuw hoorde ik de woorden van Andreas.

“Hij keek dwars door mij heen.”

Ik draaide mij om op mijn slaapmat.

Mijn vrouw merkte het.

“Wat is er?”

“Niets.”

“Dat geloof ik niet.”

Ze kende mij te goed.

Ik vertelde haar over Johannes.

Over Andreas.

Over die onbekende man.

Ze luisterde aandachtig.

“Misschien moet jij ook gaan kijken.”

“Waarvoor?”

“Om te ontdekken of Andreas gelijk heeft.”

Ik snoof.

“Er zijn al genoeg mannen geweest die beweerden dat zij door God gezonden waren.”

Ze glimlachte.

“Maar jij bent nieuwsgierig.”

Dat was waar.

Ik wilde het alleen niet toegeven.

De volgende ochtend hing er een dunne nevel boven het meer.

Wij maakten de boot klaar.

Jakobus en Johannes waren verderop bezig hun netten te herstellen.

Zoals iedere morgen.

Alles leek precies hetzelfde.

Maar ergens voelde ik dat er iets veranderd was.

Ik wist alleen nog niet wat.

Plotseling zag ik Andreas opnieuw aankomen.

Niet alleen.

Naast hem liep de onbekende man.

Hij was kleiner dan ik mij had voorgesteld.

Zijn kleding was eenvoudig.

Zijn sandalen stoffig.

Hij zag eruit als iedere andere Jood die vele kilometers had gelopen.

En toch...

Terwijl Hij dichterbij kwam, gebeurde iets merkwaardigs.

Niemand zei iets.

Zelfs de mannen die altijd luidruchtig waren, zwegen.

Het leek alsof Zijn aanwezigheid alleen al rust bracht.

Hij glimlachte naar de kinderen die langs het strand speelden.

Een oude vrouw die een zware kruik droeg, kreeg als vanzelf hulp van Hem.

Hij zag werkelijk iedereen.

Niet vluchtig.

Niet oppervlakkig.

Werkelijk.

Toen bleef Hij voor mij staan.

Hij keek niet naar mijn boot.

Niet naar mijn netten.

Niet naar mijn sterke armen.

Hij keek mij aan.

Die ogen...

Ik heb duizenden gezichten gezien.

Romeinse soldaten.

Farizeeën.

Belastinginners.

Vissers.

Koningen.

Bedelaars.

Maar nooit meer zag ik ogen zoals die van Hem.

In die ene blik lag waarheid.

Geen veroordeling.

Geen vleierij.

Geen angst.

Alleen waarheid...

...en een liefde die ik onmogelijk kon verklaren. Hij glimlachte.

Alsof wij elkaar al jaren kenden.

Toen sprak Hij.

“Jij bent Simon...”

Hij hoefde Andreas niets te vragen.

Hij kende mijn naam.

“...de zoon van Jona.”

Mijn hart sloeg een slag over.

Hoe wist Hij dat?

Voordat ik iets kon zeggen vervolgde Hij:

“Maar Ik zeg je...”

“...jij zult Kefas genoemd worden.”

“Rots.”

Ik verstond Hem nauwelijks.

Rots?

Ik?

De man die eerst sprak en daarna pas nadacht?

De man die even snel boos werd als weer vergaf?

De man die nergens langer dan een paar minuten stil kon zitten?

Hij keek mij aan alsof Hij niet zag wie ik was...

...maar wie ik ooit door Hem zou worden.

En pas vele jaren later begreep ik dat dit de eerste keer was dat ik oog in oog stond met Degene die niet alleen mijn verleden kende...

...maar ook mijn toekomst.

Hoofdstuk 2 Kom en zie

Verteld door Simon

Ik begreep niets van die nieuwe naam.

“Kefas.”

Een rots.

Hij had hem uitgesproken alsof het al vaststond.

Alsof de toekomst niet iets was wat nog moest gebeuren, maar iets wat Hij eenvoudig kon zien.

Ik bleef Hem nakijken terwijl Hij met Andreas verder liep langs het strand.

“Nou?”

De stem van Johannes, de zoon van Zebedeüs, haalde mij uit mijn gedachten.

“Wat denk je ervan?”

Ik haalde mijn schouders op.

“Ik weet het niet.”

“Dat is nieuw.”

Hij grijnsde.

“Normaal weet jij alles.”

Ik gaf hem een speelse duw.

“Ga jij je netten maar repareren.”

Toch bleef ik kijken.

Die man...

Hij had niets indrukwekkends.

Geen gouden gordel.

Geen prachtig gewaad.

Geen lijfwacht.

Geen paard.
Geen zwaard.
Hij liep alsof Hij alle tijd van de wereld had.
Alsof niemand Hem kon opjagen.
Alsof Hij wist waar Hij naartoe ging.
En misschien viel mij dat nog wel het meeste op.
Iedereen die ik kende, rende.
Vissers renden achter hun vangst aan.
Handelaars achter hun winst.
Priesters achter hun invloed.
Farizeeën achter hun gelijk.
Romeinen achter hun macht.
Maar Hij...
Hij haastte Zich nooit.
En toch leek Hij altijd precies op tijd.

Die middag kon ik mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.
Ik vond Andreas terug bij een vijgenboom buiten Kapernaüm.
Jezus zat daar met een paar mannen.
Niet als een leraar die boven zijn leerlingen stond.
Maar alsof Hij eenvoudig één van hen was.
Hij luisterde.
Dat verraste mij.
Rabbijnen spraken.
Deze luisterde.

Een oude herder vertelde over een ziek schaap.
Een vrouw vroeg bezorgd of God haar gebeden wel hoorde.
Een jongetje liet trots een zelfgemaakte houten boot zien.
Voor ieder had Hij aandacht.
Niet vluchtig.
Niet omdat het hoorde.
Volledig.
Alsof er op dat moment niemand anders bestond.
Ik had nog nooit zoiets gezien.

Hij keek op.
“Simon.”
Weer die glimlach.
“Kom erbij.”
Alsof Hij verwachtte dat ik zou komen.
Ik ging aarzelend zitten.
Niemand zei iets.
Dat maakte mij nog ongemakkelijker.
Toen wees Jezus naar de kinderen die achter vlinders aan renden.
“Zie je hen?”
Ik knikte.
“Wat zie je?”
Ik keek nog eens.
“Kinderen.”
Hij glimlachte.

“Nog iets?”

Ik haalde mijn schouders op.

Hij keek naar de spelende kinderen.

“Ze vertrouwen.”

“Ze denken niet na of hun vader straks wel thuiskomt.”

“Ze vragen zich niet af of morgen de zon zal opgaan.”

“Ze leven.”

“Ze ontvangen.”

“Daarom lijken zij meer op het Koninkrijk van Mijn Vader dan veel geleerden.”

Zijn woorden bleven hangen.

Niemand sprak.

Niet omdat wij niets konden zeggen.

Maar omdat wij voelden dat er meer achter zat.

Even later kwam een oude man strompelend aanlopen.

Zijn rug was krom.

Zijn handen trilden.

Hij droeg een bundel brandhout.

Nog voordat hij iets kon vragen, stond Jezus op.

Hij liep naar hem toe.

Nam zonder een woord de zware bundel over.

Ik keek verbaasd.

Een rabbi deed zoiets niet.

Daar waren leerlingen voor.

Maar Hij droeg het hout alsof Hij de dienaar van die oude man was.

De man keek Hem dankbaar aan.

“Rabbi...”

Jezus schudde vriendelijk zijn hoofd.

“Vandaag mag ik u dienen.”

Hij bracht het hout helemaal tot aan het huisje van de man.

Pas toen kwam Hij terug.

Ik keek Andreas aan.

“Waarom doet Hij dat?”

Mijn broer glimlachte.

“Omdat Hij zo is.”

“Maar een rabbi...”

“...is geen gewone rabbi.”

Later die middag zagen wij een groep kinderen om Hem heen zitten.

Ze trokken aan Zijn mantel.

Stelden eindeloze vragen.

Lachten.

Eén meisje viel.

Ze begon te huilen.

Voordat haar moeder haar kon optillen, zat Jezus al naast haar.

Hij blies voorzichtig het stof van haar knie.

“Dat doet pijn, hè?”

Het meisje knikte.

Hij glimlachte.

“Maar pijn blijft niet altijd.”

Ze keek Hem aan.

“Nee?”

Hij schudde zijn hoofd.

“Er komt een dag waarop Mijn Vader alle tranen zal afwissen.”

Het meisje begreep waarschijnlijk niet alles.

Maar ze glimlachte weer.

En rende verder.

Ik keek Hem aan.

Hij sprak tegen een kind alsof het de belangrijkste persoon van Israël was.

Toen de zon langzaam begon te zakken, vroeg ik Hem eindelijk wat mij al de hele dag bezighield.

“Rabbi...”

Hij keek mij aan.

“Waarom kent U mijn naam?”

Hij glimlachte slechts.

“Simon...”

“Voordat jouw broer jou naar Mij bracht...”

“...kende Mijn Vader jou al.”

Ik voelde een rilling over mijn rug.

“Hoe dan?”

Hij keek omhoog.

De avondlucht kleurde goud.

“Zoals een herder iedere schaap kent.”

“Zoals een vader ieder kind kent.”

“Zoals de Schepper kent wat Hij gemaakt heeft.”

Ik zweeg.

Dat laatste woord bleef in mijn hart hangen.

Schepper.

Hij had het zo vanzelfsprekend gezegd.

Alsof Hij over iemand sprak die Hij beter kende dan wie ook.

Later zou ik begrijpen waarom.

Toen nog niet.

Die avond liepen Andreas en ik zwijgend naar huis.

Na een lange tijd verbrak ik de stilte.

“Broer...”

“Hm?”

“Wie is Hij?”

Andreas keek naar de sterren die langzaam verschenen.

“Ik weet het niet helemaal.”

“Maar...”

“...iedere dag dat ik bij Hem ben...”

“...lijkt God dichterbij.”

Ik keek eveneens omhoog.

Nooit eerder had ik de sterren zo bewust gezien.

En ik wist niet dat Degene die die avond naast ons had gelopen...

...dezelfde was die ze ooit één voor één aan de hemel had gehangen.

Hoofdstuk 3 Waar zelfs de vissen luisterden

Verteld door Simon

Ik had mijn hele leven op het meer doorgebracht.
Mijn vader had mij leren vissen voordat ik kon lezen.
Hij had mij geleerd hoe de wind zich gedroeg.
Waar de stromingen liepen.
Wanneer de vissen diep zwommen.
Wanneer zij dicht onder het oppervlak kwamen.
Je kon mij midden in de nacht wakker maken.
Ik zou je precies kunnen vertellen waar je het net moest uitwerpen.
Dat was mijn wereld.
En eerlijk gezegd...
..ik was er trots op.
Niet hoogmoedig.
Maar ik kende mijn vak.
Daarom wist ik ook wanneer iets onmogelijk was.

Die nacht hadden wij niets gevangen.
Helemaal niets.
Niet één vis.
Jakobus en Johannes hadden hetzelfde.
De andere boten trouwens ook.
Dat gebeurde wel vaker.
Het hoorde erbij.
Maar het bleef teleurstellend.

Terwijl de zon langzaam boven de heuvels verscheen, begonnen wij de netten schoon te maken.

Dat was zwaar werk.

Iedere lus moest gecontroleerd worden.

Scheuren moesten direct worden gerepareerd.

Het zout beet in onze handen.

Niemand sprak veel.

Vissers zwijgen wanneer de nacht niets heeft opgeleverd.

Plotseling verscheen Jezus.

Er stond inmiddels een grote menigte om Hem heen.

Iedereen wilde iets.

Een zieke wilde genezen worden.

Een moeder wilde dat Hij haar kind zou zegenen.

Een oude man had een vraag over Mozes.

Niemand leek Hem met rust te willen laten.

Hij keek naar onze boot.

“Simon...”

“Mag Ik jouw boot gebruiken?”

Ik keek naar de mensenmassa.

Daarna naar mijn lege boot.

“Natuurlijk.”

Hij stapte aan boord.

Ik duwde de boot een paar meter van de oever.

Het water droeg ons zacht.

Vanaf daar begon Hij te spreken.

Ik had al veel leraren gehoord.

Schriftgeleerden.

Farizeeën.

Priesters.

Maar niemand sprak zoals Hij.

Hij sprak niet alsof Hij probeerde gelijk te krijgen.

Hij sprak alsof waarheid eenvoudig waarheid was.

Hij gebruikte geen moeilijke woorden.

Hij wees naar de vogels.

Naar het water.

Naar een mosterdzaadje.

Naar een visser die zijn netten herstelde.

Alles om Hem heen leek een les over Zijn Vader te worden.

Zelfs de wind leek te luisteren.

Toen Hij uitgesproken was, draaide Hij Zich naar mij.

“Simon.”

“Vaar naar diep water.”

Ik knikte automatisch.

“En werp de netten uit.”

Ik keek Hem verbaasd aan.

Hij was timmerman.

Ik visser.

Zelfs een kind wist dat je overdag niet ging vissen.

Ik aarzelde.

“Meester...”

Hij keek rustig.

“...wij hebben de hele nacht gewerkt.”

“Er is niets.”

Hij zei niets.

Hij keek mij alleen aan.

Niet streng.

Niet dwingend.

Alleen vol vertrouwen.

Alsof Hij al wist wat er ging gebeuren.

Ik haalde diep adem.

“Maar...”

“...omdat U het zegt...”

“...zal ik het doen.”

Wij roeiden naar dieper water.

Jakobus en Johannes keken verbaasd toe.

Ik zag hen bijna denken:

“Wat doet Simon nu?”

Eerlijk gezegd wist ik het zelf ook niet.

Wij wierpen de netten uit.

Eén keer.

Toen gebeurde het.

Eerst voelde ik slechts een lichte trilling.

Daarna nog één.

Plotseling trok het net zo hard naar beneden dat ik bijna mijn evenwicht verloor.

“ANDREAS!”

Hij greep onmiddellijk het touw vast.

Het net bleef trekken.

Steeds harder.

Het leek alsof de bodem van het meer zelf eraan hing.

“Jakobus!”

“Johannes!”

“Kom helpen!”

Hun boot schoot onze kant op.

Samen trokken wij.

Langzaam.

Centimeter voor centimeter.

Toen brak het water open.

Overal vissen.

Honderden.

Misschien wel duizenden.

Het water kolkte.

Zilver schitterde in de ochtendzon.

De boten vulden zich sneller dan wij konden scheppen.

De netten begonnen te scheuren.

Ik had zoiets nog nooit gezien.

Nooit.

Mijn hart bonsde.

Ik keek niet meer naar de vissen.

Ik keek naar Hem.

Hij stond rustig in de boot.

Geen spoor van verbazing.

Alsof Hij precies had verwacht dat dit zou gebeuren.

Alsof...

...de vissen Hem hadden herkend.

Een gedachte schoot als een bliksem door mijn hoofd.

“Wie kan de vissen bevelen?”

Alleen Degene...

...die de zee gemaakt heeft.

Mijn knieën werden slap.

Ik liet het natte net los.

Ik viel voor Hem neer.

Niet omdat ik het bedacht had.

Mijn lichaam deed het vanzelf.

Woorden kwamen uit mijn mond die ik nooit had voorbereid.

“Heer...”

“...ga weg van mij.”

“...want ik ben een zondig mens.”

Waarom zei ik dat?

Hij had mij niets verweten.

Hij had mijn fouten niet genoemd.

Hij had mijn verleden niet opgehaald.

En toch...

In Zijn nabijheid voelde ik ineens hoe klein ik was.

Zoals stof dat zichtbaar wordt zodra de zon een donkere kamer binnenvalt.

Niet omdat de zon stof maakt.

Maar omdat haar licht laat zien wat er altijd al was.

Zo voelde Zijn aanwezigheid.

Hij liet niet alleen Gods liefde zien.

Hij liet ook Gods heiligheid zien.

Voor het eerst in mijn leven begreep ik iets van Jesaja, die uitriep:

"Wee mij, want ik verga."

Niet omdat God hem vernietigde.

Maar omdat Gods heiligheid alles zichtbaar maakte.

Jezus legde Zijn hand op mijn schouder.

Zijn hand was warm.

Stevig.

Een werkmanshand.

Hij glimlachte.

"Wees niet bang, Simon."

Geen verwijt.

Geen afstand.

Alleen genade.

Toen sprak Hij woorden die mijn leven voorgoed zouden veranderen.

"Vanaf nu..."

“...zul je geen vissen meer vangen.”

“...maar mensen.”

Ik keek Hem aan.

Mensen?

Ik begreep het niet.

Hoe vang je mensen?

Waarom zou iemand dat willen?

Maar diep vanbinnen wist ik één ding zeker.

Mijn oude leven was voorbij.

Toen wij de boten aan land trokken, bleef ik nog één keer omkijken.

Het meer lag er weer rustig bij.

Alsof er niets gebeurd was.

Maar alles was veranderd.

Niet het water.

Niet de boten.

Niet de netten.

Ik.

En voor het eerst durfde ik hardop te denken wat ik tot nu toe alleen had gevoeld.

“Als zelfs de zee Hem gehoorzaamt...”

“Wie is Hij dan werkelijk?”

Hoofdstuk 4 De dag waarop een melaatse Hem aanraakte

Verteld door Simon

Wij waren nog maar enkele dagen met Hem onderweg.

Nog steeds voelde het onwerkelijk.

's Morgens werd ik wakker en dacht ik soms even dat alles een droom was geweest.

De wonderbare visvangst.

Zijn woorden.

Zijn blik.

Zijn stem.

Maar dan keek ik op.

En daar liep Hij.

Gewoon.

Zoals iedere andere reiziger.

Hij droeg Zijn mantel over Zijn schouder.

De ochtendzon kleurde Zijn gezicht goud.

Hij groette de eerste boeren die hun akkers opgingen.

Hij kende niemand.

En toch leek iedereen Hem te kennen.

Of misschien...

voelde iedereen zich door Hem gekend.

Wij liepen naar een klein dorpje ten zuiden van Kapernaüm.

Het was nog vroeg.

De geur van versgebakken brood hing tussen de huizen.

Kinderen renden achter een houten wiel aan.

Vrouwen haalden water uit de bron.
Een smid sloeg met krachtige slagen op gloeiend ijzer.
Het leven was gewoon.
Totdat er plotseling geschreeuw klonk.
“ONREIN!”
“ONREIN!”
Iedereen keek op.
Mensen weken onmiddellijk achteruit.
Moeders trokken hun kinderen naar zich toe.
De markt viel stil.
Een man kwam langzaam dichterbij.
Zijn kleding hing in flarden.
Zijn gezicht was verminkt.
Zijn vingers waren grotendeels verdwenen.
Zijn huid zat vol witte plekken.
Ik hoefde niet dichterbij te komen.
Iedereen wist wat dit betekende.
Melaatsheid.
Een levende dood.

De man bleef op afstand.
Dat moest.
De Wet schreef het voor.
Niemand mocht hem aanraken.
Niemand.

Hij zakte op zijn knieën.

Zijn stem trilde.

“Heer...”

“...als U wilt...”

“...kunt U mij rein maken.”

Ik keek naar Jezus.

Nu zou Hij vast op afstand blijven.

Iedere rabbi deed dat.

Iedere priester ook.

Zelfs familie durfde vaak niet dichterbij te komen.

Ik zette automatisch een stap achteruit.

Toen gebeurde iets dat ik nooit meer vergeten ben.

Jezus liep naar hem toe.

Niet aarzelend.

Niet voorzichtig.

Alsof melaatsheid Hem geen angst inboezemde.

Ik wilde Hem tegenhouden.

“Heer!”

Hij keek even om.

Zijn blik zei genoeg.

Blijf.

Ik bleef staan.

Iedereen hield de adem in.

Toen...

stak Hij Zijn hand uit.
Niet om te wijzen.
Niet om te zegenen.
Maar om hem aan te raken.
Zijn hand rustte op de schouder van de melaatse.
De eerste menselijke aanraking...
misschien in jaren.
De man begon te huilen.
Niet vanwege de genezing.
Maar omdat iemand hem eindelijk weer aanraakte.
Ik voelde een brok in mijn keel.
Later begreep ik dat Jezus altijd eerst het hart zag...
en daarna pas de ziekte.

“Ik wil het.”
Zijn stem was zacht.
“Word rein.”
Op hetzelfde moment zag ik het gebeuren.
De witte plekken verdwenen.
De huid kreeg kleur.
Nieuwe vingers groeiden niet terug, maar de ziekte was verdwenen.
Zijn gezicht veranderde.
Zijn ogen begonnen te stralen.
Hij keek naar zijn eigen handen.
Hij begon te lachen.

Daarna te huilen.

Daarna te lachen.

En tenslotte viel hij aan Jezus' voeten neer.

Ik keek naar Zijn hand.

Hij had een melaatse aangeraakt.

Volgens alles wat wij geleerd hadden...

maakte onreinheid onrein.

Maar bij Hem gebeurde precies het tegenovergestelde.

Zijn reinheid overwon de onreinheid.

Zijn leven overwon de ziekte.

Zijn heiligheid week niet terug voor de zonde.

Later dacht ik vaak aan dat moment.

Niet de melaatse maakte Jezus onrein.

Jezus maakte de melaatse rein.

En ineens begon ik iets van God te begrijpen.

Onderweg vroeg ik Hem:

“Heer...”

“Was U niet bang?”

Hij keek mij vragend aan.

“Waarvoor?”

“Voor besmetting.”

Hij glimlachte.

“Simon...”

“Hoe zou liefde bang kunnen zijn om liefde te geven?”

Ik wist geen antwoord.

Hij vervolgde:

“De Vader heeft de mens niet gemaakt om alleen te leven.”

“Niemand is geschapen om vergeten te worden.”

“Wanneer mensen alleen nog de ziekte zien...”

“...ziet Mijn Vader nog steeds Zijn geliefde schepsel.”

Ik dacht aan de ogen van de melaatse.

Aan de opluchting.

Aan de tranen.

Misschien...

besepte ik...

was de aanraking nog groter geweest dan de genezing.

Die avond zaten wij rondom een klein vuur.

Andreas verbrak de stilte.

“Is het jullie opgevallen?”

Johannes keek op.

“Wat?”

“Hij ziet mensen anders.”

Jakobus knikte.

“Ik dacht precies hetzelfde.”

“Wij zien een tollenaar.”

“Hij ziet een toekomstige leerling.”

“Wij zien een zondares.”

“Hij ziet een dochter.”

“Wij zien een melaatse.”

“Hij ziet een mens.”

Niemand zei iets.

Iedereen dacht na.

Ik keek naar Jezus.

Hij zat iets verderop alleen.

Zijn gezicht was naar de sterren gericht.

Hij leek te luisteren.

Niet naar de wind.

Niet naar de vogels.

Maar naar Iemand die wij niet konden horen.

Toen besepte ik opnieuw iets.

Zijn wonderen maakten indruk.

Zijn woorden maakten indruk.

Maar misschien was het nog wonderlijker...

hoe Hij naar mensen keek.

Alsof Hij hen al liefhad...

voordat zij Hem liefhadden.

En opnieuw stelde ik mezelf dezelfde vraag.

Wie bent U werkelijk?

Hoofdstuk 5 De woorden die een storm konden stillen

Verteld door Simon

Sommige dagen waren zo vol dat ik mij later nauwelijks kon herinneren waar wij allemaal geweest waren.

Overal kwamen mensen.

Blinden.

Kreupelen.

Moeders met zieke kinderen.

Oude mannen.

Jonge vrouwen.

Rijke kooplieden.

Arme bedelaars.

Farizeeën.

Romeinse soldaten.

Iedereen leek Hem te zoeken.

En Hij...

Hij leek voor iedereen tijd te hebben.

Toch begon ik te merken dat Zijn kracht niet uit rusteloos werken kwam.

Integendeel.

Juist wanneer de mensen Hem het hardst nodig leken te hebben...

...verdween Hij.

In het begin begreep ik dat niet.

“Waar is de Meester?”

vroeg ik op een ochtend.

Niemand wist het.

Johannes wees naar de bergen.

“Daar.”

Ik keek omhoog.

In de verte zag ik slechts één kleine gestalte.

Alleen.

Zittend op een rots.

Hij bad.

Niet omdat Hij moest.

Niet omdat het een gewoonte was.

Hij bad alsof ademen onmogelijk was zonder Zijn Vader.

Later die ochtend vroeg ik Hem:

“Heer...”

“Waarom gaat U steeds alleen weg?”

Hij glimlachte.

“Omdat Mijn Vader daar al op Mij wacht.”

“Maar...”

“...U bent toch nooit alleen?”

Hij keek mij liefdevol aan.

“Simon...”

“Juist daarom zoek Ik Hem.”

Die woorden begreep ik pas jaren later.

Voor mij was bidden iets wat je deed wanneer je hulp nodig had.

Voor Hem was bidden thuiskomen.

Diezelfde dag werd het steeds drukker.
Het leek alsof heel Galilea wist waar Hij was.
De mensen verdrongen zich om Hem heen.
Sommigen riepen.
Anderen huilden.
Kinderen lachten.
Iedereen wilde iets.
Aan het einde van de middag zag ik vermoeidheid op Zijn gezicht.
Voor het eerst.
Niet moedeloosheid.
Geen ergernis.
Maar echte menselijke vermoeidheid.
Hij keek naar het meer.
“Laten wij oversteken.”
Wij stapten in de boot.
Ik kende dit meer.
Het voelde als thuiskomen.
De golven waren vriendelijk.
De avondlucht was helder.
Jezus ging achter in de boot liggen.
Binnen enkele ogenblikken sliep Hij.
Ik glimlachte.
Hoe vaak had ik zelf niet zo gelegen na een lange nacht vissen?
Hij was werkelijk mens.
Hij werd moe zoals wij.

Hij had slaap nodig zoals wij.

Hij kende honger.

Hij kende dorst.

Hij kende pijn.

Steeds vaker dacht ik aan die twee kanten van Hem.

Zo dichtbij...

...en tegelijk zo onbegrijpelijk.

Toen veranderde de lucht.

Ik voelde het eerder dan ik het zag.

Een koude wind streek over het water.

Jakobus keek naar de bergen.

“Dat gaat niet goed.”

Binnen enkele ogenblikken sloegen de eerste golven over de boeg.

De wind joeg het water op.

De boot kraakte.

Ik greep het roer.

“Johannes!”

“Het grootzeil!”

Andreas begon te hopen.

De golven werden hoger.

Nog hoger.

Ik had tientallen stormen meegemaakt.

Maar deze...

...deze was anders.

Het water sloeg ons in het gezicht.
De boot vulde zich snel.
Ik keek achterom.
Hij sliep.
Hoe kon iemand slapen tijdens zo'n storm?

De angst sloeg toe.
Niet alleen bij de anderen.
Ook bij mij.
Ik rende naar Hem toe.
"Heer!"
Geen reactie.
Ik schudde Zijn schouder.
"Heer!"
Hij opende Zijn ogen.
Rustig.
Alsof Hij thuis wakker werd.
"Meester!"
riep ik.
"Kan het U niets schelen dat wij vergaan?"
Hij keek mij aan.
Niet verwijtend.
Verdrietig.
Alsof Hij zag hoe klein mijn geloof nog was.
Hij stond op.

De boot slingerde gevaarlijk.

Hij keek niet naar ons.

Hij keek naar de storm.

En toen sprak Hij.

Niet luid.

Niet schreeuwend.

Slechts enkele woorden.

“Zwijg.”

“Wees stil.”

Meer niet.

Geen lang gebed.

Geen smeekbede.

Geen uitgestrekte handen naar de hemel.

Alleen...

een bevel.

Het gebeurde onmiddellijk.

Alsof de wind Hem herkende.

Alsof de golven zich herinnerden Wie hen ooit had geschapen.

De wind viel weg.

De zee werd glad.

Zo glad...

dat de sterren zich erin begonnen te spiegelen.

Ik liet langzaam het roer los.

Niemand sprak.

Wij durfden nauwelijks adem te halen.

Toen draaide Hij Zich naar ons om.

“Waarom zijn jullie bang?”

Ik keek naar mijn natte handen.

Niemand antwoordde.

“Hebben jullie dan nog steeds geen geloof?”

Zijn woorden deden pijn.

Niet omdat Hij streng was.

Maar omdat ik wist dat Hij gelijk had.

Ik had gezien hoe Hij melaatsen reinigde.

Hoe verlamden opstonden.

Hoe demonen vluchtten.

En toch...

...vertrouwde ik Hem nog niet volledig.

Wij keken elkaar aan.

Niemand durfde hardop te zeggen wat wij allemaal dachten.

Uiteindelijk fluisterde Johannes:

“Wie...”

“...wie is Hij toch?”

“Zelfs de wind...”

“...en het water...”

“...gehoorzamen Hem.”

Die woorden bleven de rest van de nacht in mijn hoofd rondgaan.

Ik kende de Psalmen.

“De HEERE sprak, en de stormwind stak op.”

“Hij brengt de storm tot stilte.”

Dat deed God.

Alleen God.

Ik keek naar Jezus.

Hij zat weer rustig in de boot.

Zijn gezicht werd verlicht door het maanlicht.

Hij leek dezelfde eenvoudige rabbi als die ochtend.

En toch wist ik zeker...

Ik had zojuist iets gezien...

...wat geen mens kon doen.

Terwijl de boot rustig verder gleed, durfde ik Hem opnieuw aan te kijken.

Hij glimlachte.

Niet triomfantelijk.

Niet alsof Hij indruk wilde maken.

Maar zoals een vader glimlacht naar een kind dat eindelijk een klein stukje begint te begrijpen.

En voor het eerst kwam een gedachte in mij op die ik onmiddellijk weer wegdruckte.

“Zou het kunnen...”

“Nee...”

“Dat kan niet...”

“Of toch...”

“Zou God Zelf...”

Ik durfde de zin niet af te maken.

Want als die gedachte waar was...

...zou de wereld nooit meer dezelfde zijn.

Hoofdstuk 6 De man die de harten kende

Verteld door Simon

Na de storm was er iets veranderd.

Niet aan het meer.

Niet aan de lucht.

Maar aan ons.

Wij spraken zachter.

Keken vaker naar Jezus.

En stelden elkaar steeds dezelfde vraag.

“Wie is Hij?”

Niemand durfde het hardop uit te spreken.

Toch voelde ik dat dezelfde vraag in ieders hart leefde.

Enkele dagen later kwamen wij terug in Kapernaüm.

Nog voordat wij het dorp bereikten, zagen wij mensen wachten.

Zij hadden gehoord dat Jezus terug was.

Dat nieuws verspreidde zich sneller dan de wind over het meer.

Ik keek naar de menigte.

“Hoe weten zij toch altijd waar wij zijn?”

Andreas glimlachte.

“Misschien zoeken mensen niet alleen een wonder.”

“Maar?”

“Misschien zoeken ze iemand die hen werkelijk ziet.”

Ik dacht aan de melaatse.

Aan de kinderen.

Aan de oude herder.

Mijn broer had gelijk.

Wij gingen een huis binnen.

Binnen enkele ogenblikken stond het helemaal vol.

Mensen zaten op de vloer.

In de deuropening.

Zelfs voor de ramen stonden mensen.

Niemand wilde één woord missen.

Jezus begon over het Koninkrijk van Zijn Vader te spreken.

Niet luid.

Niet plechtig.

Maar alsof Hij sprak over Zijn eigen huis.

Ik merkte iets merkwaardigs.

Wanneer Farizeeën spraken, luisterde je vooral naar hun woorden.

Wanneer Jezus sprak...

...vergat je Zijn woorden bijna.

Je keek naar Hem.

Zijn gezicht.

Zijn ogen.

Zijn stem.

Alles leek één geheel.

Hij leefde precies zoals Hij sprak.

Dat had ik nog nooit eerder gezien.

Plotseling klonk boven ons gestommel.

Ik keek omhoog.

“Wat gebeurt daar?”

Er dwarrelde stof naar beneden.

Iemand begon het dak open te breken.

“Simon!”

riep Jakobus.

“Ons dak!”

Ik moest lachen.

“Niet óns dak.”

Maar de eigenaar keek iets minder vrolijk.

Steeds meer leem viel naar beneden.

Toen verscheen een opening.

Vier mannen keken voorzichtig naar binnen.

Tussen hen hing een draagbed.

Daarop lag een verlamde man.

Langzaam lieten zij hem zakken.

Precies voor Jezus.

Iedereen hield zijn adem in.

Ik verwachtte dat Jezus hem direct zou genezen.

Maar dat deed Hij niet.

Hij keek eerst naar de vier vrienden.

Daarna naar de verlamde.

Toen zei Hij iets wat niemand had verwacht.

“Mijn zoon...”

“...uw zonden zijn u vergeven.”

Er viel een stilte.

Ik zag enkele schriftgeleerden elkaar aankijken.

Hun gezichten verstarden.

Zij zeiden niets.

Maar ik zag aan hun ogen dat zij boos waren.

Heel boos.

Jezus keek hen aan.

Niet omdat zij iets hadden gezegd.

Maar omdat Hij wist wat zij dachten.

Hij zei rustig:

“Waarom overleggen jullie dit in je hart?”

Ik draaide mij verbaasd om.

Niemand had gesproken.

Niemand.

Hoe wist Hij dat?

De schriftgeleerden schrokken zichtbaar.

Alsof hun diepste gedachten hardop waren uitgesproken.

Voor het eerst zag ik angst in hun ogen.

Niet voor een wonder.

Maar voor Iemand...

...die hun hart kende.

Jezus vervolgde.

“Wat is gemakkelijker?”

“Tegen deze man zeggen: uw zonden zijn vergeven...”

“...of zeggen: sta op en wandel?”

Niemand antwoordde.

Hij keek opnieuw naar de verlamde.

“Sta op.”

“Neem uw bed op.”

“En ga naar huis.”

De man knipperde met zijn ogen.

Zijn benen begonnen te bewegen.

Langzaam.

Toen sneller.

Hij ging zitten.

Stond op.

Pakte zijn draagbed.

En liep.

Gewoon.

Alsof hij nooit verlamd was geweest.

Het huis vulde zich met gejuich.

Mensen huilden.

Loofden God.

De vier vrienden vielen elkaar in de armen.

Maar ik keek niet naar de genezing.

Mijn ogen bleven op Jezus gericht.

Hij had eerst de zonden vergeven.

Daarna pas het lichaam genezen.

Waarom?

Later die avond vroeg ik het Hem.

“Heer...”

“Waarom genas U hem niet meteen?”

Hij keek mij vriendelijk aan.

“Simon...”

“Wat is erger?”

“Een ziek lichaam...”

“...of een hart dat ver van Mijn Vader leeft?”

Ik zweeg.

Hij vervolgde.

“Een lichaam leeft maar korte tijd.”

“Maar een ziel...”

“...is voor eeuwig.”

Zijn woorden bleven de hele avond in mijn gedachten.

Ik dacht aan de storm.

Aan de melaatse.

Aan de wonderbare visvangst.

Steeds opnieuw zag ik hetzelfde.

Hij keek verder dan wij.

Wij zagen honger.

Hij zag een hart.

Wij zagen ziekte.

Hij zag verdriet.

Wij zagen schuld.

Hij zag een mens die thuiskwam bij God.

Die nacht kon ik niet slapen.

Ik liep naar buiten.

Het meer lag stil onder de sterren.

Ik hoorde voetstappen.

Andreas kwam naast mij staan.

“Kun jij slapen?”

vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd.

“Ik ook niet.”

Wij zwegen.

Toen zei hij zacht:

“Simon...”

“Heb je het gemerkt?”

“Wat?”

“Hij kijkt naar mensen...”

“...alsof Hij hen zelf gemaakt heeft.”

Ik keek naar mijn broer.

Zijn woorden troffen mij diep.

Ik keek omhoog.

Duizenden sterren fonkelden boven ons.

Onwillekeurig dacht ik terug aan de eerste bladzijde van de Schriften.

“In het begin schiep God...”

En opnieuw kwam dezelfde gedachte terug.

De gedachte die ik steeds probeerde weg te drukken.

“Zou Hij...”

“Nee...”

“Dat durf ik niet te geloven.”

Maar diep in mijn hart begon een klein licht te branden.

Nog zwak.

Nog aarzelend.

Toch wist ik dat het niet meer zou doven.

Hoofdstuk 7 De nacht waarin ik Zijn geheim begon te zien

Verteld door Simon

Er waren steeds meer mensen.

Soms leek het alsof heel Galilea naar Hem op zoek was.

Nog vóór de zon opkwam stonden zij al bij het huis waar wij verbleven.

Melaatsen.

Blinden.

Moeders met huilende kinderen.

Boeren.

Soldaten.

Priesters.

Rijken.

Armen.

Iedereen wilde iets van Hem.

En toch...

niemand leek Hem ooit werkelijk moe te kunnen maken.

Dat bleef mij verbazen.

Niet omdat Hij geen vermoeidheid kende.

Integendeel.

Hij sliep diep.

Hij at met smaak.

Soms zag ik hoe Zijn voeten pijn deden na een lange dag lopen.

Hij was werkelijk mens.

Maar Zijn liefde leek nooit op te raken.

Die avond aten wij bij het huis van Johannes.

Het vuur brandde nog zacht toen iedereen langzaam ging slapen.

Ik kon de slaap niet vatten.

Er bleef iets door mijn hoofd gaan.

Waarom had Jezus altijd zoveel rust?

Waarom leek Hij nooit gejaagd?

Waarom verloor Hij nooit Zijn geduld, zelfs niet wanneer honderden mensen tegelijk iets van Hem vroegen?

Ik stond op.

Misschien zou een wandeling helpen.

Buiten was het stil.

Alleen een paar krekels verbraken de stilte.

De maan stond hoog boven het meer.

Toen zag ik Hem.

Hij liep langzaam de heuvel op.

Alleen.

Niemand had Hem geroepen.

Niemand wist dat Hij vertrok.

Ik bleef op afstand.

Niet uit nieuwsgierigheid.

Maar omdat ik ineens voelde dat dit iets heiligs was.

Hij klom hoger en hoger.

Tot Hij op een grote rots ging zitten.

Daar bleef Hij lange tijd stil.

Ik hoorde geen woorden.

Alleen de wind.

Toen knielde Hij.

Zijn gezicht was naar de hemel gericht.

En langzaam begon Hij te spreken.

Niet luid.

Niet plechtig.

Zoals een kind met zijn vader spreekt.

“Vader...”

Dat ene woord raakte mij.

Niet omdat wij God nooit Vader noemden.

Maar omdat Hij het uitsprak alsof Hij werkelijk tegenover Zijn Vader zat.

Niet als een verre God.

Niet als een Koning op grote afstand.

Maar als iemand die Hem liefhad.

En Die Hij liefhad.

Ik durfde niet dichterbij te komen.

Toch hoorde ik af en toe enkele woorden.

“Dank U...”

“Uw wil...”

“De mensen die U Mij gegeven hebt...”

“Geef hun licht...”

“Laat hen leven...”

Hij bad niet voor Zichzelf.

Hij bad voor anderen.

Voor ons.

Voor mensen die Hem nog niet eens kenden.

Zelfs voor mensen die Hem later zouden haten.

Mijn keel werd droog.

Wie bad er zo?

Ik bleef misschien wel een uur zitten.

Misschien langer.

De tijd leek stil te staan.

Toen gebeurde iets wat ik nauwelijks durf op te schrijven.

Zijn gezicht...

veranderde niet.

Maar het leek alsof er licht over Hem viel.

Niet het licht van de maan.

Warmer.

Dieper.

Ik kneep mijn ogen dicht.

Misschien verbeeldde ik het mij.

Toen ik opnieuw keek...

was alles weer gewoon.

Jezus stond op.

Hij keek even mijn richting uit.

Ik schrok.

Had Hij mij gezien?

Natuurlijk had Hij mij gezien.

Hij zag altijd alles.

Hij liep naar mij toe.

“Simon.”

Ik voelde mij betrappt.

“Het spijt mij.”

“Waarvoor?”

“Ik wilde U niet bespioneren.”

Hij glimlachte.

“Je zocht Mij.”

Ik knikte.

“Ja.”

Wij liepen zwijgend naast elkaar terug.

Na een tijdje vroeg ik:

“Heer...”

“Waarom bidt U zoveel?”

Hij keek naar de sterren.

“Waarom adem jij zoveel?”

Ik keek Hem verbaasd aan.

“Omdat ik zonder adem sterf.”

Hij knikte.

“En zonder Mijn Vader...”

“...kan Ik niets doen.”

Die woorden bleven in mijn hart hangen.

Ik wist dat Hij de waarheid sprak.

Maar tegelijkertijd...

had ik Hem stormen zien bevelen.

Melaatsen zien reinigen.

Boze geesten zien vluchten.

Hoe kon iemand die zulke macht bezat zeggen dat Hij niets kon zonder Zijn Vader?

Ik begreep het niet.

Alsof Hij mijn gedachten kende, zei Hij zacht:

“Simon...”

“Wanneer jij de vissen vangt...”

“...zeggen de mensen dat jij het gedaan hebt.”

Ik knikte.

“Maar jij weet...”

“...dat Mijn Vader de vissen heeft geschapen.”

“De zee.”

“De wind.”

“Het leven.”

Hij keek mij aan.

“Alles wat Ik doe...”

“...doe Ik samen met Mijn Vader.”

Ik vroeg voorzichtig:

“Is dat waarom U nooit eer voor Uzelf zoekt?”

Hij glimlachte.

“Wie Mijn Vader kent...”

“...zoekt geen eer voor zichzelf.”

Terug bij het huis zag ik iemand in de schaduw staan.

Het was Maria.

Zijn moeder.

Zij had blijkbaar op Hem gewacht.

Ze glimlachte toen Hij dichterbij kwam.

Geen diepe buiging.

Geen plechtige woorden.

Alleen de warme glimlach van een moeder.

“Je hebt weer lang gebeden.”

Hij knikte.

“Ja, moeder.”

Ze legde even haar hand op Zijn arm.

“Je vader deed dat ook.”

Hij glimlachte.

“Dat weet ik.”

Ze keek Hem liefdevol aan.

Even leek Hij niet de Rabbi te zijn.

Niet de Wonderdoener.

Niet Degene die stormen tot zwijgen bracht.

Maar gewoon...

een zoon.

Die Zijn moeder liefhad.

Ik bleef staan.

Mijn hart werd warm.

Ik had Hem grote wonderen zien doen.

Maar misschien was dit nog wonderlijker.

Dat Degene die zoveel macht bezat...

Zijn moeder met zoveel eerbied behandelde.

Later zou ik begrijpen dat Zijn grootheid juist zichtbaar werd in Zijn nederigheid.

Die nacht sliep ik eindelijk.

Maar voordat ik in slaap viel, dacht ik nog één keer aan Zijn woorden.

"Alles wat Ik doe..."

"Doe Ik samen met Mijn Vader."

Toen wist ik nog niet dat Hij veel meer had gezegd dan ik begreep.

Want pas jaren later, na Zijn opstanding, zou ik beseffen dat de Vader en de Zoon niet alleen samenwerkten...

maar één waren in wezen.

En dat wij al die tijd hadden gewandeld met het eeuwige Woord dat mens geworden was.

Hoofdstuk 8 De Romeinse hoofdman

Verteld door Simon

Er zijn dagen die je nooit meer vergeet.
Niet omdat er een groot wonder gebeurde.
Maar omdat je wereldbeeld voorgoed veranderde.
Zo'n dag was het.
Wij waren onderweg naar Kapernaüm.
Zoals gewoonlijk liep de menigte achter Jezus aan.
Kinderen probeerden dicht bij Hem te blijven.
Oude vrouwen brachten zieken.
Blinden riepen Zijn naam.
Ik begon eraan te wennen.
Toch viel mij iets op.
Jezus keek nooit naar de menigte.
Hij keek altijd naar één mens.
Alsof de hele wereld uit die ene persoon bestond.

Nog voordat wij het dorp bereikten, kwamen enkele Joodse oudsten haastig op ons af.

Ze bogen diep.

“Rabbi...”

“Wij komen namens iemand.”

Ik keek verbaasd.

Farizeeën vroegen zelden iets namens een ander.

Jezus bleef staan.

“Vertel.”

“Een Romeinse hoofdman heeft een knecht die op sterven ligt.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

Een Romein?

Mijn handen balden zich vanzelf.

Romeinen waren de bezetters.

Zij hieven belasting.

Zij vernederden ons volk.

Zij herinnerden ons iedere dag eraan dat Israël niet vrij was.

Waarom zouden wij een Romein helpen?

De oudste vervolgde.

“Deze man houdt van ons volk.”

“Hij heeft zelfs onze synagoge laten bouwen.”

Ik keek naar Jezus.

Zou Hij gaan?

Hij aarzelde geen ogenblik.

“Laten wij naar hem toegaan.”

Onderweg liep ik naast Andreas.

“Begrijp jij dit?”

Hij glimlachte.

“Misschien kijkt Jezus niet eerst naar iemands afkomst.”

Ik zweeg.

Dat antwoord beviel mij niet.

Nog voordat wij het huis bereikten, kwam een tweede groep mannen ons tegemoet.

Zij droegen de kleding van Romeinse soldaten.

Eén van hen sprak.

“Heer...”

“Mijn meester zegt dat U niet verder hoeft te komen.”

Ik keek verbaasd.

Waarom niet?

De soldaat vervolgde.

“Hij zegt dat hij niet waard is dat U onder zijn dak komt.”

Dat verraste mij.

Ik kende Romeinse officieren.

Zij waren gewend bevelen te geven.

Zelden hoorde je hen over nederigheid spreken.

Toen kwamen de woorden die mij nog jaren zouden bezighouden.

“Zeg slechts één woord...”

“...en mijn knecht zal genezen.”

Iedereen werd stil.

De soldaat keek naar Jezus.

“Ik ben zelf ook iemand die onder gezag staat.”

“Ik zeg tegen een soldaat: ga...”

“...en hij gaat.”

“Tegen een ander: kom...”

“...en hij komt.”

“Tegen mijn dienaar: doe dit...”

“...en hij doet het.”

Hij haalde diep adem.

“Zo is het ook met U.”

“U hoeft alleen maar te spreken.”

“De ziekte zal gehoorzamen.”

Ik keek naar Jezus.

Nog nooit had ik zo over Hem horen spreken.

Deze heiden...

begreep iets...

wat wij nog nauwelijks begrepen.

Jezus bleef staan.

Ik zag verbazing op Zijn gezicht.

Niet omdat Hij twijfelde.

Maar omdat Hij genoot van wat Hij hoorde.

Toen draaide Hij Zich om naar ons.

“Voorwaar...”

“Zelfs in Israël heb Ik zo'n groot geloof niet gevonden.”

Zijn woorden kwamen hard binnen.

Ik keek naar de grond.

Hoe kon een Romein meer vertrouwen hebben dan wij?

Jezus keek naar de soldaten.

“Ga naar huis.”

“Zoals u geloofd hebt...”

“...zo zal het gebeuren.”

Meer zei Hij niet.

Geen handoplegging.

Geen aanraking.

Geen zichtbaar wonder.

Wij keerden terug.

Later hoorden wij dat de knecht precies op datzelfde moment was genezen.

Die avond zaten wij rondom het vuur.

Niemand sprak.

Uiteindelijk verbrak Johannes de stilte.

“Is het jullie opgevallen?”

Jakobus keek op.

“Wat?”

“Jezus keek niet naar zijn uniform.”

“Andreas knikte.”

“Ook niet naar zijn afkomst.”

“Niet naar zijn macht.”

“Niet eens naar het feit dat hij Romein was.”

Ik dacht na.

“Waar keek Hij dan naar?”

Johannes antwoordde zacht.

“Naar zijn geloof.”

Ik keek naar het vuur.

De vlammen dansten in de nacht.

Steeds opnieuw zag ik het gezicht van die hoofdman.

Hij had Jezus nauwelijks ontmoet.

Toch geloofde hij dat één enkel woord genoeg was.

Waarom?

Ik herinnerde mij de storm.

De vissen.

De melaatse.

De verlamde.

Steeds weer gebeurde hetzelfde.

Jezus hoefde niet te vechten.

Niet te schreeuwen.

Niet te overtuigen.

Hij sprak...

en de werkelijkheid veranderde.

Later liep ik alleen naar het meer.

De sterren weerspiegelden in het water.

Ik dacht aan de eerste bladzijde van de Schrift.

"God sprak..."

"En het was er."

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Want ineens zag ik iets wat mij eerder nooit was opgevallen.

Wanneer Jezus sprak...

gebeurde precies hetzelfde.

Hij sprak...

en ziekte verdween.

Hij sprak...

en stormen gingen liggen.

Hij sprak...

en demonen vluchtten.

Hij sprak...

en zelfs een Romeinse soldaat geloofde dat Zijn woord genoeg was.

Ik keek omhoog.

“HEERE...”

fluisterde ik.

“Wie is deze Jezus werkelijk?”

De wind streek zacht over het meer.

Ik kreeg geen antwoord.

Nog niet.

Maar diep in mijn hart begon ik te vermoeden dat wij niet zomaar een profeet volgden.

Misschien...

heel misschien...

liepen wij achter Degene aan door Wie God ooit had gesproken:

“Er zij licht.”

En alleen al die gedachte maakte mij stil.

Hoofdstuk 9 De stem van de Vader

Verteld door Simon

Er zijn woorden die je nooit vergeet.

Niet omdat ze hard werden uitgesproken.

Maar omdat ze zich voorgoed in je hart nestelen.

Zo'n dag begon aan de Jordaan.

Het was maanden geleden.

Toen kende ik Jezus nog nauwelijks.

Andreas vertelde mij er later vaak over.

En telkens wanneer hij het verhaal vertelde, werd hij weer stil.

Alsof hij opnieuw aan de oever van de rivier stond.

“Ik zag het zelf, Simon.”

Dat zei hij vaak.

“Ik stond vlak achter Johannes.”

“Duizenden mensen waren gekomen.”

“Soldaten.”

“Herders.”

“Vrouwen.”

“Farizeeën.”

“Belastinginners.”

“Iedereen.”

“En toen...”

“...kwam Hij.”

Ik had Andreas al tientallen keren gevraagd hoe Jezus eruitzag op die dag.

Zijn antwoord veranderde nooit.

“Hij zag eruit als iedere andere man.”

“Geen kroon.”

“Geen stralend licht.”

“Geen engelen.”

“Alleen...”

“...toch keek Johannes onmiddellijk op.”

“Alsof hij al wist.”

Johannes de Doper was nooit onder de indruk van mensen.

Niet van priesters.

Niet van koningen.

Niet van geleerden.

Hij durfde Herodes terecht te wijzen.

Hij noemde Farizeeën adderengebroid.

Maar toen Jezus dichterbij kwam...

werd Johannes stil.

Heel stil.

“Ik moet door U gedoopt worden.”

Dat had Johannes gezegd.

En toch stapte Jezus het water in.

Waarom?

Die vraag hield mij vaak bezig.

Hij had geen zonde.

Hij hoefde zich nergens van te bekeren.

Waarom ging Hij dan tussen de zondaren staan?

Maanden later vroeg ik Hem dat zelf.

Wij zaten samen op een heuvel.

De zon zakte langzaam achter de bergen.

“Heer...”

“Waarom liet U Zich dopen?”

Hij keek uit over het meer.

“Simon...”

“Een herder loopt vóór zijn schapen.”

“Een koning vóór zijn volk.”

“En een Redder...”

“...gaat staan waar de verlorenen staan.”

Ik voelde hoe mijn hart sneller begon te kloppen.

Hij vervolgde.

“Ik ben niet gekomen om gediend te worden.”

“Maar om te dienen.”

“En Mijn leven te geven.”

Ik begreep nog niet hoe letterlijk Hij dat bedoelde.

Andreas vertelde verder.

“Toen Jezus uit het water kwam...”

“...werd de hemel geopend.”

Ik keek hem aan.

“Open?”

Hij knikte langzaam.

“Niet zoals een wolk die breekt.”

“Anders.”

“Alsof hemel en aarde elkaar even raakten.”

Hij zweeg.

Ik wachtte.

“En toen zag ik iets...”

“Wat?”

“Een duif.”

“Nee...”

“Niet zomaar een duif.”

“De Geest van God.”

“Die op Hem neerdaalde.”

Iedere keer wanneer Andreas dat vertelde, kreeg hij dezelfde glans in zijn ogen.

“En toen hoorde ik een stem.”

Ik voelde kippenvel.

“Een stem?”

Hij knikte.

“Niet van een mens.”

“Niet van een engel.”

“Maar...”

“...van boven.”

Zijn stem werd zachter.

“Dit...”

“...is Mijn geliefde Zoon...”

“...in Wie Ik Mijn welbehagen heb.”

Ik kende de Schriften.

God had gesproken tot Mozes.

Tot Samuel.

Tot Elia.

Maar nu...

sprak Hij over Jezus.

Niet als over een profeet.

Niet als over een knecht.

Niet als over een koning.

Maar...

Mijn geliefde Zoon.

Die woorden lieten mij niet meer los.

Wij noemden Israël Gods zoon.

Koningen werden soms zonen van God genoemd.

Maar hier...

klonk iets anders.

Veel diepers.

Alsof de Vader sprak over Iemand...

Die altijd al Zijn Zoon was geweest.

Later vroeg ik Johannes ernaar.

“Heb jij die stem ook gehoord?”

Hij keek mij lang aan.

“Ja.”

“Dacht je niet dat je het je verbeeldde?”

Hij schudde beslist zijn hoofd.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat...”

“...toen ik naar Jezus keek...”

“...wist ik ineens dat de stem de waarheid sprak.”

Die avond kon ik niet slapen.

Ik liep opnieuw naar buiten.

Het meer lag stil.

Ik keek naar de hemel.

Miljoenen sterren.

Mijn vader had mij vroeger geleerd hoe je de sterrenbeelden kon herkennen.

Maar die nacht dacht ik aan iets anders.

Als God werkelijk had gezegd:

“Dit is Mijn geliefde Zoon...”

Wie was Hij dan?

Niet alleen een profet.

Niet alleen een Messias.

Niet alleen een Koning.

Maar...

de Zoon.

Terwijl ik daar stond, hoorde ik voetstappen.

Het was Jezus.

Hij bleef naast mij staan.

Wij keken samen omhoog.

“Heer...”

vroeg ik aarzelend.

“Wanneer U naar de hemel kijkt...”

“...waar denkt U dan aan?”

Hij glimlachte.

“Ik denk niet aan de hemel.”

“Waar dan aan?”

“Aan Mijn Vader.”

Dat antwoord verraste mij.

Hij sprak niet over God zoals wij deden.

Niet eerbiedig op afstand.

Niet aarzelend.

Niet alsof Hij hoopte dat God luisterde.

Hij sprak...

zoals een zoon over zijn vader spreekt.

Met liefde.

Met vertrouwen.

Met een vanzelfsprekendheid die ik nergens anders had gezien.

Na een lange stilte zei Hij zacht:

“Simon...”

“Er zal een dag komen...”

“...dat jij begrijpt Wie Ik werkelijk ben.”

Ik keek Hem aan.

“Wanneer?”

Hij glimlachte.

“Nog niet.”

“Maar Mijn Vader Zelf zal het je laten zien.”

Ik begreep Zijn woorden niet.

Toch voelde ik dat Hij opnieuw verder keek dan ik.

Hij zag een toekomst...

die voor mij nog verborgen was.

Ik wist toen nog niet dat deze woorden jaren later werkelijkheid zouden worden.

Daar, bij Caesarea Filippi.

Toen ik eindelijk zou uitroepen:

“U bent de Christus, de Zoon van de levende God.”

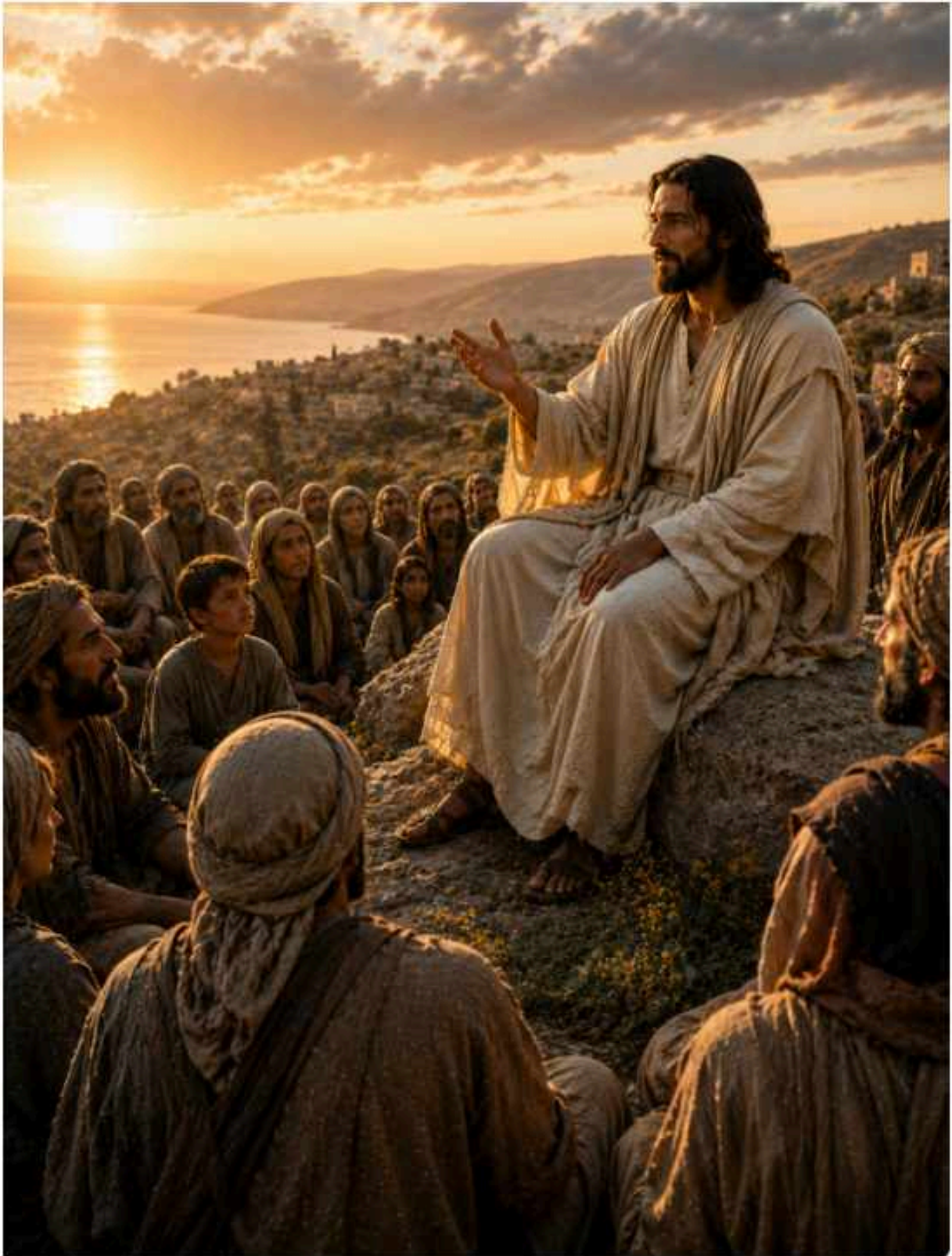
En Jezus zou antwoorden:

“Simon, zoon van Jona, niet mensen hebben je dit geopenbaard, maar Mijn Vader in de hemel.”

Pas toen zou ik begrijpen...

dat mijn ontdekking al begonnen was...

op die stille avond onder de sterren.

Hoofdstuk 10 Het brood van de hemel

Verteld door Simon

Er waren inmiddels duizenden mensen die Hem volgden.

Soms leek het alsof heel Galilea achter ons aan liep.

Niet omdat zij allemaal geloofden.

Sommigen wilden een wonder zien.

Anderen hoopten genezen te worden.

Weer anderen kwamen alleen luisteren.

En sommigen...

kwamen om Hem op fouten te betrappen.

Dat laatste begon steeds vaker te gebeuren.

Wij bevonden ons aan de oostkant van het meer.

Het was voorjaar.

Het gras stond hoog.

Klaprozen kleurden de heuvels rood.

De lucht rook naar wilde tijm.

Jezus keek lange tijd zwijgend naar de mensen.

Ik volgde Zijn blik.

Oude mannen.

Jonge moeders.

Kleine kinderen.

Zelfs mensen die nauwelijks konden lopen.

Ze waren uren met ons meegereisd.

Toen zei Hij iets onverwachts.

“Simon...”

“Hoe zullen wij al deze mensen te eten geven?”

Ik keek verbaasd op.

Dat was toch niet óns probleem?

Wij hadden nauwelijks genoeg eten voor onszelf.

Ik keek om mij heen.

Misschien vijfduizend mannen.

Met vrouwen en kinderen erbij...

misschien wel vijftienduizend mensen.

Dat was een complete stad.

“Heer...”

“Dat is onmogelijk.”

Hij glimlachte.

Hij glimlachte wel vaker wanneer ik dacht dat iets onmogelijk was.

Andreas kwam terug.

“Heer...”

“Hier is een jongen.”

Hij wees naar een jongen van een jaar of twaalf.

In zijn handen hield hij een klein linnen zakje.

“Vijf gerstebroden.”

“Twee vissen.”

Ik moest lachen.

“Dat is genoeg voor één gezin.”

Niet voor duizenden.

Andreas haalde zijn schouders op.

“Ik dacht...”

“...misschien...”

“...kan Hij er iets mee.”

Ik keek naar mijn broer.

Hij begon Jezus steeds beter te kennen.

Jezus knielde voor de jongen.

“Hoe heet je?”

“Joël.”

“Dank je dat je wilt delen.”

De jongen glimlachte.

“Mijn moeder zegt dat delen altijd goed is.”

Jezus keek hem liefdevol aan.

“Je moeder is een wijze vrouw.”

Hij nam het brood in Zijn handen.

Even werd het stil.

Zelfs de kinderen hielden op met praten.

Hij keek omhoog.

“Dank U, Vader.”

Meer bad Hij niet.

Geen lange woorden.

Geen indrukwekkende gebeden.

Alleen...

“Dank U.”

Hij brak het eerste brood.

Gaf het aan mij.

“Simon...”

“Deel uit.”

Ik keek naar het stukje brood in mijn handen.

Dat zou na drie mensen op zijn.

Toch begon ik.

Eerste man.

Tweede.

Derde.

Vierde.

Vijfde.

Ik keek verbaasd.

Er zat nog steeds brood in de mand.

Ik liep verder.

Tien.

Twintig.

Vijftig.

Honderd.

Steeds opnieuw brak ik brood af.

Steeds opnieuw bleef er genoeg over.

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Dit kon niet.

Maar het gebeurde wel.

Aan de andere kant liep Andreas.
Ik zag dezelfde verbazing op zijn gezicht.
Johannes keek voortdurend in zijn mand.
Jakobus begon hardop te lachen.
Thomas schudde alleen maar zijn hoofd.
Niemand begreep wat er gebeurde.
Maar iedereen zag het.
Het brood raakte niet op.

Uren later zaten alle mensen verzadigd in het gras.
Kinderen speelden.
Mannen praatten.
Vrouwen dankten God.
Toen zei Jezus:
“Verzamel wat is overgebleven.”
Ik dacht dat Hij een grap maakte.
Overgebleven?
Er was toch nauwelijks iets geweest?
Maar toen begonnen wij te verzamelen.
Mand na mand.
Brood.
Vis.
Steeds meer.
Toen wij klaar waren stonden er twaalf volle manden.

Twaalf.

Meer dan waarmee wij begonnen waren.

Ik bleef naar de manden kijken.

Mijn gedachten gingen terug naar de synagoge.

Naar Mozes.

Het manna.

Veertig jaar lang had God Zijn volk gevoed in de woestijn.

Mijn vader had mij dat verhaal tientallen keren verteld.

Toen keek ik naar Jezus.

Hij had opnieuw duizenden mensen gevoed.

Niet met manna uit de hemel.

Maar...

het voelde alsof de hemel opnieuw was opengegaan.

Die avond zat ik naast Johannes.

“Waar denk jij aan?”

vroeg hij.

Ik antwoordde niet meteen.

Toen zei ik zacht:

“Ik moest aan Mozes denken.”

Hij knikte.

“Ik ook.”

“Maar...”

zei hij langzaam.

“Mozes bad.”

“En God gaf manna.”

Ik keek hem aan.

“Vandaag...”

“...bad Jezus.”

“...en Jezus gaf het brood.”

Wij zwegen.

Die vergelijking durfde geen van ons hardop af te maken.

Plotseling kwam de jongen naar mij toe.

“Mag ik iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“Wie is Hij?”

Ik keek naar Jezus.

Hij zat alleen op een rots.

De avondzon kleurde Zijn gezicht goud.

Kinderen speelden om Hem heen.

Een oude vrouw gaf Hem een kruik water.

Hij bedankte haar alsof zij Hem een koninklijke schat had gegeven.

Zo was Hij.

Na de grootste wonderen...

bleef Hij dezelfde eenvoudige Mens.

Ik keek weer naar de jongen.

“Ik weet het nog niet.”

Dat was het eerlijkste antwoord.

“Maar iedere dag...”

“...ontdek ik iets nieuws.”

Later die nacht zocht Jezus opnieuw de eenzaamheid op.

Voordat Hij vertrok keek Hij ons aan.

“Zoek niet alleen het brood dat vergaat.”

“Zoek het brood dat eeuwig leven geeft.”

Ik begreep Hem niet.

Niet toen.

Pas jaren later.

Na Zijn opstanding.

Toen herinnerde ik mij ineens deze woorden.

Hij had nooit alleen over brood gesproken.

Hij sprak altijd over Zichzelf.

Want Hij was niet alleen Degene die brood gaf.

Hij **was** het Brood dat uit de hemel was neergedaald.

En dat beseftte ik die avond nog niet.

Maar de eerste vonk was ontstoken.

Steeds vaker begon ik te vermoeden...

dat de God die Israël ooit in de woestijn had gevoed...

nu naast mij liep.

Hoofdstuk 11 Waar de golven Zijn voeten droegen

Verteld door Simon

De zon was nauwelijks ondergegaan toen Jezus ons iets opdroeg wat Hij niet vaak deed.

“Steek het meer over.”

Hij wees naar de overkant.

“Ik kom later.”

Ik keek verbaasd op.

“Maar Heer...”

Hij glimlachte.

“Ga maar.”

Hij draaide zich om en begon alleen de berg op te lopen.

Ik keek Hem na.

Er was iets in Zijn houding dat geen tegenspraak toeliet.

Niet streng.

Maar rustig.

Alsof Hij wist wat deze nacht zou brengen.

Wij hesen het zeil.

De wind was gunstig.

Aanvankelijk verliep alles rustig.

Johannes neuriede zacht een psalm.

Jakobus zat aan het roer.

Andreas keek zwijgend naar de sterren.

Ikzelf dacht aan de afgelopen weken.

Het leek alsof iedere dag onmogelijker werd.

Melaatsen werden rein.

Blinden gingen zien.

Stormen gingen liggen.

Duizenden mensen aten van vijf broden.

En toch...

wist ik nog steeds niet wie Hij werkelijk was.

Tegen middernacht veranderde de wind.

Ik voelde het onmiddellijk.

De lucht werd kouder.

De golven begonnen kort en steil te worden.

Jakobus keek mij aan.

“Niet weer.”

Ik knikte.

Binnen enkele minuten vochten wij opnieuw tegen de wind.

Maar deze keer was Jezus niet bij ons.

Of dat dacht ik.

De uren kropen voorbij.

Wij roeiden.

En roeiden.

Het leek alsof wij geen meter vooruitkwamen.

Mijn schouders brandden.

Mijn handen deden pijn.

Niemand klaagde.

Daar hadden wij geen adem voor.

Plotseling verstijfde Johannes.

“Simon...”

Ik keek op.

Hij wees naar voren.

Daar...

tussen de schuimende golven...

bewoog een gestalte.

Mijn hart sloeg een slag over.

Het was onmogelijk.

Geen mens kon daar lopen.

Niet op deze zee.

Niet in deze storm.

Thomas fluisterde:

“Een geest...”

Zelfs Andreas zei niets.

Wij waren allemaal versteend van angst.

De gestalte kwam dichterbij.

Niet vechtend tegen de golven.

Niet zoekend naar evenwicht.

Hij liep.

Alsof de zee een geplaveide weg was.

Toen hoorden wij Zijn stem.

Rustig.

Vertrouwd.

“Heb goede moed.”

“Ik ben het.”

“Wees niet bang.”

Die woorden troffen mij.

Vooral die eerste.

Ik ben.

Hij had niet gezegd:

“Ik ben Jezus.”

Alleen:

“Ik ben.”

Later, vele jaren later, toen ik Mozes opnieuw las, herinnerde ik mij die woorden.

“IK BEN DIE IK BEN.”

Maar op dat moment dacht ik daar nog niet aan.

Ik wist alleen dat Zijn stem alle angst verdreef.

Er gebeurde iets in mij.

Ik weet nog steeds niet waarom.

Misschien was het geloof.

Misschien was het verlangen.

Misschien allebei.

“Heer!”

riep ik.

“Als U het bent...”

“...beveel mij dan naar U toe te komen.”

De anderen keken mij aan alsof ik mijn verstand had verloren.

Maar Jezus keek alleen maar naar mij.

En glimlachte.

“Kom.”

Één woord.

Meer niet.

Ik stapte over de rand van de boot.

Mijn voet raakte het water.

Ik verwachtte onmiddellijk te zinken.

Maar...

het water droeg mij.

Ik zette nog een stap.

En nog één.

Mijn hart bonsde.

Ik liep.

Werkelijk.

Op het water.

Niet omdat ik dat kon.

Maar omdat Zijn woord mij droeg.

Ik keek alleen naar Hem.

Zijn ogen.

Zijn glimlach.

Zijn uitgestoken hand.

En zolang ik naar Hem keek...

droeg de zee mij.

Toen keek ik naar de golven.

Ze waren enorm.

De wind sloeg het water tegen mijn gezicht.

De angst kwam terug.

In één ogenblik.

Ik voelde mijn voeten wegzakken.

Het water trok aan mijn benen.

Mijn hart sloeg om.

“Heer!”

schreeuwde ik.

“Red mij!”

Nog voordat ik helemaal zonk...

greep Hij mijn hand.

Sterk.

Warm.

Onwankelbaar.

Hij trok mij omhoog.

Ik keek Hem beschaamd aan.

Hij glimlachte.

Niet spottend.

Niet teleurgesteld.

Liefdevol.

“Simon...”

“Waarom twijfelde je?”

Samen liepen wij terug naar de boot.

Dat vergeet bijna iedereen.

Ik liep niet alleen naar Hem toe.

Ik liep ook mét Hem terug.

Zijn hand hield de mijne vast.

Pas toen wij in de boot stapten...

viel de wind weg.

Onmiddellijk.

Geen langzaam afnemen.

Geen natuurlijke weersverandering.

De storm gehoorzaamde opnieuw.

Niemand sprak.

Wij keken alleen maar naar Hem.

Toen gebeurde er iets wat wij nog nooit eerder hadden gedaan.

Zonder dat iemand het zei...

zonder dat iemand het afsprak...

knielden wij.

Allemaal.

Jakobus.

Johannes.

Andreas.

Thomas.

Zelfs Mattheüs.

Wij bogen ons voor Hem.

En ik hoorde mijzelf zeggen:

“Waarlijk...”

“...U bent Gods Zoon.”

Het was de eerste keer dat die woorden over mijn lippen kwamen.

Ik begreep nog niet alles.

Maar ik wist één ding.

Geen profeet had ooit over de zee gelopen.

Geen koning had ooit de wind bevolen.

Geen mens kon een ander laten lopen op de golven.

Alleen...

Degene die de zee geschapen had.

Later die nacht kon ik de slaap niet vatten.

Ik zat alleen aan de boeg van de boot.

De sterren weerspiegelden in het rustige water.

Ik keek naar mijn handen.

Dezelfde handen...

hadden Zijn hand vastgehouden.

Ik sloot mijn ogen.

Zijn stem klonk opnieuw in mijn gedachten.

“*Kom.*”

Ineens begreep ik iets.

Het was niet mijn geloof dat mij op het water hield.

Niet mijn moed.

Niet mijn kracht.

Het was Zijn woord.

Zijn woord droeg mij.

En toen drong voor het eerst een gedachte diep tot mij door.

Als Zijn woord een mens kan dragen boven de golven...

hoeveel te meer kan Zijn woord een mens dragen door het leven?

Die nacht begon ik Hem niet alleen te bewonderen.

Ik begon Hem te vertrouwen.

En zonder dat ik het wist...

was dat het grootste wonder van allemaal.

Hoofdstuk 12 Wie raakt Mij aan?

Verteld door Simon

Er zijn wonderen die iedereen ziet.

En er zijn wonderen die bijna niemand opmerkt.

Die dag gebeurde beide.

Wij waren nog maar net terug in Kapernaüm of de mensen verdrongen zich alweer om Jezus heen.

Het leek alsof de stad op Hem had gewacht.

Kinderen klommen op muren.

Vrouwen stonden in deuropeningen.

Mannen riepen Zijn naam.

Sommigen wilden Hem alleen maar zien.

Anderen wilden Hem aanraken.

Ik liep vlak naast Hem.

Niet omdat ik dacht dat Hij bescherming nodig had.

Maar omdat de mensenmassa zo groot werd dat Hij nauwelijks vooruit kon komen.

Toen kwam Jaïrus.

Iedereen kende hem.

Hij was een leider van de synagoge.

Een man die door velen werd gerespecteerd.

Tot mijn verbazing viel hij voor Jezus op zijn knieën.

Niet voorzichtig.

Niet waardig.

Hij viel neer als een man die niets meer te verliezen had.

“Heer...”

“Mijn dochter...”

Zijn stem brak.

“Mijn enige dochter ligt op sterven.”

Hij kon nauwelijks verder spreken.

“Kom alstublieft.”

“Leg Uw handen op haar.”

“Dan zal zij leven.”

Ik keek naar Jezus.

Hij knikte onmiddellijk.

Geen vragen.

Geen voorwaarden.

Geen verwijten.

Hij liep direct met Jairus mee.

Later begreep ik dat dit Jezus ten voeten uit was.

Wanneer nood Hem riep...

liet Hij zich nooit tegenhouden.

De menigte werd nog dichter.

Iedereen wilde met Hem meelopen.

Wij moesten de mensen bijna opzij duwen om ruimte te maken.

Plotseling bleef Jezus stilstaan.

Hij keek om Zich heen.

“Wie heeft Mij aangeraakt?”

Ik keek verbaasd.

“Pardon?”

Hij herhaalde de vraag.

“Wie heeft Mij aangeraakt?”

Ik kon mijn glimlach nauwelijks verbergen.

“Heer...”

“Iedereen raakt U aan.”

Ik wees om mij heen.

“De mensen drukken van alle kanten tegen U aan.”

De anderen knikten instemmend.

Maar Jezus schudde langzaam Zijn hoofd.

“Nee.”

“Iemand heeft Mij met geloof aangeraakt.”

Ik keek rond.

Niemand zei iets.

Toen zag ik een vrouw.

Ze beefde.

Langzaam kwam ze naar voren.

Ze viel op haar knieën.

De tranen stroomden over haar gezicht.

“Heer...”

“Ik was het.”

Ze vertelde haar verhaal.

Twaalf jaar ziek.

Twaalf jaar bloedverlies.

Twaalf jaar geen genezing.

Twaalf jaar afgewezen.

Twaalf jaar onrein verklaard.

Ze had al haar geld uitgegeven.

Alles.

En niets had geholpen.

“Ik dacht...”

“...als ik alleen Uw mantel mocht aanraken...”

“...zou ik genezen.”

Ik keek naar Jezus.

Hij keek niet naar haar ziekte.

Hij keek niet naar haar verleden.

Hij keek haar aan alsof zij de enige mens op aarde was.

“Dochter...”

Dat woord raakte mij.

Hij noemde haar geen vrouw.

Geen zondares.

Geen onreine.

“Dochter.”

“Uw geloof heeft u behouden.”

“Ga in vrede.”

Ik zag hoe haar schouders ontspanden.

Voor het eerst in jaren keek iemand haar niet met afschuw aan.

Later besepte ik dat de genezing misschien niet eens het grootste wonder was.

Het grootste wonder was...

dat zij weer een dochter mocht zijn.

Terwijl wij verder liepen, kwam een knecht uit het huis van Jairo ons tegemoet.

Zijn gezicht sprak al voordat hij iets zei.

“Heer...”

Hij keek naar Jairo.

“Uw dochter is gestorven.”

Er viel een diepe stilte.

Ik zag hoe Jairo wankelde.

Alsof de grond onder zijn voeten verdween.

“Val de Meester niet langer lastig.”

Die woorden deden pijn.

Zelfs bij mij.

Want eerlijk gezegd...

dacht ik hetzelfde.

Nu was het te laat.

Zelfs Jezus kon de dood toch niet terugdraaien?

Jezus draaide Zich onmiddellijk naar Jairo om.

Zijn stem was rustig.

“Vrees niet.”

“Geloof alleen.”

Ik keek Hem aan.

Hoe kon Hij zo rustig blijven?

Een kind was gestorven.

Iedereen wist wat dat betekende.

De dood was definitief.

Tenminste...

dat dachten wij.

Toen wij het huis bereikten, hoorde ik het geweeklaag al buiten.

Fluitspelers.

Rouwklagers.

Familieleden.

Het hele huis was gevuld met verdriet.

Jezus bleef in de deuropening staan.

“Waarom huilen jullie?”

“Het meisje is niet gestorven.”

“Zij slaapt.”

Sommigen begonnen te lachen.

Niet vriendelijk.

Spottend.

Zij wisten immers zeker dat zij dood was.

Ik voelde mij ongemakkelijk.

Waarom zei Hij dat?

Hij stuurde iedereen naar buiten.

Alleen de vader.

De moeder.

Johannes.
Jakobus.
Andreas.
En ik mochten mee naar binnen.
Het meisje lag stil op haar bed.
Nog maar twaalf jaar oud.
Haar moeder huilde zacht.
Jezus liep naar haar toe.
Hij pakte haar hand.
Opnieuw viel mij iets op.
Hij raakte iemand aan.
Een dode.
Volgens de Wet maakte dat onrein.
Maar ik had inmiddels geleerd...
bij Jezus werkte het altijd anders.
Zijn leven was sterker dan de dood.

Hij sprak slechts twee woorden.

“Talitha koem.”

“Meisje...”

“Sta op.”

Geen lange gebeden.

Geen plechtige ceremonie.

Alleen...

Zijn stem.

De ogen van het meisje gingen open.
Ze haalde diep adem.
Ze keek om zich heen.
Alsof zij uit een rustige slaap ontwaakte.
Toen ging ze rechtop zitten.
Haar moeder gilde het uit.
Jaïrus viel huilend op zijn knieën.
Ikzelf stond verstijfd.
Ik had wonderen gezien.
Veel wonderen.
Maar dit...
De dood zelf...
had Hem gehoorzaamd.

Op de terugweg sprak niemand.
Wij hoefden niets te zeggen.
Woorden schoten tekort.
Ik liep naast Andreas.
Na lange tijd zei hij zacht:
“Simon...”
“Ja?”
“De storm luisterde.”
“De vissen luisterden.”
“De ziekte luisterde.”
“Zelfs de demonen luisterden.”

Hij zweeg.

Ik maakte zijn zin af.

“En nu...”

“...heeft ook de dood geluisterd.”

Wij bleven stilstaan.

In de verte liep Jezus.

Gewoon.

Zoals altijd.

Hij sprak vriendelijk met een oude man.

Lachte naar een kind.

Nam een kruik water aan van een vrouw.

En ineens drong het tot mij door.

Juist dát was misschien wel het grootste wonder.

Degene voor Wie zelfs de dood moest wijken...

liep daar als de meest nederige Mens die ik ooit had ontmoet.

Ik keek naar Hem.

Mijn hart was vol verwondering.

En voor het eerst durfde ik te fluisteren:

“Heer...”

“Wie bent U toch...”

“...dat zelfs de dood Uw stem herkent?”

Hoofdstuk 13 De ogen die door mensen heen keken

Verteld door Simon

Ik heb in mijn leven veel moedige mannen ontmoet.

Vissers die tijdens een storm op zee bleven.

Soldaten die hun leven gaven voor hun kameraden.

Zeloten die liever stierven dan zich overgaven.

Maar niemand was moedig zoals Jezus.

Niet omdat Hij nooit bang was.

Integendeel.

Later zou ik Hem zien zweten van angst in Getsemane.

Nee...

Zijn moed lag ergens anders.

Hij sprak altijd de waarheid.

Ook wanneer die waarheid Hem Zijn leven zou kosten.

Wij waren opnieuw in Jeruzalem.

De stad was voller dan ooit.

Pelgrims uit alle streken van Israël vulden de smalle straten.

De geur van vers brood, gebraden lammeren en wierook vermengde zich met het stof dat door duizenden sandalen werd opgeworpen.

Toen wij de tempel bereikten, zag ik Zijn gezicht veranderen.

Niet boos.

Niet verbitterd.

Maar diep bedroefd.

Hij bleef enkele ogenblikken zwijgend staan.

Zijn ogen gingen langzaam over het tempelplein.

Ik volgde Zijn blik.

Kooplieden.

Wisselaars.

Handelaars.

Schape.

Duiven.

Mensen die luid schreeuwden om klanten.

Het leek meer op een markt dan op het huis van God.

Ik keek naar Jezus.

Zijn ogen vulden zich niet met woede alleen.

Er lag verdriet in.

Verdriet van een Zoon...

die Zijn Vader beledigd zag worden.

Hij bukte zich.

Raapte enkele touwen op.

En begon er rustig een zweep van te vlechten.

Niemand hield Hem tegen.

Alsof iedereen voelde dat er iets ging gebeuren.

Toen liep Hij naar voren.

Zijn stem klonk over het hele plein.

“Neem dit alles hier weg!”

“Maak van het huis van Mijn Vader...”

“...geen marktplaats!”

De woorden sloegen in als een bliksem.

Mannen die zo-even nog luid hadden geroepen, werden stil.

De eerste tafels vielen om.

Munten rolden over de stenen.

Schape renden alle kanten op.

Duiven vlogen op.

Ik had nog nooit zoiets gezien.

Niet omdat Hij geweld gebruikte.

Maar omdat Zijn gezag onweerstaanbaar was.

Het leek alsof niemand eraan dacht Hem tegen te houden.

Zelfs de priesters weken achteruit.

Later vroeg ik mij vaak af waarom.

Er waren honderden tempelwachters.

Eén bevel...

en zij hadden Hem kunnen grijpen.

Maar niemand deed iets.

Het was alsof een onzichtbare majesteit hen tegenhield.

Na enige tijd kwamen enkele schriftgeleerden naar voren.

Hun gezichten stonden strak.

“Met welk recht doet U dit?”

“Wie heeft U deze bevoegdheid gegeven?”

Ik hield mijn adem in.

Nu zou er een felle discussie ontstaan.

Maar Jezus bleef rustig.

Hij keek hen één voor één aan.

Niet uitdagend.

Niet vijandig.

Alsof Hij hun diepste gedachten al kende.

Hij vroeg slechts één vraag.

“Ik zal u ook één vraag stellen.”

“Was de doop van Johannes uit de hemel...”

“...of uit mensen?”

Er viel een ongemakkelijke stilte.

Ik zag hoe zij elkaar aankeken.

Ze overlegden fluisterend.

Ik kon hun woorden niet verstaan.

Maar hun gezichten spraken boekdelen.

Ze zochten niet naar de waarheid.

Ze zochten naar een antwoord dat hen politiek het beste uitkwam.

Na enkele minuten draaiden zij zich weer naar Jezus.

“Wij weten het niet.”

Jezus knikte slechts.

“Dan zeg Ik u ook niet...”

“...met welk gezag Ik deze dingen doe.”

Toen gebeurde iets wat mij diep raakte.

Een klein jongetje, misschien zes jaar oud, stond tussen de mensen.

Hij had alles gezien.

Hij liep voorzichtig naar Jezus toe.

“Heer...”

“Waarom waren die mannen zo boos?”

Iedereen werd stil.

Wat zou Jezus antwoorden?

Hij knielde neer zodat Zijn gezicht op gelijke hoogte kwam met dat van de jongen.

“Omdat waarheid soms pijn doet.”

“Doet waarheid altijd pijn?”

vroeg het jongetje.

Jezus glimlachte.

“Alleen wanneer een hart haar niet wil horen.”

Het kind dacht even na.

“Maar Uw woorden maken mij niet bang.”

Jezus streek door zijn haren.

“Dat komt omdat je nog luistert met een open hart.”

Ik keek naar dat tafereel.

En opnieuw zag ik iets van Zijn grootheid.

Hij kon in één ogenblik de leiders van Israël tot zwijgen brengen...

en het volgende moment alle aandacht hebben voor één klein kind.

Die avond zaten wij op de helling van de Olijfberg.

Van daaruit zagen wij de tempel schitteren in het laatste zonlicht.

Niemand sprak.

Iedereen dacht na over wat er die dag was gebeurd.

Uiteindelijk verbrak Andreas de stilte.

“Hebben jullie iets gemerkt?”

Johannes keek op.

“Wat?”

“Hij werd boos...”

“...maar nooit om Zichzelf.”

Ik dacht terug.

Inderdaad.

Wanneer mensen Hem uitscholden...

zweeg Hij vaak.

Wanneer zij Hem vernederden...

bleef Hij rustig.

Maar wanneer Zijn Vader werd onteerd...

dan kon Hij niet zwijgen.

Ik fluisterde zacht:

“Zijn liefde...”

“...en Zijn heiligheid...”

“...zijn één.”

Jezus had mij blijkbaar gehoord.

Hij draaide Zich om en glimlachte.

“Simon...”

“Liefde zonder waarheid wordt zwak.”

“Waarheid zonder liefde wordt hard.”

“Mijn Vader is beide.”

Die woorden bleven in mijn hart gegrift.

Jaren later, toen ik zelf gemeenten mocht leiden, dacht ik vaak aan deze avond terug.

Ik begreep toen dat ik niet alleen Zijn wonderen moest navolgen.

Maar vooral Zijn hart.

Een hart dat volkomen liefdevol was...

en tegelijk volkomen heilig.

Die nacht keek ik lang naar de tempel.

Ik dacht aan Mozes.

Aan David.

Aan Salomo.

Aan Jesaja.

Allen hadden zij uitgezien naar de komst van de Messias.

En ik...

een eenvoudige visser uit Galilea...

zat naast Hem.

Ik wist nog niet alles.

Maar iedere dag werd één ding duidelijker.

Wij volgden niet alleen een groot Leraar.

Wij wandelden met Iemand in Wie Gods eigen hart zichtbaar werd.

En zonder dat ik het besepte...

kwam de dag dichterbij waarop ik eindelijk hardop zou zeggen wat mijn hart steeds sterker begon te geloven.

“U bent de Christus, de Zoon van de levende God.”

Hoofdstuk 14 In het huis van Martha, Maria en Lazarus

Verteld door Simon

Er waren plaatsen waar Jezus graag kwam.

Niet omdat Hij daar grote wonderen deed.

Niet omdat duizenden mensen Hem daar opwachtten.

Maar omdat Hij er thuis was.

Bethanië was zo'n plaats.

Het lag op nog geen uur lopen van Jeruzalem.

Een klein dorp tussen olijfbomen, vijgenbomen en wijngaarden.

Wanneer wij vanuit Galilea naar Jeruzalem reisden, leek de spanning altijd toe te nemen.

De Farizeeën werden vijandiger.

De priesters hielden ons steeds nauwkeuriger in de gaten.

Maar zodra wij Bethanië bereikten...

verdween die spanning.

Daar woonde Lazarus.

Zijn zusters Martha en Maria.

Hun deur stond altijd open.

Nog voordat wij het erf opliepen, kwam Martha ons tegemoet.

"Rabbi!"

Ze straalde.

"Jullie zijn er!"

Ze omhelsde eerst Jezus en begroette daarna ieder van ons alsof wij familie waren.

Ik keek naar Jezus.

Zijn glimlach was anders dan anders.

Warmer.

Ontspanner.

Hij hoefde hier niets te bewijzen.

Hij mocht gewoon thuiskomen.

Lazarus kwam uit de werkplaats gelopen.

Hij was een rustige man.

Niet iemand die veel sprak.

Maar wanneer hij sprak...

luisterde iedereen.

Hij omhelsde Jezus.

Geen plechtige begroeting.

Geen diepe buiging.

Alleen de omhelzing van een vriend.

Ik vond dat bijzonder.

Niemand was Jezus zo nabij als Zijn Vader.

En toch liet Hij mensen zo dichtbij komen.

Later begreep ik dat Gods heiligheid mensen niet op afstand hield.

Integendeel.

In Jezus kwam God juist dichtbij.

Binnen rook het naar vers brood.

Maria legde olijven en vijgen op tafel.

Martha liep af en aan.

Zoals altijd.

“Simon...”

fluisterde Andreas.

“Zie je Maria?”

Ik keek op.

Zij zat al aan Jezus’ voeten.

Nog voordat het eten op tafel stond.

Nog voordat de anderen gingen zitten.

Zij luisterde.

Gewoon...

alsof niets anders belangrijk was.

Martha zag het ook.

Ze zuchtte diep.

“Rabbi...”

zei ze uiteindelijk.

“Kan het U niets schelen dat Maria mij alles alleen laat doen?”

Ik glimlachte.

Typisch Martha.

Ze hield van orde.

Van gastvrijheid.

Van aanpakken.

Jezus keek haar liefdevol aan.

Niet corrigerend.

Niet streng.

Alleen vol begrip.

“Martha...”

“Martha...”

Hij sprak haar naam twee keer uit.

Zoals iemand spreekt die veel van een ander houdt.

“Je maakt je zorgen over veel dingen.”

“Maar slechts één ding is werkelijk nodig.”

Hij keek naar Maria.

“Zij heeft het beste deel gekozen.”

Later die avond zat ik buiten naast Lazarus.

Hij was bezig een olielamp schoon te maken.

“Simon...”

“Ja?”

“Valt het jou ook op?”

“Wat?”

“Wanneer Jezus met iemand spreekt...”

“...voelt die ander zich volledig gezien.”

Ik dacht na.

Dat was precies wat ik al maanden probeerde onder woorden te brengen.

Hij vervolgde.

“Ik heb rijke mensen ontmoet.”

“Geleerden.”

“Priesters.”

“Ze luisteren vaak alleen om antwoord te geven.”

“Maar Jezus...”

“...luistert om je hart te begrijpen.”

Ik keek naar het open raam.

Binnen hoorde ik Zijn stem.

Rustig.

Warm.

Vriendelijk.

Ik dacht aan de duizenden mensen die wij inmiddels hadden ontmoet.

Nooit had ik iemand teleurgesteld zien vertrekken.

Niet altijd genezen.

Niet altijd met antwoord op alle vragen.

Maar wel...

gezien.

Die nacht bleef ik lang wakker.

Ik hoorde Jezus en Lazarus nog zacht met elkaar spreken.

Geen diepzinnige discussie.

Geen ingewikkelde uitleg over de Wet.

Ze spraken over de oogst.

Over regen.

Over kinderen.

Over de schoonheid van Gods schepping.

En ineens viel mij iets op.

Hij sprak met gewone mensen...

alsof hun leven Hem werkelijk interesseerde.

Hij hoefde niet voortdurend over Zichzelf te spreken.

Hij luisterde.

Hij stelde vragen.

Hij lachte.

Hij genoot van de verhalen van anderen.

Dat had ik nog nooit bij een rabbi gezien.

De volgende ochtend zaten wij vroeg buiten.

De dauw lag nog op de olijfbomen.

Een merel zong.

Jezus keek aandachtig naar een lelie die tussen de stenen groeide.

“Simon...”

Ik ging naast Hem zitten.

“Mooi, hè?”

Ik keek naar de bloem.

“Ja.”

Hij plukte haar niet.

Hij wees alleen.

“Kijk eens goed.”

Ik boog mij iets dichterbij de bloem.

Er lagen nog dauwdruppels op de witte blaadjes.

“Zelfs Salomo...”

“...was niet zo mooi gekleed.”

Ik glimlachte.

“U ziet altijd dingen die wij voorbijlopen.”

Hij keek mij aan.

“Mijn Vader doet dat ook.”

Hij zweeg even.

“Simon...”

“Wie werkelijk leert kijken...”

“...zal Mijn Vader overal herkennen.”

Die woorden hielden mij de hele dag bezig.

Want inderdaad...

Hij keek anders.

Waar ik een bloem zag...

zag Hij de zorg van Zijn Vader.

Waar ik een vogel zag...

zag Hij Gods trouw.

Waar ik een kind zag...

zag Hij het Koninkrijk.

Waar ik een zondaar zag...

zag Hij iemand voor wie Hij gekomen was.

En langzaam begon ik te begrijpen...

dat Zijn wonderen niet het belangrijkste waren.

Zijn manier van kijken...

was misschien nog wonderlijker.

Voordat wij Bethanië verlieten, liep Maria naar Jezus toe.

Ze gaf Hem een klein stukje versgebakken brood voor onderweg.

Hij nam het met beide handen aan.

“Dank je.”

Het was zo'n eenvoudig moment.

Maar ik keek ernaar alsof ik iets heiligs zag.

De Schepper van hemel en aarde...

bedankte een jonge vrouw...

voor een stuk brood.

Later heb ik vaak aan dat moment gedacht.

Want daarin zag ik iets van Zijn grootheid.

Niet alleen dat Hij wonderen kon doen.

Maar dat Hij nooit ophield mens te zijn.

Hij ontving.

Hij bedankte.

Hij verheugde Zich.

Hij leefde tussen ons...

zoals God de mens oorspronkelijk had bedoeld.

En juist daarom...

begon ik steeds sterker te geloven...

dat niemand ooit zó mens had kunnen zijn...

tenzij Hij tegelijkertijd veel méér was dan een mens.

Terwijl wij Bethanië achter ons lieten, keek ik nog één keer om.

Maria stond in de deuropening.

Martha zwaaide.

Lazarus glimlachte.

Jezus keek naar hen met een liefde die ik niet kon beschrijven.

Pas jaren later zou ik begrijpen waarom.

Hij wist al...

dat Hij nog eens naar dit huis zou terugkeren.

Niet voor een maaltijd.

Maar om een vriend uit het graf te roepen.

En ook toen...

zou Hij eerst huilen.

Dat was Jezus.

Volkomen mens.

En juist daarom...

de volkomen openbaring van God.

Hoofdstuk 15 De nacht van de vragen

Verteld door Simon

Er zijn nachten waarin je niet slaapt.

Niet omdat je bang bent.

Niet omdat je ziek bent.

Maar omdat je hart vol vragen is.

Die nacht was zo'n nacht.

Wij waren teruggekeerd uit Bethanië.

Iedereen sliep.

Tenminste...

dat dacht ik.

Ik lag op mijn slaapmat en keek naar de sterren.

De woorden van Jezus bleven door mijn hoofd gaan.

"Mijn Vader..."

Hij sprak dat woord alsof Hij Hem zag.

Niet alsof Hij geloofde.

Niet alsof Hij hoopte.

Maar alsof Hij werkelijk leefde in de aanwezigheid van Zijn Vader.

Ik had nog nooit iemand zo horen spreken.

Ik stond op.

Misschien zou een wandeling mij rust geven.

Terwijl ik langs de olijfbomen liep, hoorde ik stemmen.

Zacht.

Ik herkende de stem van Andreas.

En die van Johannes.

Ze zaten op een grote steen.

“Kun jij slapen?”

vroeg Andreas.

Johannes schudde zijn hoofd.

“Nee.”

“Jij?”

“Ook niet.”

Ik ging naast hen zitten.

Niemand zei iets.

Dat hoefde ook niet.

Wij dachten allemaal aan dezelfde Persoon.

Na een tijdje verbrak Andreas de stilte.

“Simon...”

“Weet je nog...”

“...de eerste dag?”

Ik glimlachte.

“Welke eerste dag?”

“Toen Johannes de Doper naar Hem wees.”

Ik knikte.

“Ik dacht toen dat ik de Messias gevonden had.”

Hij keek omhoog.

“Nu weet ik niet meer wat ik moet denken.”

Ik keek hem verbaasd aan.

“Hoe bedoel je?”

Hij zocht naar woorden.

“De Messias...”

“...ja.”

“Maar...”

“...soms lijkt Hij zoveel méér.”

Johannes keek ons aan.

“Ik heb daar ook over nagedacht.”

“Waarover?”

Hij aarzelde.

“Wanneer Hij spreekt...”

“...is het alsof...”

“...God Zelf spreekt.”

Er viel een diepe stilte.

Niemand durfde daarop te reageren.

Want wij dachten hetzelfde.

Maar niemand durfde het uit te spreken.

Na een lange tijd zei ik zacht:

“Dat kan toch niet?”

Andreas antwoordde niet direct.

Hij keek naar de sterren.

“Waarom niet?”

“Omdat...”

“...God...”

Ik kon mijn zin niet afmaken.

Hoe kon ik dat uitleggen?

Wij waren opgegroeid met de woorden:

“Hoor Israël, de HEERE is onze God, de HEERE is Eén.”

Hoe kon een Mens...

God zijn?

Het paste niet in alles wat ik ooit geleerd had.

Johannes boog zich iets naar voren.

“Maar Simon...”

“Wie heeft ooit gedaan wat Hij doet?”

Ik dacht aan de storm.

Aan de zee.

Aan de melaatse.

Aan Jaïrus' dochter.

Aan de duizenden mensen die brood hadden gegeten.

Hij vervolgde:

“En wie spreekt zoals Hij spreekt?”

Ik sloot mijn ogen.

Niemand.

Werkelijk niemand.

Plotseling hoorden wij voetstappen.

Jezus.

Hij was blijkbaar ook wakker.

Hij bleef even staan.

Hij keek ons vriendelijk aan.

“Waar spreken jullie over?”

Niemand antwoordde.

Niet omdat wij niet wilden.

Maar omdat wij ons schaamden.

Hij wist het toch al.

Hij ging tussen ons zitten.

Zoals altijd.

Niet boven ons.

Naast ons.

Na een tijdje zei Hij:

“Simon...”

“Ja, Heer?”

“Wanneer je naar de sterren kijkt...”

“...wat zie je?”

Ik keek omhoog.

“Ontelbaar veel sterren.”

Hij glimlachte.

“Nog iets?”

“De grootheid van God.”

Hij knikte.

“Dat is goed.”

Toen wees Hij naar een klein mosterdzaadje dat naast de steen lag.

“En daarin?”

Ik keek verbaasd.

“Dat is gewoon een zaadje.”

Hij pakte het op.

Legde het in mijn hand.

“Mijn Vader...”

“...is even groot in het kleinste zaadje...”

“...als in de grootste ster.”

Wij zwegen.

Hij vervolgde:

“Wie alleen Gods grootheid ziet...”

“...zal Hem vrezen.”

“Maar wie ook Zijn liefde leert kennen...”

“...zal Hem liefhebben.”

Ik keek naar het zaadje in mijn hand.

Zo klein.

Zo onbeduidend.

En toch...

zat er een boom in verborgen.

Ik keek naar Jezus.

Misschien...

dacht ik...

was dat ook met Hem zo.

Van buiten zag ik een eenvoudige timmerman.

Een Rabbi uit Nazareth.

Een Mens.

Maar...

wat was er verborgen in Hem?

Toen sprak Hij woorden die ik nooit meer ben vergeten.

“Er komt een dag...”

“...dat jullie zullen zien...”

“...wat nu nog verborgen is.”

Ik vroeg:

“Wanneer, Heer?”

Hij glimlachte.

“Wanneer Mijn Vader het tijd vindt.”

Die nacht sliep ik nauwelijks.

Steeds opnieuw keek ik naar het mosterdzaadje dat ik in mijn hand hield.

Jaren later...

toen ik dit opschrijf...

ligt dat zaadje allang ergens in de aarde.

Maar de woorden van Jezus zijn nooit verdwenen.

Integendeel.

Ik heb gezien hoe dat kleine begin uitgroeide.

Niet tot een boom.

Maar tot een Koninkrijk.

Een Koninkrijk dat begon met twaalf eenvoudige mannen.

En dat inmiddels de wereld begon te veranderen.

Toen de eerste zonnestrallen boven de Olijfberg verschenen, keek ik naar Jezus.

Hij stond al te bidden.

Zoals iedere morgen.

Ik keek naar Zijn gezicht.

Naar Zijn opgeheven handen.

En ineens dacht ik:

“Misschien is dat wel Zijn grootste wonder.”

Niet dat Hij stormen kon bevelen.

Niet dat Hij doden kon opwekken.

Maar dat Hij, terwijl Hij alles bezat...

iedere morgen opnieuw leefde uit de liefde van Zijn Vader.

En juist daarin zag ik de volmaakte Mens.

En, zonder dat ik het toen volledig begreep...

de eeuwige Zoon van God.

Hoofdstuk 16 De berg waar de hemel openging

Verteld door Simon

Er zijn dagen waarop je weet dat er iets gaat gebeuren.

Je kunt het niet uitleggen.

Je voelt het alleen.

Zo begon die morgen.

Jezus had nauwelijks gesproken.

Tijdens de wandeling bad Hij vaker dan anders.

Soms keek Hij zwijgend naar de hemel.

Zijn gezicht stond ernstig.

Niet bedroefd.

Maar alsof Hij luisterde naar een stem die wij niet konden horen.

Aan het einde van de middag bleef Hij plotseling staan.

Hij keek naar Johannes.

Daarna naar Jakobus.

Tenslotte naar mij.

“Jullie drie...”

“...gaan met Mij mee.”

De anderen bleven achter.

Niemand vroeg waarom.

Dat deed Jezus soms.

Niet uit voorkeur.

Maar omdat iedere leerling een eigen weg had.

Voor ons rees de berg op.

Steil.

Rotsachtig.

Het pad slingerde tussen dennen en struiken omhoog.

De zon stond laag.

Het licht werd zachter.

Niemand sprak.

Alleen onze voetstappen verbraken de stilte.

Ik keek af en toe naar Jezus.

Hij liep zoals altijd.

Rustig.

Zonder haast.

Alsof Hij iedere steen kende.

Alsof Hij hier al eerder geweest was.

Toen wij de top bereikten, bleef Hij staan.

Ver beneden ons lagen de dorpen.

Het Meer van Galilea glinsterde als gesmolten zilver.

De wind streek langs de rotsen.

Jezus keek naar de hemel.

“Blijf hier.”

Hij liep enkele passen verder.

En begon te bidden.

Wij gingen zitten.

Ik weet niet hoe lang het duurde.

De vermoeidheid van de klim begon voelbaar te worden.

Mijn ogen vielen bijna dicht.

Toen...

gebeurde het.

Eerst dacht ik dat de zon achter een wolk vandaan kwam.

Maar de zon stond achter ons.

Toch werd het licht steeds feller.

Ik keek op.

En mijn adem stokte.

Jezus...

veranderde niet van gestalte.

Maar Zijn heerlijkheid werd zichtbaar.

Zijn gezicht straalde.

Niet zoals een lamp.

Niet zoals vuur.

Het was een licht dat ik niet kende.

Warm.

Zuiver.

Levend.

Zijn kleding werd helder.

Witter dan wol.

Witter dan sneeuw.

Alsof zij geweven was uit licht.

Ik kneep mijn ogen dicht.

Toch kon ik niet ophouden met kijken.

Naast Hem stonden twee mannen.

Ik had hen nooit gezien.

En toch...

wist ik onmiddellijk wie zij waren.

Mozes.

En Elia.

Niemand stelde hen aan ons voor.

Niemand hoefde hun naam te noemen.

Wij wisten het eenvoudig.

Later heb ik vaak geprobeerd dat te begrijpen.

Ik kan het nog steeds niet.

Sommige dingen worden niet uitgelegd.

Ze worden geopenbaard.

Zij spraken met Jezus.

Ik probeerde hun woorden te verstaan.

Flarden bereikten mij.

“Jeruzalem...”

“Lijden...”

“Vervulling...”

“De uittocht...”

Ik begreep nauwelijks waarover zij spraken.

Hoe kon iemand over lijden spreken...

terwijl de hemel zich juist leek te openen?

Mijn hart bonsde.

Alles in mij wilde dat dit moment nooit zou eindigen.

Ik hoorde mijzelf spreken.

“Heer...”

“Het is goed dat wij hier zijn.”

Mijn stem trilde.

“Laat ons drie tenten maken.”

“Eén voor U.”

“Eén voor Mozes.”

“Eén voor Elia.”

Terwijl ik het zei...

wist ik al dat het dwaas klonk.

Maar ik wilde dit moment vasthouden.

Zoals een kind een zonsondergang wil bewaren.

Jezus antwoordde niet.

Hij keek alleen liefdevol naar mij.

Een glimlach verscheen op Zijn gezicht.

Niet omdat Hij mij uitlachte.

Maar omdat Hij wist...

dat ik nog niet begreep.

Plotseling daalde een wolk neer.

Geen donkere onweerswolk.

Een lichte wolk.

Helder.

Majestueus.

Zij omsloot ons.

Ik voelde dezelfde heilige ontzag die Mozes moet hebben gevoeld op de Sinaï.

Mijn knieën werden slap.

Niemand durfde nog te spreken.

Toen...

klonk een stem.

Niet hard.

Maar zo vol majesteit dat de hele berg ervan leek te trillen.

“Dit is Mijn geliefde Zoon.”

Even zweeg de stem.

Toen volgden woorden die mijn leven voorgoed zouden veranderen.

“Luister naar Hem.”

Ik viel met mijn gezicht op de grond.

Niet uit keuze.

Mijn lichaam kon eenvoudig niet blijven staan.

Mijn hart bonsde.

Mijn adem stokte.

Ik dacht aan Mozes.

Aan de brandende braamstruik.

Aan de Sinaï.

Aan de wolkkolom.

Dezelfde God...

sprak nu opnieuw.

Maar niet over de Wet.

Niet over een profeet.

Niet over een koning.

Over Jezus.

Plotseling voelde ik een hand op mijn schouder.

Warm.

Stevig.

Vertrouwd.

“Simon.”

Ik keek op.

Het licht was verdwenen.

Mozes was weg.

Elia was weg.

De wolk was verdwenen.

Alleen Jezus stond daar.

Dezelfde eenvoudige mantel.

Dezelfde sandalen.

Dezelfde vriendelijke ogen.

Alsof er niets gebeurd was.

“Sta op.”

“Wees niet bang.”

Die woorden had ik al vaker gehoord.

Maar nog nooit klonken zij zo diep.

Tijdens de afdaling sprak niemand.

Wat kon je zeggen?

Halverwege bleef Jezus staan.

“Kijk Mij aan.”

Wij deden het.

“Vertel niemand wat jullie hebben gezien...”

“...totdat de Mensenzoon uit de doden is opgestaan.”

Uit de doden.

Daar was het weer.

Hij sprak er steeds vaker over.

Maar hoe kon de Messias sterven?

En als Hij werkelijk zou sterven...

hoe kon Hij dan weer opstaan?

Ik begreep er niets van.

Toen wij beneden kwamen, wachtten de anderen ons op.

Andreas liep direct naar mij toe.

“Simon!”

“Waar waren jullie?”

Ik keek naar Jezus.

Hij schudde heel even Zijn hoofd.

Ik glimlachte flauwtjes.

“We vertellen het later.”

Andreas keek verbaasd.

Maar vroeg niet verder.

Die nacht kon ik de slaap niet vatten.

Steeds opnieuw zag ik Zijn gezicht.

Niet zoals wij Hem iedere dag zagen.

Maar zoals Hij werkelijk was.

Ik wist het toen nog niet volledig.

Maar één ding wist ik zeker.

Op die berg had ik niet méér van Jezus gezien.

Ik had voor een ogenblik gezien...

Wie Hij altijd al geweest was.

De heerlijkheid was niet nieuw.

Zij was alleen even zichtbaar geworden.

En jaren later, toen ik deze woorden opschreef, begreep ik eindelijk wat ik toen niet kon bevatten.

Wij hadden niet alleen een wonder gezien.

Wij hadden de majesteit aanschouwd van de eeuwige Zoon van God.

En daarom schrijf ik nu, aan het einde van mijn leven, met diepe overtuiging:

“Wij zijn geen kunstig bedachte verzinsels gevolgd toen wij u de kracht en komst van onze Heer Jezus Christus bekendmaakten. Wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit.”

Want ik was erbij.

Op die berg.

Toen de Vader sprak.

En vanaf die dag wist ik...

de timmerman uit Nazareth was veel meer dan een timmerman.

Hij was de geliefde Zoon van de levende God.

Hoofdstuk 17 U bent de Christus

Verteld door Simon

Na de dagen op de berg leek alles anders.

Niet omdat Jezus veranderd was.

Hij was nog steeds dezelfde.

Hij lachte met kinderen.

Hij zegende zieken.

Hij luisterde geduldig.

Hij bad iedere morgen.

Hij liep nog altijd voor ons uit over de stoffige wegen van Galilea.

Maar ik was veranderd.

Steeds wanneer ik naar Hem keek, zag ik even dat licht terug.

Niet met mijn ogen.

Maar ergens diep vanbinnen.

Alsof de berg nooit helemaal uit mijn hart verdwenen was.

Wij trokken noordwaarts.

Verder dan wij ooit eerder met Hem waren geweest.

De lucht werd koeler.

De heuvels groener.

De olijfbomen maakten plaats voor hoge cederbomen.

Onderweg werd het stiller.

Minder mensen volgden ons.

Dat leek Jezus juist prettig te vinden.

Voor het eerst sinds lange tijd waren wij bijna alleen.

Alleen Hij...

en de twaalf.

Toen bereikten wij Caesarea Filippi.

Een indrukwekkende plaats.

Hoge rotswanden.

Een diepe bron waar het water uit de aarde opborrelde.

Romeinen hadden er tempels gebouwd.

Eén voor de god Pan.

Een andere voor de keizer.

Beelden van goden stonden uitgehouwen in de rotsen.

Mensen brachten offers.

Priesters liepen af en aan.

Overal zag je goden van steen.

Ik voelde mij er ongemakkelijk.

Alsof de lucht zelf zwaar was.

Jezus bleef staan.

Hij keek lang naar de rotswand.

Daarna draaide Hij Zich naar ons om.

“Wie zeggen de mensen dat Ik ben?”

Zijn vraag kwam onverwacht.

Wij keken elkaar aan.

Johannes begon.

“Sommigen zeggen Johannes de Doper.”

Jakobus vervolgde.

“Anderen Elia.”

Thomas voegde eraan toe.

“Weer anderen Jeremia.”

“Of één van de profeten.”

Jezus luisterde aandachtig.

Hij onderbrak niemand.

Toen werd het stil.

Hij keek ons één voor één aan.

Zijn ogen bleven uiteindelijk op mij rusten.

“En jullie?”

Zijn stem was zacht.

“Wie zeggen jullie dat ik ben?”

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Ik keek naar de anderen.

Niemand sprak.

De wind suisde langs de rotsen.

In de verte hoorde ik het water bruisen.

Plotseling zag ik alles weer voor mij.

De eerste ontmoeting.

De wonderbare visvangst.

De melaatse.

De storm.

De vijf broden.

Het dochtertje van Jaïrus.
De berg.
De stem van de Vader.
Alles kwam samen.
Niet in mijn verstand.
Maar diep in mijn hart.
Ik hoorde mijzelf spreken.
Niet aarzelend.
Niet twijfelend.
Met een zekerheid die ik zelf niet kende.
“U...”
“...bent de Christus.”
Mijn stem trilde.
“...de Zoon...”
Ik voelde de tranen in mijn ogen komen.
“...van de levende God.”

Er viel een diepe stilte.
Zelfs de vogels leken te zwijgen.
Jezus bleef mij aankijken.
Zijn ogen straalden.
Niet omdat Hij eindelijk erkenning kreeg.
Maar omdat Zijn Vader Zijn werk had gedaan.
Hij kwam langzaam naar mij toe.
Legde beide handen op mijn schouders.

“Gelukkig ben jij, Simon...”

“...zoon van Jona.”

Zijn stem werd zachter.

“Niet vlees en bloed...”

“...hebben je dit geopenbaard.”

“...maar Mijn Vader...”

“...die in de hemel is.”

Die woorden troffen mij diep.

Dus daarom...

Daarom was mijn hart zo langzaam veranderd.

Niet omdat ik slimmer was geworden.

Niet omdat ik meer wonderen had gezien dan anderen.

Maar omdat de Vader Zelf mijn ogen had geopend.

Jezus vervolgde:

“En Ik zeg jou...”

“...jij bent Petrus.”

Ik glimlachte.

Daar was die naam weer.

De naam die Hij mij op de allereerste dag had gegeven.

Maar nu begreep ik hem beter.

“En op deze rots...”

“...zal Ik Mijn gemeente bouwen.”

Ik keek Hem aan.

“Mijn gemeente.”

Hij sprak niet over een volk.
Niet over een land.
Niet over een tempel.
Maar over een gemeenschap van mensen...
die Hem zouden kennen.

Hij keek langs ons heen.
Alsof Hij door de eeuwen heen keek.
“De poorten van het dodenrijk...”
“...zullen haar niet overweldigen.”
Op dat moment begreep ik er nauwelijks iets van.
Later wel.
Toen ik broeders zag sterven.
Toen Jakobus werd gedood.
Toen ik zelf gevangen zat.
Toen wist ik:
Zijn gemeente rust niet op mensen.
Zij rust op Hem.

Na een lange stilte begon Jezus over iets waar wij niets van wilden horen.
“Vanaf nu...”
“...moet de Mensenzoon naar Jeruzalem.”
Hij keek ons ernstig aan.
“Daar zal Hij veel lijden.”
“Verworpen worden.”

“Gedood worden.”

“En op de derde dag opstaan.”

Mijn hart kromp ineen.

Nee.

Niet weer.

Waarom sprak Hij steeds over sterven?

Ik stapte naar voren.

“Heer...”

“Dat zal U nooit overkomen.”

Ik meende het.

Ik wilde Hem beschermen.

Zoals een vriend zijn vriend beschermt.

Maar ik dacht als een mens.

Niet als God.

Jezus draaide Zich om.

Zijn blik was ernstig.

“Ga achter Mij, satan.”

Zijn woorden troffen mij als een zwaard.

Ik verstijfde.

Hij keek mij niet boos aan.

Maar diep bedroefd.

“Jij denkt niet aan wat God wil...”

“...maar aan wat mensen willen.”

Ik kon niets zeggen.

Ik voelde de schaamte in mij opkomen.

Nog maar enkele ogenblikken geleden had Hij mij gelukkig genoemd.

Nu wees Hij mij terecht.

Later begreep ik waarom.

Ik wilde een Messias zonder kruis.

Maar zo'n Messias bestond niet.

Die avond zat ik alleen.

Niemand sprak tegen mij.

Dat was maar goed ook.

Ik dacht aan Zijn woorden.

“Niet vlees en bloed...”

“...maar Mijn Vader.”

En meteen daarna:

“Jij denkt als mensen.”

Hoe kon dat allebei waar zijn?

Toen begon ik iets te begrijpen.

God had mij laten zien Wie Jezus was.

Maar ik moest nog leren waarom Hij gekomen was.

Ik kende de Koning.

Maar nog niet het Lam.

Ik kende Zijn macht.

Maar nog niet de diepte van Zijn liefde.

Die les...

moest nog komen.

En zij zou ons allemaal meer kosten dan wij ooit hadden kunnen denken.

Ik keek naar Jezus.

Hij zat alleen, iets verderop.

Zijn gezicht was naar Jeruzalem gericht.

Hij wist wat Hem daar wachtte.

Hij wist van de geseling.

De doornenkroon.

De spijkers.

Het kruis.

En toch...

ging Hij.

Niet omdat mensen Hem dwongen.

Maar omdat liefde Hem dreef.

Pas vele jaren later begreep ik dat de grootste openbaring van Gods heerlijkheid niet op de berg had plaatsgevonden.

Maar op Golgotha.

Want daar...

zag ik uiteindelijk wat het werkelijk betekent dat Jezus **volkomen God en volkomen mens** is.

Hoofdstuk 18 De weg naar Jeruzalem

Verteld door Simon

Vanaf Caesarea Filippi veranderde alles.

Jezus liep nog steeds voor ons uit.

Zijn pas was even rustig als altijd.

Hij glimlachte nog naar kinderen.

Hij bleef zieken genezen.

Hij sprak nog steeds over het Koninkrijk.

En toch...

voelde ik dat er iets veranderd was.

Zijn gezicht stond vaker ernstig.

Steeds vaker keek Hij in de richting van Jeruzalem.

Alsof de stad Hem riep.

Of misschien...

alsof Zijn Vader Hem daarheen leidde.

Wij liepen dagenlang door Samaria.

De zon brandde fel.

Het stof kleefde aan onze sandalen.

's Avonds zaten wij rondom een klein vuur.

Normaal vertelde Jezus dan verhalen.

Over een zaaier.

Een herder.

Een verloren zoon.

Maar de laatste tijd luisterde Hij vaker dan Hij sprak.

Ik merkte dat Johannes Hem aandachtig bleef aankijken.

Hij voelde hetzelfde als ik.

Er hing iets in de lucht.

Iets wat wij niet konden benoemen.

Op een avond vroeg Thomas wat wij allemaal dachten.

“Heer...”

“Gaat U werkelijk naar Jeruzalem?”

Jezus keek hem rustig aan.

“Ja.”

“Maar daar willen ze U doden.”

Hij knikte.

“Dat weet Ik.”

Er viel een lange stilte.

Ik voelde een koude rilling.

Hoe kon iemand zó rustig over zijn eigen dood spreken?

Ik herinnerde mij Zijn woorden bij Caesarea Filippi.

“De Mensenzoon moet veel lijden.”

Toen had ik Hem tegengesproken.

Nu zweeg ik.

Niet omdat ik het begreep.

Maar omdat ik geleerd had dat Zijn woorden altijd waar bleken te zijn.

De volgende morgen liepen wij verder.

Onderweg ontmoetten wij een groep kinderen.

Ze herkenden Jezus onmiddellijk.

“Rabbi!”

Ze kwamen lachend naar Hem toe.

Een klein meisje had een veldboeket geplukt.

Voorzichtig stak ze het naar Hem uit.

“Voor U.”

Hij knielde neer.

Nam de bloemen aan alsof ze kostbaarder waren dan goud.

“Dank je.”

Hij rook aan de bloemen.

“Wat zijn ze mooi.”

Het meisje straalde.

Ik keek ontroerd toe.

Hoe vaak hadden wij zulke eenvoudige momenten al gezien?

En toch verveelden ze nooit.

Terwijl wij verder liepen vroeg ik Hem:

“Heer...”

“Waarom maakt U altijd tijd voor kinderen?”

Hij keek mij glimlachend aan.

“Simon...”

“Kinderen vragen niet eerst wat iemand verdient.”

“Ze vragen niet hoeveel macht iemand heeft.”

“Ze houden van iemand omdat hij er is.”

Hij keek naar het meisje dat ons nog steeds stond na te zwaaien.

“Zo kijkt Mijn Vader ook naar Zijn kinderen.”

Die woorden bleven in mijn hart.

Ik dacht terug aan mijn eigen jeugd.

Aan mijn vader Jona.

Hij had mij leren vissen.

Hij had mij geleerd hard te werken.

Maar zelden had hij gezegd dat hij van mij hield.

Niet omdat hij dat niet deed.

Zo waren vaders in die tijd nu eenmaal.

En toch...

wanneer Jezus over Zijn Vader sprak...

hoorde ik iets wat ik nooit eerder had gehoord.

Liefde.

Onvoorwaardelijke liefde.

Geen liefde die je moest verdienen.

Geen liefde die afhing van prestaties.

Maar liefde die uit de Vader Zelf voortkwam.

Misschien...

dacht ik...

was dat wel het grootste geheim van Jezus.

Alles wat Hij deed...

kwam voort uit die liefde.

Enkele dagen later zagen wij een rijke jongeman naar ons toe rennen.

Hij knielde voor Jezus neer.

“Goede Meester...”

“Wat moet ik doen om het eeuwige leven te ontvangen?”

Ik keek nieuwsgierig toe.

De man zag er oprecht uit.

Jezus keek hem aan.

Lang.

Heel lang.

Later schreef Marcus iets wat ik nooit ben vergeten.

“Jezus keek hem aan en kreeg hem lief.”

Dat was precies wat ik zag.

Nog voordat Jezus iets zei...

had Hij deze man al lief.

Hij zag verder dan zijn rijkdom.

Verder dan zijn keurige leven.

Hij zag zijn hart.

Na het gesprek liep de jongeman bedroefd weg.

Niemand zei iets.

Ik voelde verdriet.

Ook Jezus keek hem na.

Hij riep hem niet terug.

Hij dwong hem niet.

Hij liet hem gaan.

Ik begreep dat niet.

Waarom hield Hij hem niet tegen?

Later vroeg ik het.

“Heer...”

“U hield van hem.”

“Waarom liet U hem gaan?”

Hij antwoordde zacht:

“Simon...”

“Liefde dwingt niet.”

“Mijn Vader nodigt uit.”

“Maar ieder mens moet zelf antwoorden.”

Die woorden troffen mij diep.

Want ineens begreep ik iets van Gods liefde.

Hij verlangt naar mensen.

Maar Hij maakt geen slaven.

Hij zoekt zonen en dochters.

Die avond zaten wij boven op een heuvel.

Beneden lag Jeruzalem.

In de verte glansde de tempel in de avondzon.

Jezus bleef lange tijd zwijgend staan.

Zijn ogen rustten op de stad.

Ik ging naast Hem staan.

“Heer...”

“Denkt U aan de tempel?”

Hij schudde langzaam zijn hoofd.

“Ik denk aan de mensen.”

Hij wees naar de stad.

“Hoe vaak heb Ik hen willen bijeenbrengen...”

“...zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels verzamelt.”

Zijn stem brak.

“...maar zij hebben niet gewild.”

Toen zag ik iets wat ik nooit eerder had gezien.

Er liep een traan over Zijn gezicht.

Niet omdat Hij bang was voor wat Hemzelf zou overkomen.

Maar omdat Zijn volk de liefde van God afwees.

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

Ik legde alleen voorzichtig mijn hand op Zijn schouder.

Hij keek mij aan.

Er lag een glimlach door Zijn tranen heen.

“Simon...”

“Bid voor hen.”

“Ook wanneer zij Mij verwerpen.”

Pas veel later...

toen Hij aan het kruis bad:

“Vader, vergeef het hun...”

begreep ik dat Hij die woorden niet alleen tot mij had gesproken.

Hij leefde ze zelf.

En juist daarin zag ik opnieuw Zijn heerlijkheid.

Niet alleen Zijn macht.

Maar Zijn liefde.

Een liefde die sterker was dan haat.

Sterker dan verraad.

Sterker zelfs dan de dood.

Hoofdstuk 19 De geur van liefde

Verteld door Simon

Wanneer ik aan Bethanië terugdenk...

ruik ik nog steeds de geur.

Niet de geur van brood.

Niet van olijfolie.

Niet van de vijgenbomen.

Maar de geur van nardus.

Een geur die zich voor altijd in mijn geheugen heeft vastgezet.

Alsof God wilde dat wij die avond nooit zouden vergeten.

Wij kwamen laat aan.

De zon was al achter de Olijfberg verdwenen.

In de verte kleurde de tempel goud in het laatste licht.

Lazarus stond ons al op te wachten.

Hij glimlachte.

“Welkom thuis.”

Dat woord ontroerde mij.

Thuis.

Voor Jezus was Bethanië werkelijk een thuis geworden.

Niet omdat Hij er een huis bezat.

Maar omdat er mensen woonden die Hem liefhadden.

Binnen was alles voorbereid.

Martha had weer een maaltijd gemaakt.

Zoals altijd liep zij af en aan.

Ze schonk water in.

Sneed brood.

Lachte naar iedereen.

Niemand deed dat zo graag als Martha.

Lazarus zat naast Jezus.

Soms keek hij Hem alleen maar aan.

Ik begreep waarom.

Hoe kijk je naar Iemand...

die jou uit het graf heeft geroepen?

Nog altijd kon ik nauwelijks bevatten wat wij enkele weken eerder hadden meegemaakt.

Ik had Lazarus zien sterven.

Ik had Jezus zien huilen.

Ik had Hem horen roepen:

“Lazarus, kom naar buiten!”

En ik had een dode zien gehoorzamen.

Sindsdien keek ik anders naar Lazarus.

Maar nog veel meer...

naar Jezus.

Tijdens de maaltijd was Maria ongewoon stil.

Dat viel mij meteen op.

Normaal luisterde zij aandachtig.

Nu leek zij ergens diep over na te denken.

Af en toe keek zij naar Jezus.

Niet vluchtig.

Lang.

Alsof zij wist dat de tijd kort werd.

Later begreep ik dat zij verder had geluisterd dan wij.

Wij hoorden Jezus spreken over Zijn lijden.

Maria geloofde Hem.

Plotseling stond zij op.

Zonder iets te zeggen liep zij naar een kast.

Ze haalde een albasten fles tevoorschijn.

Ik wist meteen wat het was.

Pure nardus.

Kostbare olie uit verre landen.

Een vermogen.

Waarschijnlijk haar grootste bezit.

Misschien haar hele bruidsschat.

Iedereen keek zwijgend toe.

Maria knielde voor Jezus neer.

Langzaam brak zij de hals van de fles af.

Een intense geur vulde onmiddellijk de kamer.

Zoet.

Warm.

Bijna bedwelmend.

Ze goot de olie over Zijn hoofd.

Daarna over Zijn voeten.

Toen deed ze iets wat geen enkele vrouw in het openbaar deed.

Ze maakte haar haar los.

En droogde daarmee Zijn voeten.

Er viel een diepe stilte.

Niemand durfde te spreken.

Ik zag tranen over haar wangen lopen.

Geen tranen van verdriet alleen.

Maar ook van aanbidding.

Alsof woorden tekortschoten.

Alsof alleen liefde nog kon spreken.

Ik keek naar Jezus.

Hij liet haar begaan.

Hij wist precies wat zij deed.

En waarom.

Toen verbrak Judas de stilte.

Zijn stem klonk scherp.

“Waarom deze verspilling?”

Iedereen keek op.

Hij wees naar de gebroken fles.

“Deze olie had verkocht kunnen worden.”

“Driehonderd denarii.”

“Dat geld had aan de armen gegeven kunnen worden.”

Zijn woorden klonken vroom.

Redelijk zelfs.

En eerlijk gezegd...

ik knikte in eerste instantie.

Ik dacht hetzelfde.

Driehonderd denarii.

Bijna een heel jaarsalaris.

Wat een bedrag.

Maar Jezus keek Judas aan.

Niet boos.

Wel diep bedroefd.

“Laat haar.”

Zijn stem was zacht.

Toch klonk er een gezag in dat niemand durfde te weerstaan.

“Waarom valt u haar lastig?”

“Zij heeft een goed werk aan Mij gedaan.”

Hij keek naar Maria.

“De armen hebben jullie altijd bij je.”

“Maar Mij niet.”

Toen sprak Hij woorden die ons deden verstijven.

“Zij heeft Mijn lichaam van tevoren gezalfd...”

“...voor Mijn begrafenis.”

Mijn hart kromp samen.

Daar was het weer.

Zijn dood.

Wij wilden er niet aan.

Maar Hij bleef erover spreken.

Alleen Maria leek werkelijk te begrijpen wat Hij bedoelde.

Ik keek naar Judas.

Zijn gezicht was gesloten.

Zijn ogen donker.

Er lag iets in zijn blik wat ik niet eerder had gezien.

Niet alleen teleurstelling.

Niet alleen ergernis.

Er was bitterheid.

Later zou ik begrijpen hoe gevaarlijk een hart wordt dat zich langzaam voor Jezus sluit.

Niet in één dag.

Maar stap voor stap.

Na de maaltijd bleef ik nog even zitten.

De geur van de olie hing nog steeds in de kamer.

Ik keek naar Jezus.

Zijn mantel droeg de geur.

Zijn handen.

Zijn haar.

Zelfs toen Hij later buiten liep...

rook je nog steeds de nardus.

Pas op Golgotha begreep ik waarom God juist deze geur in mijn geheugen heeft gegrift.

Want terwijl de wereld de geur van bloed en dood zou ruiken...

droeg Jezus nog steeds de geur van liefde.
De liefde van een vrouw...
die geloofde wat niemand anders wilde geloven.

Die nacht kon ik niet slapen.
Ik liep naar buiten.
De maan stond boven Jeruzalem.
Ik hoorde voetstappen.
Het was Johannes.
Hij ging naast mij zitten.
“Simon...”
“Ja?”
“Denk jij ook steeds aan Zijn woorden?”
Ik knikte.
“Over Zijn dood?”
“Ja.”
Johannes keek zwijgend naar de stad.
Na lange tijd zei hij:
“Ik begrijp het niet.”
“Ik ook niet.”
“Maar...”
“...ik geloof Hem wel.”
Ik keek hem aan.
Dat was misschien wel de grootste verandering in ons.
Wij begrepen Hem vaak niet.

Maar wij vertrouwden Hem.
Omdat alles wat Hij ooit had gezegd...
waar bleek te zijn.

Voordat de zon opkwam zag ik Jezus al buiten.

Hij keek naar Jeruzalem.

Lang.

Heel lang.

Zijn gezicht stond vol vrede.

Niet omdat Hij niet wist wat Hem wachtte.

Juist omdat Hij het wist.

Toen besepte ik iets.

Wij liepen niet vóór Hem uit.

Wij trokken Hem niet mee.

Hij ging vrijwillig.

Iedere stap richting Jeruzalem...

was een stap die Hij Zelf koos.

Niemand dwong Hem.

Geen Romein.

Geen Farizeeër.

Zelfs Judas niet.

De liefde van Zijn Vader...

en Zijn liefde voor ons...

dreven Hem voort.

En voor het eerst begon ik te begrijpen dat de overwinning niet pas op de opstandingsmorgen begon.

De overwinning begon al hier.

Op de weg naar het kruis.

Toen de Zoon vrijwillig "ja" bleef zeggen tegen de wil van Zijn Vader.

Hoofdstuk 20 De Koning op een ezelsveulen

Verteld door Simon

Sommige morgens lijken op alle andere.

En toch weet je later...

dat de wereld die dag voorgoed veranderde.

Zo begon die zondag.

De zon kwam op boven de Olijfberg.

Dauw lag als een zilveren sluier over de olijfgaarden.

Vanuit de verte klonk het gezang van pelgrims die naar Jeruzalem trokken voor het Pesachfeest.

Overal zagen wij mensen.

Hele gezinnen.

Kinderen die psalmen zongen.

Oude mannen leunend op hun staf.

Moeders met slapende baby's op hun rug.

Israël stroomde samen.

Niemand vermoedde dat de grootste gebeurtenis uit haar geschiedenis die dag zou beginnen.

Wij stonden gereed om te vertrekken.

Jezus keek naar de stad.

Zijn blik bleef lang rusten op de tempel.

Er lag vreugde in Zijn ogen.

Maar ook verdriet.

Ik had die blik inmiddels leren herkennen.

Hij zag altijd verder dan wij.

Hij zag niet alleen vandaag.

Hij zag ook morgen.

En overmorgen.

Hij zag het kruis.

Plotseling draaide Hij Zich naar Johannes en mij.

“Ga het dorp binnen.”

Wij wachtten.

“Daar vinden jullie een jonge ezel vastgebonden.”

“Waar nog nooit iemand op heeft gezeten.”

“Maak hem los.”

“Breng hem bij Mij.”

Ik keek verbaasd op.

Een ezel?

Waarom geen paard?

Iedere koning reed toch op een strijdros?

Maar inmiddels had ik geleerd mijn vragen even voor mij te houden.

Precies zoals Hij gezegd had...

stond het dier daar.

Een jong ezelsveulen.

De eigenaar kwam naar buiten.

“Waarom maken jullie mijn dier los?”

Ik antwoordde precies zoals Jezus had gezegd.

“De Heer heeft hem nodig.”

De man glimlachte.

“Neem hem maar.”

Geen discussie.

Geen wantrouwen.

Alsof hij al wist dat dit zou gebeuren.

Toen wij terugkwamen, legden wij onze mantels over het dier.

Jezus streek even over de hals van het veulen.

Het dier werd onmiddellijk rustig.

Normaal zou een onbereden ezel onrustig zijn.

Maar onder Zijn hand...

werd hij stil.

Zelfs dieren vertrouwden Hem.

Ik had dat al vaker gezien.

Vogels vlogen niet verschrikt op wanneer Hij voorbijliep.

Schape kwamen vanzelf dichterbij.

Kinderen voelden zich veilig.

En zelfs wilde dieren weken voor Hem zonder angst.

Alsof de schepping haar Schepper herkende.

Hij ging zitten.

Niet hoog.

Niet indrukwekkend.

Gewoon.

Zoals de profeet Zacharia eeuwen eerder had geschreven.

"Zie, uw Koning komt tot u. ^{וְיָ}Rechtvaardig en zegevierend is Hij, ^{וְיָ}nederig, ^{וְיָ}rijdend op een ezel."

Die woorden schoten ineens door mijn gedachten.

Hoe vaak had ik die profetie gehoord in de synagoge?

En nu...

zag ik haar voor mijn ogen gebeuren.

Wij begonnen af te dalen.

Steeds meer pelgrims sloten zich aan.

Iemand legde zijn mantel op de weg.

Een ander deed hetzelfde.

Kinderen braken palmtakken af.

Langzaam veranderde de stoet in een feest.

Toen begon iemand te zingen.

"Hosanna!"

Een tweede stem viel in.

"Hosanna!"

Binnen enkele ogenblikken zong de hele menigte.

"Gezegend is Hij die komt ^{וְיָ}in de Naam van de HEERE!"

Ik voelde de rillingen over mijn rug lopen.

Dit was geen gewone intocht.

Heel Israël leek haar Koning te begroeten.

Ik keek naar Jezus.

Hij glimlachte.

Maar niet zoals een koning die eindelijk erkenning krijgt.

Zijn glimlach was vol liefde.

Vol medelijden.

Vol verlangen.

Hij keek naar de mensen alsof Hij ieder gezicht afzonderlijk zag.

Toen gebeurde iets onverwachts.

Hij hield het ezelsveulen stil.

Hij keek uit over Jeruzalem.

De stad lag schitterend in het zonlicht.

De gouden tempel straalde.

Duizenden pelgrims vulden de straten.

Plotseling zag ik tranen over Zijn gezicht stromen.

Niet één traan.

Vele.

Hij huilde.

De Koning huilde om Zijn eigen stad.

Niemand sprak.

Zelfs de kinderen werden stil.

Toen zei Hij, bijna fluisterend:

“Jeruzalem...”

“Als je vandaag toch eens had begrepen wat vrede brengt.”

Zijn stem brak.

“Maar nu is het voor je ogen verborgen.”

Hij keek naar de muren.

“Er zullen dagen komen...”

“...dat je vijanden je zullen omsingelen.”

“...en geen steen op de andere laten.”

Ik begreep het niet.

Hoe kon iemand huilen...

terwijl duizenden Hem toejuichten?

Later wist ik waarom.

Hij hoorde niet alleen het gezang van vandaag.

Hij hoorde ook het geschreeuw van vrijdag.

“Kruisig Hem.”

Wij reden verder.

De menigte werd steeds groter.

Farizeeën baanden zich een weg naar voren.

“Meester!”

“Bestraf Uw leerlingen!”

Zij ergerden zich aan het gezang.

Aan de vreugde.

Aan de woorden die alleen voor de Messias bestemd waren.

Jezus keek hen rustig aan.

“Ik zeg u...”

“Als dezen zouden zwijgen...”

“...zullen de stenen roepen.”

Ik keek naar de rotsen langs de weg.

Voor een ogenblik dacht ik werkelijk dat zij zouden gaan zingen.

Want alles om Hem heen leek Hem te herkennen.

De wind.

De zee.

De bomen.

De bloemen.

De kinderen.

Waarom zagen de leiders het dan niet?

Toen wij de tempel bereikten, stapte Jezus af.

Er viel een diepe stilte.

Hij keek rond.

Lang.

Heel lang.

Ik zag verdriet.

Maar ook heilige vastberadenheid.

Hij wist dat dit de laatste week van Zijn aardse leven zou zijn.

En toch...

was er geen spoor van angst.

Alleen liefde.

En gehoorzaamheid.

Die avond zaten wij opnieuw op de Olijfberg.

De stad lag stil beneden ons.

Ik keek naar Jezus.

“Heer...”

vroeg ik zacht.

“Was dit de dag waarop U Koning werd?”

Hij glimlachte.

“Simon...”

“Ik ben niet Koning geworden.”

Hij keek omhoog.

“Ik ben geboren als Koning.”

Hij zweeg even.

“Maar Mijn Koninkrijk...”

“...is niet van deze wereld.”

Ik dacht aan de palmtakken.

Aan de juichende menigte.

Aan de tranen.

Pas veel later begreep ik dat Zijn troon geen gouden zetel zou zijn.

Zijn troon zou een kruis worden.

Zijn kroon zou van doornen zijn.

Zijn overwinning zou niet worden behaald door het zwaard...

maar door liefde.

En juist daarom...

zou niemand Hem ooit kunnen overwinnen.

Ik keek nog één keer naar Jeruzalem.

Toen wist ik het nog niet.

Maar achter de muren van die stad wachtte de zwaarste strijd die de wereld ooit had gezien.

Niet tussen Rome en Israël.

Niet tussen priesters en profeten.

Maar tussen het Licht...

en de duisternis.

En ik...

een eenvoudige visser...

mocht daarvan ooggetuige zijn.

Hoofdstuk 21 De laatste avond samen

Verteld door Simon

Wanneer ik nu, als oude man, aan die avond terugdenk, zie ik niet eerst de tafel.

Ook niet het brood.

Niet de beker.

Zelfs Judas zie ik niet als eerste.

Wat ik zie...

zijn Zijn ogen.

Ik heb duizenden keren in die ogen gekeken.

Toen ik Hem voor het eerst ontmoette aan het meer.

Toen Hij mijn schoonmoeder genas.

Toen Hij mij uit het water trok.

Toen Hij mij terechtwees.

Maar nooit...

nooit waren Zijn ogen zoals die avond.

Er lag een liefde in...

die bijna pijn deed.

Alsof Hij ieder van ons voor de laatste keer in Zich opnam.

En misschien...

was dat ook zo.

Jeruzalem was vol.

Vanuit alle landen waren Joden gekomen om Pesach te vieren.

Overal brandden vuren.

Overal werd gelachen.

Kinderen zongen de psalmen van David.

Lammeren werden naar de tempel gebracht.

Niemand wist dat het ware Paaslam diezelfde avond door de stad liep.

Wij volgden Jezus door de smalle straatjes.

Hij liep zwijgend.

Af en toe groette Hij iemand.

Een oude vrouw boog eerbiedig haar hoofd.

Een klein jongetje rende naar Hem toe.

“Heer!”

Jezus hurkte neer.

“Heb je vandaag geholpen?”

vroeg Hij glimlachend.

Het jongetje knikte trots.

“Moeder zegt dat ik hout heb gedragen.”

Jezus lachte.

“Dan heb je vandaag iets moois gedaan.”

Hij legde Zijn hand even op het hoofd van de jongen.

Toen stonden wij weer op.

Ik dacht:

Zelfs nu...

nu Zijn eigen lijden zo dichtbij is...

heeft Hij nog tijd voor een kind.

Dat was Jezus.

Wij bereikten het bovenvertrek.

Een ruime zaal.

De lampen brandden al.

De tafel stond gereed.

Het paaslam.

Bittere kruiden.

Ongezuurd brood.

Bekers wijn.

Alles was voorbereid.

Johannes keek bewonderend om zich heen.

“Wie heeft dit geregeld?”

Jezus glimlachte slechts.

“Mijn Vader zorgt altijd.”

Wij namen plaats.

Zoals gewoonlijk ontstond er eerst wat onrust.

Wie zou naast Jezus zitten?

Wie zou de beste plaats krijgen?

Ik schaam mij ervoor als ik eraan terugdenk.

Wij spraken nog steeds over eer.

Terwijl Hij aan het kruis dacht.

Plotseling stond Jezus op.

Zonder iets te zeggen.

Hij legde Zijn bovenkleed af.

Nam een linnen doek.
Bond die om Zijn middel.
Daarna pakte Hij een waterkruik.
Ik keek verbaasd naar Johannes.
Hij keek net zo verbaasd terug.
Wat deed Hij?
Toen zag ik het.
Hij knielde neer.
Bij de voeten van Andreas.
Hij begon ze te wassen.
Niemand zei iets.
Je hoorde alleen het water.
En Zijn handen.
Diezelfde handen...
die blinden hadden aangeraakt.
Diezelfde handen...
die Lazarus uit het graf hadden geroepen.
Diezelfde handen...
wasten nu stoffige voeten.

Hij ging verder.

Jakobus.

Mattheüs.

Thomas.

Filippus.

Bartholomeüs.

Eén voor één.

Iedere leerling keek beschaamd naar beneden.

Niemand durfde Hem tegen te houden.

Tot Hij bij mij kwam.

Hij knielde neer.

Voor mij.

Simon.

Visser.

Zondaar.

Zijn handen raakten mijn voeten.

Ik trok ze onmiddellijk terug.

“Heer!”

“Nee.”

Hij keek op.

“Waarom niet?”

“Omdat...”

Ik wist niet hoe ik het moest zeggen.

“Omdat U...”

“...mijn voeten niet hoort te wassen.”

Mijn stem brak.

“U bent mijn Meester.”

Hij glimlachte.

“Simon...”

“Begrijp je wat Ik doe?”

Ik schudde mijn hoofd.

“Nog niet.”

“Maar later wel.”

Ik hield mijn voeten nog steeds weg.

“Nooit!”

“Nooit zult U mijn voeten wassen.”

Het bleef even stil.

Toen keek Hij mij ernstig aan.

“Als Ik je niet was...”

“...heb je geen deel aan Mij.”

Die woorden troffen mij diep.

Geen deel aan Hem?

Mijn hart kromp samen.

Dat wilde ik nooit.

“Heer!”

riep ik.

“Niet alleen mijn voeten.”

“Was dan ook mijn handen.”

“Mijn hoofd.”

“Mijn hele lichaam.”

De anderen glimlachten.

Typisch Simon.

Altijd alles of niets.

Maar Jezus lachte niet.

Hij keek mij met oneindige liefde aan.

“Wie gebaad heeft...”

“...hoeft alleen zijn voeten te wassen.”

Later...

veel later...

begreep ik wat Hij bedoelde.

Hij sprak niet over water.

Hij sprak over genade.

Toen Hij klaar was, ging Hij weer aan tafel zitten.

Hij keek ons aan.

“Begrijpen jullie wat Ik gedaan heb?”

Niemand antwoordde.

Wij begrepen het niet.

Niet echt.

Hij vervolgde:

“Jullie noemen Mij Heer.”

“En dat ben Ik.”

“Jullie noemen Mij Meester.”

“En dat ben Ik.”

“Als Ik dan...”

“...de Heer en Meester...”

“...jullie voeten heb gewassen...”

“...dan behoren jullie elkaar te dienen.”

Ik keek naar Zijn handen.

Nog steeds nat.

Nog steeds eenvoudig.

Toen besepte ik iets.

Wij hadden maandenlang gesproken over Zijn macht.

Zijn wonderen.

Zijn Koninkrijk.

Maar Hij sprak steeds weer over dienen.

Alsof dát de ware grootheid was.

Die avond zag ik voor het eerst echt wat Gods grootheid betekent.

Niet dat Hij Zich boven mensen verheft.

Maar dat Hij Zich bukt.

Niet omdat Hij minder is.

Maar omdat liefde altijd dichterbij komt.

En ineens dacht ik terug aan de avond waarop Hij de melaatse had aangeraakt.

Aan het dochtertje van Jaïrus.

Aan de kinderen.

Aan de oude herder.

Aan Maria in Bethanië.

Steeds hetzelfde.

God kwam niet op afstand.

God knielde neer.

Terwijl wij nog aan tafel zaten, keek Jezus langzaam de kring rond.

Zijn blik rustte op ieder van ons.

Zelfs op Judas.

Hij wist.

Hij wist alles.

Hij wist wie Hem zou verraden.

Wie Hem zou verlaten.

Wie Hem zou verloochenen.

En toch...

waste Hij ook Judas' voeten.

Ik keek naar Judas.

Hij keek weg.

Maar Jezus niet.

Hij bleef hem aankijken...

met dezelfde liefde...

waarmee Hij mij had aangekeken.

Pas vele jaren later begreep ik hoe diep Gods liefde werkelijk gaat.

Hij hield zelfs van degene...

die Hem enkele uren later zou verraden.

En juist daarom...

begon ik iets te begrijpen van de woorden die Johannes later zou opschrijven:

“God is liefde.”

Niet omdat de wereld Hem liefhad.

Maar omdat Hij bleef liefhebben...

tot het einde.

Hoofdstuk 22 Het Brood dat gebroken werd

Verteld door Simon

Nadat Jezus onze voeten had gewassen, bleef het lange tijd stil.

Niemand durfde nog te spreken.

Het water stond nog in de koperen schaal.

De linnen doek lag opgevouwen naast Hem.

Ik keek naar Zijn handen.

Diezelfde handen hadden mijn voeten gewassen.

En plotseling schaamde ik mij.

Wij hadden zo vaak gesproken over wie de grootste zou zijn.

Hij had ons laten zien dat de grootste juist de dienaar is.

Ik wist toen nog niet...

dat Zijn dienstbaarheid nog veel verder zou gaan.

Buiten werd het donker.

Door de open vensters hoorde ik het geluid van de stad.

Overal vierden gezinnen het Pesach.

Vaders vertelden hun kinderen opnieuw het verhaal van Egypte.

Hoe God Israël had bevrijd.

Hoe het bloed van het lam bescherming had gegeven.

Hoe de dood voorbijging aan ieder huis waar het bloed zichtbaar was.

Ik had dat verhaal al vanaf mijn jeugd gehoord.

Maar die avond kreeg het een betekenis die ik nog niet kon vermoeden.

Jezus nam het ongezuurde brood.

Hij hield het even in Zijn handen.

Zijn ogen waren gesloten.

Zoals altijd dankte Hij eerst Zijn Vader.

“Vader...”

“Dank U.”

Zo eenvoudig bad Hij.

Geen indrukwekkende woorden.

Geen lange gebeden.

Zijn dankbaarheid was oprecht.

Daarom raakten Zijn woorden mij altijd dieper dan de mooiste gebeden van de schriftgeleerden.

Hij brak het brood.

Het geluid van brekend brood klonk onverwacht hard in de stille ruimte.

Hij gaf ieder van ons een stuk.

Toen sprak Hij woorden die mij mijn leven lang zijn bijgebleven.

“Neem...”

“En eet.”

Hij keek ons één voor één aan.

“Dit is Mijn lichaam...”

“...dat voor jullie gegeven wordt.”

Ik keek naar het brood in mijn hand.

Zijn lichaam?

Ik begreep het niet.

Hij zat immers vóór mij.

Zijn lichaam was niet gebroken.

Hij ademde.

Hij glimlachte.

Hoe kon dit brood Zijn lichaam zijn?

Niemand stelde een vraag.

Wij hadden geleerd dat sommige woorden moesten rijpen.

Pas later...

veel later...

zouden wij begrijpen wat Hij bedoelde.

Daarna nam Hij de beker.

Het rode licht van de olielampen spiegelde in de wijn.

Hij hield de beker omhoog.

“Dank U, Vader.”

Opnieuw diezelfde eenvoudige woorden.

Toen gaf Hij de beker door.

“Drink hier allen uit.”

Wij deden wat Hij zei.

Toen sprak Hij langzaam:

“Deze beker...”

“...is het nieuwe verbond...”

“...in Mijn bloed.”

Ik voelde hoe mijn hart sneller begon te kloppen.

Nieuw verbond?

Mijn gedachten gingen onmiddellijk naar de profet Jeremia.

“Ik zal een nieuw verbond met Mijn volk sluiten.”

Maar hoe kon dat?

En waarom sprak Hij over Zijn bloed?

Ik keek naar Johannes.

Hij keek net zo verbaasd als ik.

Andreas fronste zijn wenkbrauwen.

Thomas leek diep na te denken.

Alleen Judas keek voortdurend naar de tafel.

Hij vermeed de blik van Jezus.

Ik wist toen nog niet waarom.

Jezus hield de beker nog even vast.

“Ik verlangde ernaar...”

“...dit Pesach met jullie te eten.”

Zijn stem trilde bijna onmerkbaar.

“Voordat Ik zal lijden.”

Daar was het weer.

Zijn lijden.

Wij wilden er niet aan.

Maar Hij sprak er steeds openlijker over.

Na een lange stilte vroeg Johannes voorzichtig:

“Heer...”

“Waarom moet U lijden?”

Jezus keek hem liefdevol aan.

“Omdat liefde zichzelf geeft.”

Johannes zweeg.

Maar ik zag dat hij deze woorden diep in zijn hart bewaarde.

Ik kon mij niet langer inhouden.

“Heer...”

“Waarom spreekt U steeds over Uw bloed?”

Hij keek mij lang aan.

“Simon...”

“Herinner je je het paaslam?”

“Natuurlijk.”

“Wat gebeurde er met het lam?”

“Het werd geslacht.”

“Waarom?”

“Zodat Israël zou leven.”

Hij knikte.

“En herinner je je Abraham?”

“Ja.”

“Wie stierf uiteindelijk op de berg?”

“De ram.”

Hij glimlachte.

“En niet Izak.”

Ik begon langzaam te begrijpen.

Hij vervolgde:

“Mijn Vader heeft altijd Zelf voorzien.”

“Steeds wees het offer vooruit.”

“Nu...”

“...is de tijd gekomen.”

Er viel een stilte waarin niemand durfde te bewegen.

Ik dacht terug aan Johannes de Doper.

“Zie, het Lam van God...”

Toen had ik die woorden nauwelijks begrepen.

Nu begonnen zij langzaam betekenis te krijgen.

Niet volledig.

Maar genoeg om mijn hart onrustig te maken.

Jezus keek opnieuw de kring rond.

“Niemand neemt Mijn leven van Mij af.”

Zijn stem was vast.

“Ik geef het vrijwillig.”

Ik keek op.

Dat had ik nog nooit zo gehoord.

Hij sprak niet als een slachtoffer.

Niet als iemand die door de gebeurtenissen werd meegesleept.

Hij sprak als een Koning.

Een Koning die Zelf besloot Zijn troon te verlaten.

Een Herder die vrijwillig vóór Zijn schapen uitging.

Plotseling beseft ik iets.

Al die tijd hadden wij gedacht dat Zijn vijanden de macht hadden.

De priesters.

Pilatus.

Herodes.

De Romeinen.

Maar terwijl ik naar Hem luisterde...

zag ik de werkelijkheid.

Hij was Degene die de regie hield.

Iedere stap.

Iedere dag.

Iedere ademtocht.

Hij wist precies wat er zou gebeuren.

En toch bleef Hij gaan.

Na de maaltijd begon Hij een lofpsalm te zingen.

Wij zongen mee.

“De steen die de bouwlieden verworpen hebben...”

“is tot een hoeksteen geworden.”

Mijn stem stokte.

Die woorden hadden wij al zo vaak gezongen.

Maar die avond...

leken zij ineens over Hem te gaan.

Ik keek naar Jezus.

Hij zong.

Rustig.

Vol overtuiging.

Alsof Hij al wist dat de steen inderdaad verworpen zou worden.

En toch...

ook de hoeksteen zou zijn.

Toen wij de laatste woorden van de psalm hadden gezongen, stond Hij op.

Hij keek nog één keer naar de tafel.

Naar het gebroken brood.

Naar de lege beker.

Daarna keek Hij naar ons.

“Kom.”

“Wij gaan.”

Ik wist toen nog niet...

dat wij nooit meer op dezelfde manier samen aan tafel zouden zitten.

Jaren later, wanneer ik zelf het brood brak in de gemeenten, zag ik telkens weer Zijn handen voor mij.

Niet de handen van een koning met een scepter.

Niet de handen van een rechter.

Maar de handen van de Goede Herder.

Handen die brood braken.

Handen die voeten wasten.

Handen die zich enkele uren later vrijwillig zouden laten doorboren.

En iedere keer wanneer ik het brood brak, dacht ik opnieuw:

Hij gaf Zichzelf.

Niet omdat mensen sterker waren dan Hij.

Maar omdat Zijn liefde sterker was dan de dood.

Hoofdstuk 23 De nacht waarin de hemel zweeg

Verteld door Simon

Wij verlieten het bovenvertrek terwijl de stad nog vol leven was.

Uit de huizen klonk gezang.

Families vierden het Pesach.

Kinderen stelden vragen over Mozes.

Vaders vertelden opnieuw hoe de HEERE Israël uit Egypte had geleid.

Maar terwijl de stad feestvierde...

liepen wij de nacht tegemoet.

Ik voelde het.

Niemand sprak erover.

Toch voelde iedereen hetzelfde.

Alsof de lucht zwaarder werd.

Wij daalden af door de smalle straatjes.

Het maanlicht viel op de oude stenen.

Onder ons stroomde de Kidronbeek.

Ik hoorde het water zacht murmelen.

Jezus bleef even stilstaan op de brug.

Hij keek naar het donkere water.

Zijn gezicht stond ernstig.

Later begreep ik dat de beek rood kleurde tijdens het Pesach, doordat het bloed van duizenden offerlammeren vanaf de tempel naar beneden stroomde.

Hij keek er lang naar.

Geen van ons durfde Hem te storen.

Misschien dacht Hij al aan het offer dat Hij Zelf zou worden.

Aan de overkant lag de hof die wij allemaal kenden.

Getsemane.

Een olijfgaard.

Oude bomen.

Knoestige stammen.

Hun wortels staken als verweerde handen uit de aarde.

Vaak waren wij hier geweest.

Vaak had Jezus hier gebeden.

Maar nooit voelde deze plaats zo anders.

De stilte leek bijna hoorbaar.

Hij draaide Zich naar ons om.

“Ga hier zitten.”

Zijn stem was vriendelijk.

Daarna keek Hij naar Jakobus.

Johannes.

En naar mij.

“Jullie gaan met Mij mee.”

Wij volgden Hem dieper de hof in.

De andere discipelen bleven achter.

Hun silhouetten verdwenen langzaam tussen de bomen.

Toen bleef Hij opnieuw staan.

Ik keek naar Zijn gezicht.

Nog nooit had ik Hem zo gezien.

Niet bang...

maar diep bedroefd.

Alsof er een last op Zijn schouders rustte die wij niet konden zien.

Hij haalde langzaam adem.

Toen sprak Hij woorden die ik nooit meer vergeten ben.

“Mijn ziel is diep bedroefd,
tot de dood toe.”

Hij keek ons aan.

“Blijf hier...
en waak met Mij.”

Dat woord...

met Mij.

Hij vroeg niet alleen dat wij wakker zouden blijven.

Hij verlangde naar onze nabijheid.

Dat ontroerde mij diep.

Hij liep nog een stukje verder.

Misschien een steenworp.

Daar knielde Hij neer.

Ik kon Hem zien.

Zijn schouders.

Zijn gebogen hoofd.

Zijn handen.

Ik hoorde flarden van Zijn gebed.

“Vader...”

Altijd weer dat woord.

Nooit sprak iemand zo over God.

Niet als een verre Rechter.

Niet als een onbekende Macht.

Maar als een Vader Die Hij liefhad.

Toen hoorde ik woorden die mij deden beven.

“Als het mogelijk is...”

Hij zweeg even.

Zijn stem brak.

“...laat deze beker aan Mij voorbijgaan.”

Ik keek naar Johannes.

Hij keek mij geschrokken aan.

De beker?

Welke beker?

Pas jaren later begreep ik dat Hij niet bang was voor de spijkers.

Niet voor de geseling.

Niet voor de doornenkroon.

Hij zag de beker van Gods oordeel.

De last van de zonde van de wereld.

De scheiding die wij verdiend hadden.

Toen kwam het tweede deel van Zijn gebed.

Woorden die mijn leven veranderden.

“Maar niet Mijn wil...”

Hij zweeg opnieuw.

“...Uw wil geschiede.”

Daar...

onder de olijfbomen...

werd de grootste strijd uit de geschiedenis beslist.

Niet op Golgotha.

Niet bij Pilatus.

Niet in het paleis van Kajafas.

Hier.

In het hart van de Zoon.

Hier koos Hij opnieuw vrijwillig voor de weg van de Vader.

Ik wilde naar Hem toe.

Hem helpen.

Hem vasthouden.

Maar mijn lichaam voelde loodzwaar.

Mijn ogen brandden.

De vermoeidheid van de afgelopen dagen haalde mij in.

Ik vocht ertegen.

Werkelijk.

Maar ik verloor.

Mijn ogen vielen dicht.

Ik schrok wakker van Zijn stem.

“Simon...”

Ik keek op.

Hij stond vlak voor mij.

Zijn gezicht was nat.

Niet van regen.

Van tranen.

Hij keek mij niet boos aan.

Alleen verdrietig.

“Kon je niet één uur met Mij waken?”

Die woorden deden meer pijn dan welke terechtwijzing ook.

Ik, die had gezegd dat ik met Hem de dood in zou gaan...

kon nog geen uur wakker blijven.

Hij legde Zijn hand op mijn schouder.

“Waak en bid.”

“De geest is wel gewillig...”

Hij glimlachte zwak.

“...maar het vlees is zwak.”

Ik heb later vaak aan die woorden gedacht.

Hij kende onze zwakheid beter dan wijzelf.

En toch wees Hij ons niet af.

Hij ging opnieuw bidden.

Deze keer bad Hij langer.

Zijn stem werd zachter.

Toen zag ik iets dat ik nooit meer vergeten ben.
Hij lag met Zijn gezicht op de grond.
Zoals een knecht voor zijn koning.
Zoals een Zoon voor Zijn Vader.
Zijn hele lichaam drukte gehoorzaamheid uit.

Later vertelde dokter Lukas mij iets wat hij van ooggetuigen had gehoord.
Dat Zijn zweet als bloeddruppels op de aarde viel.
Ik geloof het.
Want de strijd was werkelijk.
Hij speelde geen mens.
Hij **was** mens.
Volkomen mens.
Hij kende angst.
Verdriet.
Eenzaamheid.
Worsteling.
En toch...
zonder één ogenblik ongehoorzaam te worden.

Toen gebeurde iets wonderlijks.
Een engel verscheen.
Niet om de beker weg te nemen.
Maar om Hem te versterken.
Dat trof mij diep.

De Vader nam de weg niet weg.
Hij gaf kracht om hem te gaan.
En ineens begreep ik iets dat mij mijn hele leven heeft geholpen.
God belooft niet altijd dat Hij de storm wegneemt.
Maar Hij belooft wel Zijn kinderen erdoorheen te dragen.

Voor de derde keer bad Jezus.
Toen Hij terugkwam...
was Zijn gezicht veranderd.
De droefheid was niet verdwenen.
Maar er lag een diepe vrede over Hem.
Alsof de strijd gestreden was.
Hij keek ons aan.
“Sta op.”
Zijn stem klonk vast.
“Laten wij gaan.”
Daarna keek Hij naar de ingang van de hof.
Ik draaide mij om.
In de verte zag ik fakkels.
Steeds meer.
Het licht danste tussen de olijfbomen.
Ik hoorde wapens.
Voetstappen.
Stemmen.
Judas liep voorop.

Mijn hart kromp ineen.

Het uur was gekomen.

Jaren later...

toen ik zelf oud was geworden...

begreep ik eindelijk wat ik die nacht had gezien.

Niet alleen een biddende Mens.

Niet alleen de Zoon van God.

Ik had gezien hoe de tweede Adam deed wat de eerste Adam niet had gedaan.

In een hof...

koos Adam zijn eigen wil.

In een andere hof...

koos Jezus de wil van Zijn Vader.

Daar begon onze redding.

Niet pas aan het kruis.

Maar in de gehoorzaamheid van de Zoon.

En daarom schrijf ik nu, aan het einde van mijn leven:

Nooit is God groter geweest dan toen Hij knielde.

Hoofdstuk 24 De kus in de nacht

Verteld door Simon

Ik zal nooit het geluid van die voetstappen vergeten.
Eerst waren het slechts echo's tussen de olijfbomen.
Daarna zagen wij het licht.
Steeds meer fakkels.
Alsof een vurige slang zich langzaam door de hof bewoog.
Het gerinkel van zwaarden.
Het kraken van leren sandalen.
Bevelen die zacht werden gefluisterd.
En voorop...
liep Judas.
Ik voelde mijn maag samentrekken.
Tot dat moment had ik nog gehoopt dat ik mij in hem vergiste.
Dat hij zich zou bedenken.
Dat hij huilend naar Jezus zou terugrennen.
Maar hij liep doelgericht.
Alsof hij precies wist waar hij moest zijn.
Want dat wist hij ook.
Hij kende deze plaats.
Hij had hier vaak samen met ons gebeden.
Juist daarom deed zijn verraad zo'n pijn.

Jezus bleef staan.

Hij deed geen stap achteruit.

Geen moment keek Hij om zich heen om een uitweg te zoeken.

Hij wachtte.

Rustig.

Alsof Hij niet gevangen werd genomen...

maar Zelf de ontmoeting tegemoet ging.

Ik dacht aan Zijn woorden van enkele ogenblikken daarvoor.

“Sta op. Laten wij gaan.”

Nu begreep ik wat Hij bedoelde.

Hij liep niet weg.

Hij ging vooruit.

Judas kwam dichterbij.

Zijn gezicht was bleek.

Zijn ogen ontweken die van Jezus.

Toch probeerde hij te glimlachen.

“Rabbi...”

Zijn stem klonk schor.

Hij boog zich voorover.

En kuste Hem.

Ik voelde de woede in mij opkomen.

Een kus.

Het teken van liefde.

Gebruikt als teken van verraad.

Nooit heb ik een pijnlijker gezicht gezien.

Jezus keek hem aan.

Niet met haat.

Niet met bitterheid.

Zelfs niet met teleurstelling.

Zijn stem was zacht.

“Judas...”

Hij noemde hem bij zijn naam.

“Vriend...”

Dat woord trof mij als een speer.

Vriend.

Hij noemde hem nog steeds vriend.

“Verricht je met een kus de Zoon des mensen?”

Judas antwoordde niet.

Zijn schouders trilden.

Maar hij zette geen stap terug.

De soldaten kwamen naar voren.

Hun leider riep:

“Wij zoeken Jezus uit Nazareth.”

Jezus stapte naar voren.

“Ik ben het.”

Op dat moment gebeurde iets wat ik nooit zal kunnen verklaren.

Zodra Hij sprak...

deinsden de soldaten achteruit.

Sommigen struikelden.

Enkele vielen zelfs op de grond.

Niemand had hen aangeraakt.

Er was geen zwaard getrokken.

Alleen Zijn stem.

“Ik ben het.”

Later dacht ik vaak aan Mozes bij de brandende braamstruik.

“IK BEN.”

Zelfs nu...

zelfs op het moment van Zijn gevangenneming...

schemerde Zijn goddelijke majesteit nog door.

Opnieuw vroeg Hij:

“Wie zoeken jullie?”

De hoofdman slikte.

“Jezus uit Nazareth.”

“Ik heb u gezegd...”

“...dat Ik het ben.”

Toen keek Jezus naar ons.

“Als u Mij zoekt...”

“...laat dezen gaan.”

Zelfs nu dacht Hij eerst aan ons.

Niet aan Zichzelf.

Mijn bloed kookte.

Dit mocht niet gebeuren.

Ik had beloofd dat ik met Hem zou sterven.

Ik had gezworen Hem nooit te verlaten.

Mijn hand greep automatisch naar het zwaard dat ik onder mijn mantel droeg.

Voor ik erover nadacht...

had ik het al getrokken.

Ik stormde naar voren.

Een knecht van de hogepriester stond het dichtst bij.

Ik sloeg uit.

Hij deinsde achteruit.

Mijn slag miste zijn hoofd.

Alleen zijn rechteroor werd afgeslagen.

De man schreeuwde het uit.

Bloed liep langs zijn hals.

Even dacht ik dat de strijd zou losbarsten.

Maar toen hoorde ik Zijn stem.

“Simon!”

Ik verstijfde.

Hij keek mij aan.

Zijn ogen stonden vol verdriet.

“Steek je zwaard terug.”

Mijn arm voelde ineens loodzwaar.

Hij vervolgde:

“Wie naar het zwaard grijpt...”

“...zal door het zwaard omkomen.”

Toen zei Hij woorden die ik pas veel later begreep.

“Denk je...”

“...dat Ik Mijn Vader niet zou kunnen vragen om meer dan twaalf legioenen engelen?”

Ik keek Hem sprakeloos aan.

Twaalf legioenen.

Dat waren tienduizenden engelen.

Eén engel had ooit het leger van Assyrië verslagen.

En Hij sprak over twaalf legioenen...

Alsof zij slechts op een teken wachtten.

Toen besepte ik iets.

Niemand nam Hem gevangen.

Hij gaf Zichzelf.

Jezus liep naar de gewonde knecht.

De man beefde.

Hij verwachtte waarschijnlijk een tweede slag.

Maar Jezus bukte Zich.

Raakte voorzichtig zijn hoofd aan.

En onmiddellijk hield het bloeden op.

Het oor was genezen.

Het laatste wonder vóór het kruis...

was geen wonder voor een vriend.

Maar voor een vijand.

Dat was Jezus.

Zelfs terwijl men Hem kwam arresteren...

bleef Hij genezen.

De soldaten grepen Hem vast.

Ik wilde opnieuw naar voren springen.

Maar Johannes hield mijn arm vast.

“Niet.”

Zijn stem brak.

“Kijk.”

Ik keek.

Jezus verzette Zich niet.

Zijn handen werden gebonden.

Dezelfde handen...

die kinderen hadden gezegend.

Die Lazarus hadden opgewekt.

Die mijn voeten hadden gewassen.

Gebonden.

Vrijwillig.

Plotseling sloeg de angst toe.

De andere discipelen begonnen weg te rennen.

Jakobus.

Thomas.

Mattheüs.

Iedereen vluchtte.

Ik schaam mij nog steeds als ik eraan terugdenk.

Ook ik rende.

Niet omdat ik Hem niet liefhad.

Maar omdat ik bang was.

Bang voor de soldaten.

Bang voor het kruis.

Bang voor de dood.

Ik, die had gezegd:

“Al zouden allen U verlaten, ik nooit!”

Ik vluchtte.

Toch kon ik niet ver weg blijven.

Johannes dacht er net zo over.

Op veilige afstand volgden wij de stoet.

Door de donkere straten van Jeruzalem.

De fakkels wierpen lange schaduwen over de muren.

Niemand sprak.

Alleen het gerinkel van de kettingen was hoorbaar.

En ik bleef maar naar Zijn rug kijken.

Hij liep rechtop.

Niet als een verslagen gevangene.

Maar als een Koning.

Een Koning die wist dat Zijn troon geen paleis zou zijn...

maar een kruis.

Terwijl wij de stad binnengingen, keek Hij één keer om.

Heel even kruisten onze blikken elkaar.

Ik zag geen verwijt.

Geen teleurstelling.

Alleen liefde.

Een liefde die mij nog dieper raakte dan Zijn wonderen.

Ik wist het toen nog niet.

Maar die blik...

zou mij enkele uren later redden.

Op het moment dat ik Hem driemaal had verloochend.

Hoofdstuk 25 De blik die mij redde

Verteld door Simon

Ik dacht altijd dat ik sterk was.

Niet de sterkste van Israël.

Maar sterk genoeg.

Ik was opgegroeid tussen vissers.

Stormen hadden mij gehard.

Mijn handen waren celtig.

Mijn rug was sterk.

Ik was niet bang voor hard werken.

Niet bang voor gevaar.

En ik dacht...

dat ik ook sterk genoeg was om mijn Meester nooit te verlaten.

Die nacht ontdekte ik hoe weinig ik mijzelf werkelijk kende.

Johannes kende iemand in het huis van de hogepriester.

Daardoor konden wij het binnenplein op.

Ik hield mijn mantel diep over mijn hoofd getrokken.

Ik wilde zien wat er met Jezus gebeurde.

Maar niemand mocht weten dat ik bij Hem hoorde.

Alleen al die gedachte deed pijn.

Nog geen paar uur eerder had ik gezegd dat ik met Hem de gevangenis én de dood in zou gaan.

Nu verborg ik mijn gezicht.

Het binnenplein was koud.

De nachtwind trok tussen de hoge muren door.

Enkele knechten hadden een houtvuur aangestoken.

Mensen stonden eromheen om zich te warmen.

Ik ging erbij staan.

Niet omdat ik gezelschap zocht.

Maar omdat ik het koud had.

Later heb ik vaak gedacht dat mijn grootste fout niet was dat ik bij het vuur stond.

Mijn grootste fout was dat ik daar stond zonder Hem.

Vanuit het open venster hoorde ik stemmen.

Ik herkende de stem van Kajafas.

Die van enkele schriftgeleerden.

Af en toe klonk een harde klap.

Mijn hart kromp ineen.

Ik wist wat dat betekende.

Ze sloegen Hem.

Ik kneep mijn vuisten samen.

Mijn hele lichaam schreeuwde om naar binnen te stormen.

Maar mijn voeten bleven staan.

Plotseling keek een dienstmeisje mij onderzoekend aan.

Ze kwam dichterbij.

Het vuur verlichtte mijn gezicht.

“Jij...”

Ze wees naar mij.

“Jij was ook bij die Jezus uit Galilea.”

Mijn hart sloeg over.

Iedereen keek naar mij.

Ik voelde de angst door mijn lichaam trekken.

Nee.

Niet nu.

Niet hier.

Ik schudde snel mijn hoofd.

“Ik weet niet waar je het over hebt.”

Mijn stem klonk vreemd.

Hoger dan normaal.

Ze haalde haar schouders op.

Het gesprek ging verder.

Maar mijn hart bonsde.

Ik liep naar een donkerder hoek van de binnenplaats.

Misschien was dat veiliger.

Toch bleef ik luisteren.

Binnen vroegen ze Hem naar Zijn leerlingen.

Naar Zijn onderwijs.

Naar Zijn woorden.

Hij antwoordde rustig.

Zoals altijd.

Zelfs nu.

Een tijdje later keek een andere vrouw mij aan.

Ze kneep haar ogen samen.

“Ik weet het zeker.”

“Deze man hoort bij Hem.”

Opnieuw draaiden mensen zich naar mij om.

Ik voelde de angst opnieuw opkomen.

Deze keer antwoordde ik harder.

“Nee!”

“Ik ken Hem niet.”

Het woord bleef als een steen in mijn hart liggen.

Ik ken Hem niet.

Hoe kon ik dat zeggen?

Ik, die alles had achtergelaten om Hem te volgen.

Ik, die Hem de Christus had genoemd.

En toch...

ik zei het.

De nacht leek eindeloos te duren.

Binnen ging het verhoor verder.

Ik hoorde gelach.

Spot.

Soms een doffe slag.

Ik wist dat zij Hem sloegen.

En ik deed niets.

Na ongeveer een uur kwam een groep mannen dichterbij.

Eén van hen keek mij scherp aan.

Zijn gezicht kwam mij bekend voor.

Toen herinnerde ik mij waar ik hem eerder had gezien.

In de hof.

Hij was familie van Malchus.

De knecht van wie ik het oor had afgeslagen.

Hij wees naar mij.

“Ik heb jou gezien.”

“Jij was bij Hem.”

“Jij bent die Galileeër.”

Iedereen keek naar mij.

Er was geen uitweg meer.

De angst nam het over.

Ik begon te zweren.

“Ik ken die Mens niet!”

Op hetzelfde moment...

klonk een haan.

Het geluid sneed door de nacht.

Niet hard.

Maar scherp.

Alsof de hemel zelf mij wakker schudde.

En toen...

gebeurde het.

Binnen ging een deur open.
Soldaten leidden Jezus naar buiten.
Zijn gezicht was bebloed.
Zijn rug was geslagen.
Zijn handen waren nog steeds gebonden.
Terwijl Hij voorbij liep...
draaide Hij Zich om.
Hij keek mij aan.

Ik heb duizenden mensen aangekeken in mijn leven.
Maar nooit...
nooit zal ik die blik vergeten.
Hij zei niets.
Geen verwijt.
Geen boosheid.
Geen teleurstelling.
Zijn ogen waren vol verdriet.
Maar nog voller van liefde.
Op dat moment herinnerde ik mij Zijn woorden.
“Voordat de haan kraait...”
“zul jij Mij driemaal verloochenen.”
Hij had het geweten.
Al die tijd.
En toch...
had Hij mij nog steeds liefgehad.

Hij had mijn voeten gewassen.

Hij had mij brood gegeven.

Hij had mij "vriend" genoemd.

Terwijl Hij wist...

wat ik zou doen.

Mijn benen werden slap.

Ik kon niet meer blijven staan.

Ik rende.

Niet weg van de soldaten.

Niet weg van Jeruzalem.

Ik rende weg van mijzelf.

Door de donkere straten.

Langs gesloten huizen.

Voorbij de tempelmuren.

Tot ik buiten de stad was.

Daar...

tussen de olijfbomen...

viel ik op mijn knieën.

En ik huilde.

Ik had nog nooit zo gehuild.

Niet toen mijn vader stierf.

Niet tijdens de zwaarste storm op het meer.

Niet toen ik dacht dat ik zou verdrinken.

Dit waren tranen van een gebroken hart.

“Waarom?”

riep ik uit.

“Waarom heb ik U verlaten?”

Er kwam geen stem uit de hemel.

Geen engel.

Geen wonder.

Alleen de herinnering aan Zijn blik.

En langzaam begon ik te begrijpen.

Hij had mij niet aangekeken om mij te veroordelen.

Hij had mij aangekeken...

om mij vast te houden.

Zelfs terwijl ik Hem losliet.

Jaren later...

toen ik zelf mensen mocht dienen...

heb ik vaak gedacht aan die nacht.

Velen vroegen mij:

“Petrus, hoe kon jij zo diep vallen?”

Dan antwoordde ik altijd hetzelfde.

“Ik dacht dat mijn liefde voor Jezus mij zou vasthouden.”

“Maar ik ontdekte dat Zijn liefde voor mij veel sterker was.”

Dat is het geheim van genade.

Wij worden niet behouden omdat wij Hem nooit loslaten.

Wij worden behouden...

omdat Hij ons nooit loslaat.

Toen de eerste zonnestralen boven Jeruzalem verschenen, zat ik nog steeds alleen tussen de olijfbomen.

De stad ontwaakte.

Maar voor mij voelde het alsof alles voorbij was.

Ik wist niet...

dat juist toen...

mijn Verlosser de weg naar Golgotha begon.

Niet ondanks mijn verloochening.

Maar ook vóór mijn verloochening.

Want Hij droeg niet alleen de zonden van de wereld.

Hij droeg ook die van mij.

En dat...

zou ik pas echt begrijpen...

toen ik Hem weer levend zou ontmoeten aan het Meer van Galilea.

Hoofdstuk 26 Pilatus – De Rechter die geoordeeld werd

Verteld door Simon

Ik bleef op afstand.
Dichtbij genoeg om Hem niet uit het oog te verliezen.
Ver genoeg om zelf niet herkend te worden.
Ik schaam mij wanneer ik dit opschrijf.
Ik, Simon Petrus...
de man die had geroepen dat hij met Jezus zou sterven...
verborg zich tussen de menigte.
Mijn hart was gebroken. Iedere stap voelde zwaar.
En toch kon ik niet weggaan.
Er was iets sterker dan mijn angst.
Ik moest Hem blijven zien.

De dageraad kleurde de hemel boven Jeruzalem langzaam grijs. De stad werd wakker.
Kooplieden openden hun winkels.
Priesters haastten zich naar de tempel.
Niemand leek te beseffen dat de Schepper van hemel en aarde geboeid door hun straten werd geleid.
Hij liep voor de soldaten uit.
Niet gesleept.
Niet voortgeduwd.
Hij liep.
Zijn rug was recht.
Zijn gezicht was moe.
Maar er lag een vrede over Hem die ik niet kon verklaren.

Voor het paleis van Pilatus bleef de stoet staan.
De priesters wilden het gebouw niet binnengaan.
Zij wilden zich niet verontreinigen voor het Pesach.
Ik herinner mij nog dat ik dacht:
Hoe vreemd is het menselijk hart.
Zij wilden geen heidens gebouw binnengaan...
maar aarzelden niet om de Zoon van God over te leveren.
Later begreep ik dat uiterlijke godsdienst nooit een mens verandert.
Alleen een nieuw hart kan dat.
Pilatus kwam naar buiten.
Ik had hem nooit eerder gezien.
Hij was groter dan ik had verwacht.
Zijn mantel was eenvoudig voor een Romeinse bestuurder.
Zijn ogen stonden scherp.
Hij keek eerst naar de priesters.
Daarna naar Jezus.
Ik zag onmiddellijk dat hij verbaasd was.
Waarschijnlijk had hij een oproerkraaijer verwacht.
Een schreeuwende rebel.
Een fanatieke zeloot.

Maar voor hem stond een rustige Rabbi.
Geboeid.
Bloedend.
En toch...
waardig.

“Waarvan beschuldigt u deze man?” vroeg Pilatus.
De priesters begonnen door elkaar te spreken.
“Hij misleidt het volk.”
“Hij verbiedt belasting aan de keizer.”
“Hij noemt Zichzelf koning.”
Ik luisterde aandachtig.
Bijna alles wat zij zeiden was verdraaid.
Ze waren niet op zoek naar waarheid.
Ze zochten een reden om Hem te laten sterven.

Pilatus keek opnieuw naar Jezus.
“Ben Jij de Koning van de Joden?”
Er viel een stilte.
Jezus antwoordde niet direct.
Toen zei Hij rustig:
“U zegt het.”
Pilatus keek verbaasd.
Hij had waarschijnlijk een verdediging verwacht.
Maar Jezus verdedigde Zichzelf nauwelijks.
Later begreep ik waarom.
Waarheid hoeft zichzelf niet te bewijzen.

Pilatus liet Hem naar binnen brengen.
Ik liep om het paleis heen.
Door een open raam kon ik hen zien.
Pilatus stond.
Jezus bleef rustig voor hem staan.
Geen spoor van angst.
Geen haat.
Geen bitterheid.
Pilatus liep langzaam om Hem heen. Hij bestudeerde Zijn gezicht.
Zijn handen.
Zijn houding.

Toen hoorde ik Jezus zeggen:
“Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld.”
Pilatus keek op.
“Ben Je dan toch koning?”
Jezus antwoordde:
“U zegt dat Ik Koning ben.”
“Hiervoor ben Ik geboren.”
“Hiervoor ben Ik in de wereld gekomen.”
“Om van de waarheid te getuigen.”
“Wie uit de waarheid is...”

“...luistert naar Mijn stem.”

Pilatus zweeg.
Daarna sprak hij woorden die mij altijd zijn bijgebleven.
“Wat is waarheid?”
Hij stelde de vraag...
terwijl de Waarheid Zelf voor hem stond.
En toch zag hij Hem niet.
Hoe vaak heb ik later aan dat moment gedacht.
Een mens kan de waarheid zoeken...
en haar toch missen...
wanneer zij vlak voor hem staat.

Na enige tijd kwam Pilatus weer naar buiten.
Ik hoorde hem duidelijk zeggen:
“Ik vind geen schuld in Hem.”Mijn hart sprong op.
Nu zou Hij worden vrijgelaten.
Dat moest wel.
Zelfs een Romein zag Zijn onschuld.
Maar ik kende de haat van de priesters nog niet goed genoeg.

Ze begonnen harder te schreeuwen.
“Als U Hem vrijlaat...”
“...bent U geen vriend van de keizer.”
Ik zag Pilatus verstijven.
Daar lag zijn zwakke plek.
Niet zijn geweten.
Zijn positie.
Zijn macht.
Zijn toekomst.
Ik dacht aan de rijke jongeman.
Aan Judas.
Aan mijzelf.
Steeds opnieuw zag ik hetzelfde.
Iedere mens heeft iets...
waarvoor hij dreigt te buigen.

Pilatus keek nog één keer naar Jezus.
Hun blikken kruisten elkaar.
Ik zal nooit vergeten wat ik zag.
Pilatus keek als een rechter.
Jezus keek als een Koning. Niet hoogmoedig. Niet trots.
Maar met een rust die uit een andere wereld leek te komen.
Toen sprak Jezus woorden die mijn hart deden beven.
“U zou geen enkele macht over Mij hebben...”
“...als die u niet van boven gegeven was.”
Ik keek naar Pilatus.
Hij was de bestuurder van Judea.
Hij beschikte over soldaten.
Over wetten.

Over leven en dood.
En toch zei Jezus:
"Uw macht is u gegeven." Op dat moment besepte ik iets.
Zelfs nu...
terwijl alles uit de hand leek te lopen...
had mijn Meester nog steeds de regie.

Pilatus liet een schaal met water brengen.
Langzaam waste hij zijn handen.
"Ik ben onschuldig aan het bloed van deze Rechtvaardige."
Ik keek naar zijn handen. Hij waste ze zorgvuldig.
Maar terwijl hij dat deed...
leverde hij de enige werkelijk Onschuldige over.
Water kan stof verwijderen.
Maar geen schuld. Dat wist ik inmiddels maar al te goed.
Ik had zelf geprobeerd mijn verloochening weg te huilen.
Het was niet gelukt. Alleen Zijn genade kon mijn hart reinigen.

Toen werd Barabbas naar voren gebracht.
Een moordenaar.
Een opstandeling.
Ik kende zijn naam.
Heel Jeruzalem kende hem.
Pilatus wees afwisselend naar Barabbas...
en naar Jezus.
"Wie wilt u dat ik vrijlaat?"
Even dacht ik dat het volk zich zou herinneren...
de blinden.
De melaatsen.
De kinderen. Lazarus.
De duizenden die brood hadden gegeten.
Maar de priesters liepen door de menigte.
Hun woorden waren als vergif.
Steeds luider klonk de roep.
"Barabbas!"
"Barabbas!"
"Geef ons Barabbas!"
Mijn hart brak.
De Zoon van God werd verworpen.
Een moordenaar werd vrijgelaten.
En opeens begreep ik iets wat mij toen nog niet volledig duidelijk was.
Barabbas liep vrij...
omdat Jezus zijn plaats innam.
En terwijl ik naar Barabbas keek...
zag ik eigenlijk mijzelf.
Want ook ik verdiende straf.
Ook ik had gefaald.
En toch zou Hij ook mijn plaats innemen.

Pilatus keek wanhopig de menigte aan.

“Wat moet ik dan doen met Jezus?”
Een ogenblik bleef het stil.
Toen klonk een geschreeuw dat nog altijd in mijn oren klinkt.
“Kruisig Hem!”
“Kruisig Hem!”
Ik sloot mijn ogen.
Mijn knieën trilden.
Dezelfde stad die enkele dagen geleden nog had geroepen:
“Hosanna!”
riep nu: **“Kruisig Hem!”**
En midden in dat geschreeuw stond Jezus.
Stil.
Vast.
Vol liefde.
Hij keek niet naar de menigte.
Hij keek omhoog.
Alsof Hij Zijn Vader al zag.

Hoofdstuk 27 Zie, de Mens

Verteld door Simon

Sommige herinneringen vervagen.
Gezichten verdwijnen.
Stemmen worden zachter.
Maar die morgen...
is nooit uit mijn geheugen verdwenen.
Ik stond tussen de mensen.
Verborgen onder mijn mantel.
Mijn hart was gebroken.
Toch kon ik mijn ogen niet van Hem afhouden.
Hij stond nog steeds voor Pilatus.
Zijn handen waren gebonden.
Zijn gezicht was moe.
Maar Zijn ogen... Zijn ogen waren nog altijd vol vrede.

Pilatus gaf een kort bevel.
De soldaten grepen Jezus vast.
Ik wist wat dat betekende.
Iedere Jood wist het.
Een Romeinse geseling.
Sommigen overleefden haar niet eens.
Ik wilde weggijken.
Maar ik kon het niet.

Ze brachten Hem naar de binnenplaats van het paleis.
Ik wrong mij tussen de mensen door tot ik net over de muur kon kijken.
Daar stond Hij.
Zijn bovenkleed werd afgenomen.
Zijn rug lag bloot.
Ik hoorde het suizen van de zweep.
Daarna de eerste slag.
Mijn hele lichaam trok samen Niet alleen omdat Hij pijn had.
Maar omdat ik wist...
Hij had dit niet verdiend.
Geen enkele slag.

De soldaten werkten zwijgend.
Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.
Voor hen was Hij één gevangene uit velen.
Zij wisten niet Wie voor hen stond.
En toch...
zelfs toen bad Hij niet om wraak.
Hij schreeuwde niet.
Hij vervloekte niemand.
Zijn stilte sprak luider dan duizend woorden.

Ik dacht aan Jesaja.
Als jongen had ik die woorden vaak gehoord.

“Hij werd mishandeld,⁵¹⁷ maar Hij deed Zijn mond niet open.⁵¹⁸ Als een lam dat naar de slachtbank wordt geleid...”

Nooit had ik begrepen over Wie de profeet sprak.
Nu wist ik het.
Hij stond vóór mij.

Na de geseling begonnen de soldaten te lachen.
Een van hen haalde een oude rode soldatenmantel.
Ze wierpen hem over Zijn bebloede schouders.
Een ander vlocht lange takken vol scherpe doornen.
Hij drukte ze hard op Zijn hoofd.
Ik hoorde hoe de doornen door Zijn huid drongen.
Bloed liep langs Zijn slapen.
Een soldaat gaf Hem een rietstok.
“Een koning hoort een scepter te hebben.”
Gelach klonk over de binnenplaats.
Ze knielden spottend.
“Gegroet, Koning van de Joden!”
Daarna sloegen zij Hem opnieuw.
Ze trokken de rietstok uit Zijn hand.
Sloegen ermee op de doornenkroon.
Iedere slag drukte de doornen dieper in Zijn hoofd.
Ik kon niet langer kijken.
Mijn ogen vulden zich met tranen.

Ik dacht terug aan de berg.
Aan Zijn gezicht dat straalde als de zon.
Aan Zijn kleding die schitterde als licht.
En nu...dezelfde Koning.
Dezelfde Zoon.
Bedeckt met bloed.
Bespot.
Vernederd.
Hoe kon dit?

Naast mij stond een oude man.
Hij kende Jezus niet.
Hij schudde zijn hoofd.
“Wat moet hij een gevaarlijk mens zijn.”
Ik keek hem aan.
Ik wilde roepen:
“Nee!”
“Hij heeft alleen maar goed gedaan!” **“Hij heeft zieken genezen!”**
“Hij heeft mijn leven veranderd!”
Maar mijn stem bleef steken.
Nog altijd schaamde ik mij.
Nog altijd durfde ik niet te zeggen dat ik Zijn leerling was.

Even later verscheen Pilatus opnieuw.
Hij liet Jezus naar buiten brengen.

Toen zag ik Hem weer.
Zijn gezicht was nauwelijks herkenbaar.
Bloed.
Stof.
Doornen.
De purperen mantel hing zwaar over Zijn schouders.
En toch...
ik zag nog steeds dezelfde waardigheid.
Geen haat.
Geen bitterheid.
Geen wanhoop.
Alleen een diepe rust.

Pilatus hief zijn hand.
De menigte werd stil.
Toen sprak hij woorden die eeuwen zouden blijven klinken. **“Zie... de Mens.”**
Ik keek naar Jezus.
Ja...
ik zag de Mens.
Maar niet alleen dat.
Ik zag de mens zoals God hem vanaf het begin bedoeld had.
Volkomen gehoorzaam.
Volkomen liefdevol.
Volkomen zonder zonde.
Adam had gekozen voor zijn eigen wil.
Deze Mens koos de wil van Zijn Vader.
En ineens begreep ik iets.
Pilatus wist niet wat hij zei.
Hij wees niet alleen een mens aan.
Hij wees de volmaakte Mens aan.
De tweede Adam.

De priesters zagen Hem ook.
Maar hun harten bleven gesloten.
Zodra zij Hem zagen, begonnen zij te schreeuwen.
“Kruisig Hem!” “Kruisig Hem!”
Hun stemmen werden steeds luider.
Pilatus keek hen ongelovig aan. “Neem Hem zelf dan.”
“Ik vind geen schuld in Hem.”
Maar de priesters riepen terug:
“Wij hebben een wet.”
“En volgens die wet moet Hij sterven.”
“Want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.”
Bij die woorden zag ik Pilatus verstijven. Gods Zoon.
Voor het eerst leek hij werkelijk bang.

Hij liet Jezus opnieuw naar binnen brengen.
Ik kon hen nauwelijks verstaan.

Toch hoorde ik Pilatus vragen:
"Waar komt U vandaan?"
Jezus zweeg.
Dat maakte Pilatus nog onrustiger.
"Weet U niet dat ik macht heb U vrij te laten..."
"...en macht heb U te kruisigen?"
Toen keek Jezus hem aan.
Zijn stem was zwak van de geseling.
Maar Zijn woorden hadden dezelfde kracht als altijd.
"U zou geen enkele macht over Mij hebben,
als die u niet van boven gegeven was."
Daar stond de machtigste man van Judea.
En tegenover hem...
een geboeide Rabbi.
Toch wist ik ineens wie werkelijk de Koning was.
Niet Pilatus.
Niet Caesar.
Niet Herodes.
Jezus.

Pilatus deed nog één laatste poging Hem vrij te laten. Maar de menigte werd steeds woester.
"Als u Hem vrijlaat..."
"...bent u geen vriend van de keizer!"
Ik zag de strijd op Pilatus' gezicht.
Hij wist dat Jezus onschuldig was.
Maar hij hield meer van zijn positie...
dan van de waarheid.
Hoeveel mensen heb ik later niet ontmoet...
die precies dezelfde keuze maakten.

Toen kwam het vonnis.
Pilatus gaf Hem over.
Niet omdat Jezus schuldig was.
Maar omdat de wereld haar Redder niet wilde.
De soldaten trokken de purperen mantel weer uit.
De wonden gingen opnieuw open.
Daarna legden zij Zijn eigen eenvoudige mantel weer om Zijn schouders.
Ik keek naar die mantel.
Hoe vaak had ik Hem daarin zien wandelen langs het Meer van Galilea?
Hoe vaak had Hij daarin kinderen omhelsd?
Hoe vaak had Hij daarin zieken aangeraakt?
Nu droeg dezelfde mantel het bloed van de Koning.

Terwijl de soldaten het kruis gereedmaakten, dacht ik terug aan Zijn woorden.
"Niemand neemt Mijn leven van Mij af."
"Ik geef het vrijwillig."
En ineens begreep ik dat zelfs Pilatus niets besliste.
De priesters niet.
De soldaten niet.

Alles gebeurde omdat de Zoon gehoorzaam bleef aan de Vader.
Dat maakte Zijn lijden niet kleiner.
Maar Zijn liefde oneindig groter.

Ik wist nog niet...
dat ik Hem over enkele ogenblikken Zijn kruis zou zien opnemen.
En dat de weg naar Golgotha...
de weg naar onze redding zou worden.

Hoofdstuk 28 De Weg van het Lam

Verteld door Simon

De binnenplaats van het paleis liep langzaam leeg.

Soldaten riepen bevelen.

Priesters overlegden fluisterend met elkaar.

De menigte groeide met iedere minuut.

Het nieuws verspreidde zich snel.

“De rabbi uit Nazareth wordt gekruisigd.”

Mensen stroomden uit alle straten toe.

Sommigen uit nieuwsgierigheid.

Sommigen uit haat.

Sommigen uit verdriet.

Ik liep tussen hen.

Niemand lette op mij.

Dat was misschien maar goed ook.

Mijn hart voelde zwaarder dan ooit.

Toen brachten de soldaten het kruis.

Geen klein houten teken.

Maar een ruwe dwarsbalk.

Het hout was donker.

Ruw.

Versleten door eerdere terechtstellingen.

Ik zag hoe zij het op Zijn schouders legden.

Hij kromp nauwelijks ineen.

Zijn rug was al open van de geseling.

Toch zei Hij niets.

Geen klacht.

Geen protest.

Alleen een diepe ademhaling.

Daarna zette Hij de eerste stap.

Ik dacht terug aan de woorden van Johannes de Doper.

“Zie, het Lam van God.”

Als jongen had ik vaak gezien hoe een paaslam naar de tempel werd gebracht.

Rustig.

Weerloos.

Niet begrijpend wat er ging gebeuren.

Nu liep het ware Lam door de straten van Jeruzalem.

En de stad herkende Hem niet.

Wij volgden de stoet.

Niemand sprak met Jezus.

De soldaten hielden de mensen op afstand.

Toch hoorde ik overal stemmen.

“Dat is toch die genezer?”

“Is dat niet degene die Lazarus heeft opgewekt?”

“Waarom doet Hij niets?”

“Als Hij werkelijk de Messias is...”

“...laat Hij Zichzelf toch bevrijden?”

Ik voelde de pijn van die woorden.
Want eerlijk gezegd...
een deel van mij dacht hetzelfde.
Waarom sprak Hij geen woord?
Waarom riep Hij geen engelen?
Waarom liet Hij dit toe?

Plotseling struikelde Hij.
Het kruis gleed van Zijn schouder.
Hij viel zwaar op de stenen.
De soldaten schreeuwden.
Ik zette onwillekeurig een stap naar voren.
Maar ik durfde niet.
Mijn benen voelden als lood.
Ik wilde helpen.
Werkelijk.
Maar de angst hield mij gevangen.
Tot op vandaag doet die gedachte mij pijn.

Een Romeinse hoofdman keek de menigte rond.
Zijn blik bleef rusten op een krachtige man die juist uit de velden de stad binnenkwam.
“Jij!”
De man keek verschrikt op.
Hij wees naar zichzelf.
“Ja, jij.”

Hij werd naar voren getrokken.

Ik hoorde iemand zijn naam noemen.

Simon.

Simon van Cyrene.

Even moest ik glimlachen door mijn tranen heen.

Nog een Simon.

Hij keek verbaasd naar Jezus.

Daarna naar het kruis.

Hij wilde protesteren.

Maar Romeinse soldaten discussieerden niet.

Ze legden het hout op zijn schouders.

Ik liep dichterbij.

Onze blikken ontmoetten elkaar heel even.

Hij keek mij vragend aan.

Ik kon alleen maar fluisteren:

“Draag het voorzichtig.”

Hij knikte.

Later heb ik hem leren kennen.

Hij vertelde mij dat hij die morgen als vreemdeling Jeruzalem was binnengekomen.

Maar de stad had hij verlaten...

als een volgeling van Jezus.

Soms gebruikt God onverwachte kruispunten om een leven voorgoed te veranderen.

Terwijl Simon van Cyrene het kruis droeg, liep Jezus ernaast.

Hij was uitgeput.
Maar Zijn ogen bleven helder.
Onderweg begon een groep vrouwen luid te huilen.
Hun verdriet was oprecht.
Ik hoorde hun snikken boven het rumoer uit.
Toen gebeurde iets wat mij diep ontroerde.
Jezus bleef staan.
Niet lang.
Maar lang genoeg.
Hij keek de vrouwen aan.
“Dochters van Jeruzalem...”
“Huil niet om Mij.”
Zijn stem was zwak.
Toch klonk zij helder.
“Huil om jezelf...”
“...en om je kinderen.”
Zelfs nu...
op weg naar Zijn eigen kruis...
dacht Hij aan anderen.
Nooit heb ik iemand ontmoet...
die zichzelf zó vergat.

De stoet trok verder.
Langzaam verlieten wij de stadspoort.
Voor ons lag de heuvel die Golgotha werd genoemd.

De Plaats van de Schedel.

Ik had die plek vaker gezien.

Maar nooit had ik gedacht dat mijn Meester daarheen zou gaan.

De lucht leek zwaarder te worden.

De wind viel weg.

Zelfs de vogels zwegen.

Alsof de schepping haar adem inhield.

Ik bleef op afstand.

Ik durfde nog steeds niet dichterbij te komen.

Mijn verloochening brandde in mijn hart.

Hoe kon ik Hem nog onder ogen komen?

Toen dacht ik opnieuw aan Zijn blik.

Die ene blik.

Bij het vuur in de nacht.

Geen verwijt.

Alleen liefde.

Die herinnering gaf mij de moed om verder te lopen.

Niet omdat ik mezelf had vergeven.

Maar omdat ik begon te geloven...

dat Hij mij nog niet had opgegeven.

Wij bereikten de top van de heuvel.

De soldaten maakten zich gereed.

Ik wist wat er zou volgen.

Mijn benen trilden.

Mijn adem stokte.

Ik wilde wegrennen.

Maar ik kon niet.

Er was geen weg meer terug.

Niet voor Hem.

En ook niet voor mij.

Ik keek naar de hemel.

Donkere wolken dreven langzaam over Jeruzalem.

En diep in mijn hart klonk opnieuw een zin die ik pas jaren later volledig zou begrijpen:

De Goede Herder loopt altijd voor Zijn schapen uit.

Zelfs...

wanneer de weg naar een kruis leidt.

Terwijl de soldaten de spijkers gereedlegden, sloot ik mijn ogen.

Ik bad.

Voor het eerst sinds mijn verloochening.

Geen lange woorden.

Geen mooie zinnen.

Alleen één gebed.

“Heer...”

“Verlaat mij niet.”

Ik wist toen nog niet...

dat Hij juist dáárom naar Golgotha ging.

Niet alleen om Israël te redden.

Niet alleen om de wereld te redden.

Maar ook...

om een gebroken visser uit Galilea nooit meer te hoeven verlaten.

Hoofdstuk 29 Het Lam van God

Verteld door Simon

Er zijn ogenblikken waarop de tijd lijkt stil te staan.

De klim naar Golgotha duurde misschien een uur.

Misschien minder.

Misschien meer.

Ik weet het niet.

Vanaf het moment dat wij de heuvel bereikten...

verloor ik elk besef van tijd.

Alles wat ik zag...

was Jezus.

De soldaten legden het kruis op de grond.

Ruw hout.

Donker van oude bloedvlekken.

Een van hen wees naar Jezus.

“Ga liggen.”

Hij had kunnen weigeren.

Hij had kunnen spreken.

Hij had kunnen verdwijnen.

Ik had Hem stormen zien gehoorzamen.

Ik had gezien hoe duizenden demonen vluchtten voor één woord van Hem.

Hij had slechts hoeven spreken.

Maar Hij deed het niet.

Langzaam ging Hij liggen.

Vrijwillig.

Ik kon niet langer dichtbij blijven.

Mijn benen voelden slap.

Ik stond achter een groep vrouwen.

Maria...

Zijn moeder...

stond daar.

Naast haar Johannes.

Maria Magdalena.

Salome.

Hun gezichten stonden vol verdriet.

Toch zag ik geen wanhoop.

Alsof zij voelden dat God nog niet uitgesproken was.

Toen hoorde ik de eerste hamerslag.

Mijn hele lichaam verstijfde.

Ik sloot mijn ogen.

Nog een slag.

En nog één.

Ik durfde niet te kijken.

Pas toen het stil werd...

opende ik mijn ogen weer.

Het kruis lag nog op de grond.

Jezus keek omhoog.

Niet naar de soldaten.

Niet naar de priesters.

Naar de hemel.

Toen sprak Hij.

Zijn eerste woorden.

Geen klacht.

Geen beschuldiging.

Geen vloek.

Alleen een gebed.

“Vader...
vergeef het hun...
want zij weten niet wat zij doen.”

Ik keek om mij heen.

De soldaten hoorden de woorden.

Maar zij gingen gewoon verder.

Ze verdeelden Zijn kleren.

Wierpen het lot.

Lachten.

Zij beseften niet dat Degene Die zij kruisigden...

voor hén bad.

Langzaam werd het kruis opgericht.

Het hout viel met een doffe dreun in de kuil.

Zijn lichaam schokte.

Maria sloot haar ogen.

Johannes ondersteunde haar.
Ik kon nauwelijks ademhalen.
Dit was dezelfde Jezus...
Die kinderen had gezegend.
Die mij uit het water had getrokken.
Die Lazarus had geroepen.
Nu hing Hij tussen hemel en aarde.

Boven Zijn hoofd hing een bord.

JEZUS VAN NAZARETH

KONING VAN DE JODEN

De priesters protesteerden.
“Schrijf niet: Koning van de Joden.”
“Schrijf: Hij heeft gezegd dat Hij koning is.”
Maar Pilatus antwoordde:
“Wat ik geschreven heb...
heb ik geschreven.”
Ik keek naar het bord.
Opnieuw sprak God...
door iemand die Hem niet kende.

Naast Jezus hingen twee misdadigers.

De één schold Hem uit.
“Als U de Christus bent...”
“Red dan Uzelf.”

De ander draaide langzaam zijn hoofd.
Hij keek naar Jezus.
Zijn gezicht was getekend door pijn.
Maar in zijn ogen verscheen iets wat ik herkende.
Geloof.
“Heer...”
“Herinner U mij...”
“Wanneer U in Uw Koninkrijk komt.”
Ik hield mijn adem in.
Zelfs nu...
zelfs aan het kruis...
zocht iemand redding bij Hem.
Jezus antwoordde onmiddellijk.
“Vandaag...
zul je met Mij in het paradijs zijn.”
Ik voelde de tranen over mijn wangen lopen.
Tot Zijn laatste adem...
bleef Hij redden.

Even later keek Jezus naar Maria.
Daarna naar Johannes.
“Vrouw...”
“Zie uw zoon.”
En tegen Johannes:
“Zie uw moeder.”
Zelfs nu dacht Hij aan anderen.

Aan Zijn moeder.

Aan Zijn vriend.

Nooit leefde Hij voor Zichzelf.

Rond het middaguur veranderde de hemel.

Donkere wolken trokken samen.

Het licht verdween.

Niet langzaam.

Plotseling.

Midden op de dag.

Een diepe duisternis viel over het land.

De mensen werden stil.

Zelfs de soldaten keken onrustig omhoog.

De wind ging liggen.

Alsof de hele schepping zweeg.

In die duisternis hoorde ik Zijn stem opnieuw.

Maar deze keer...

was zij anders.

Vol pijn.

“Mijn God...

Mijn God...

waarom hebt U Mij verlaten?”

Ik begreep die woorden toen niet.

Hoe kon de Vader Zijn geliefde Zoon verlaten?

Pas jaren later...

toen ik de Schriften opnieuw las...
begreep ik dat Hij de woorden van Psalm tweeëntwintig bad.
En nog dieper...
dat Hij de verlatenheid droeg...
die eigenlijk de onze was.

Na enige tijd zei Hij:

“Ik heb dorst.”

Een soldaat bracht zure wijn.

Hij dronk een beetje.

Daarna keek Hij opnieuw omhoog.

Zijn gezicht straalde een wonderlijke rust uit.

Toen sprak Hij woorden die de wereld veranderden.

“Het is volbracht.”

Niet:

“Ik ben verslagen.”

Niet:

“Alles is verloren.”

Maar:

“Het is volbracht.”

Het werk was af.

De prijs was betaald.

De weg naar de Vader lag open.

Toen klonk Zijn laatste gebed.

“Vader...
in Uw handen...
beveel Ik Mijn geest.”

Hij boog Zijn hoofd.

En ademde uit.

Op hetzelfde ogenblik begon de aarde te beven.

Rotsen scheurden.

Ik viel op mijn knieën.

In de verte hoorde ik mensen schreeuwen.

Later hoorde ik dat het voorhangsel in de tempel van boven naar beneden was gescheurd.

Niet door mensenhanden.

Van boven.

God Zelf had de weg geopend.

Naast mij stond een Romeinse hoofdman.

Hij had alles gezien.

De geseling.

De kruisiging.

De duisternis.

De aardbeving.

Hij keek naar Jezus.

Toen sprak hij langzaam.

Bijna fluisterend.

“Waarlijk...
deze Mens...
was Gods Zoon.”

Ik keek naar hem.

Een Romein.

Een heiden.

Hij zag wat velen in Israël niet hadden gezien.

Ik bleef nog lang op mijn knieën zitten.

Mijn tranen wilden niet ophouden.

Ik dacht aan de eerste dag.

Aan de boot.

Aan de wonderbare visvangst.

Aan de storm.

Aan de berg.

Aan mijn belijdenis.

Aan mijn verloochening.

En ineens...

viel alles op zijn plaats.

Hij stierf niet ondanks mijn zonden.

Hij stierf **voor** mijn zonden.

Voor die van Johannes.

Voor Maria.

Voor Barabbas.

Voor de Romeinse hoofdman.

Voor de wereld.

En ook...

voor Simon Petrus.

Jaren later...

wanneer mensen mij vroegen:

“Wanneer wist je zeker dat Jezus de Zoon van God was?”

dan dacht ik niet eerst aan de storm.

Niet aan de berg.

Niet aan Lazarus.

Ik dacht aan Golgotha.

Want juist daar...

waar Hij zwak leek...

zag ik Zijn grootste kracht.

Juist daar...

waar Hij stierf...

versloeg Hij de dood.

Juist daar...

waar mensen dachten dat alles eindigde...

begon Gods nieuwe schepping.

En daarom noem ik Golgotha niet de plaats van Gods nederlaag.

Maar de plaats...

waar de liefde overwon.

Hoofdstuk 30 De Stille van de Sabbat

Verteld door Simon

Er bestaan stiltes die vrede geven.

De stilte van een meer bij zonsopgang.

De stilte van een bergtop.

De stilte waarin je Gods aanwezigheid bijna kunt aanraken.

Maar de stilte van die sabbat...

was anders.

Het was de stilte van een hart dat niet meer wist hoe het verder moest.

Toen Jezus Zijn laatste adem had uitgeblazen, bleef ik nog lange tijd op Golgotha.

Niemand sprak.

Zelfs de priesters, die urenlang hadden geschreeuwd, waren stil geworden.

De lucht was helder geworden.

De aarde beefde niet meer.

Alsof de schepping haar adem weer had gevonden.

Maar mijn hart...

mijn hart lag begraven aan de voet van het kruis.

Ik zag hoe een Romeinse soldaat naar Jezus toeliep.

Hij hield een speer in zijn hand.

Even aarzelde hij.

Toen stak hij de speerpunt in Zijn zijde.

Bloed en water stroomden naar buiten.

Johannes stond naast mij.

Hij keek zwijgend toe.

Jaren later schreef hij dat hij het zelf had gezien.

Dat hij ervan getuigde.

Omdat hij wilde dat de wereld zou geloven.

Ik begreep toen nog niet waarom hij dat zo belangrijk vond.

Nu wel.

Jezus was werkelijk gestorven.

Niet schijnbaar.

Niet bijna.

Werkelijk.

Tegen de avond kwam een man naar voren die ik slechts van naam kende.

Jozef van Arimathea.

Een lid van de Raad.

Een man die zijn geloof lange tijd verborgen had gehouden.

Hij liep naar Pilatus.

Hij vroeg om het lichaam van Jezus.

Ik keek hem na.

Wat vreemd.

Wij, Zijn leerlingen, verborgen ons.

En juist nu stonden mensen op van wie wij het nooit hadden verwacht.

Gods wegen blijven wonderlijk.

Niet lang daarna verscheen ook Nicodemus.

Dezelfde man die ooit 's nachts naar Jezus was gegaan.

Hij droeg een zware last met zich mee.

Mirre.

Aloë.

Een koninklijke hoeveelheid.

Samen namen zij het lichaam voorzichtig van het kruis.

Ik keek toe.

Niemand sprak.

Alleen het zachte geritsel van de linnen doeken was hoorbaar.

Maria stond vlakbij.

Zij hield haar Zoon vast.

Heel even leek het alsof de jaren verdwenen waren.

Niet de Man van drieëndertig jaar lag op haar schoot.

Maar het Kind van Bethlehem.

Ik zag hoe zij Zijn bebloede haren voorzichtig uit Zijn gezicht streek.

Er waren geen woorden.

Welke moeder kan uitdrukken wat zij op dat moment voelde?

Ik dacht aan Simeon.

"Een zwaard zal door uw ziel gaan."

Nu zag ik dat zwaard.

Jozef en Nicodemus droegen Hem naar een nieuw graf.

Het lag in een stille tuin.

Niet ver van Golgotha.

Ik volgde op afstand.

Maria Magdalena liep voor mij.
Haar schouders schokten van het huilen.
Niemand probeerde haar te troosten.
Sommig verdriet is te groot voor woorden.

Het graf was uitgehouwen in de rots.
Nieuw.
Nog nooit had er iemand gelegen.
Voorzichtig legden zij Zijn lichaam neer.
De linnen doeken werden gladgestreken.
De geur van mirre vulde de ruimte.
Ik dacht terug aan Bethanië.
Aan Maria.
Aan de nardus.
Ook toen had de geur de kamer gevuld.
Toen had Jezus gezegd:
“Zij heeft Mijn lichaam voorbereid op de begrafenis.”
Waarom hadden wij niet geluisterd?

Langzaam werd de zware steen voor de ingang gerold.
Het geluid van steen over steen galmt nog altijd in mijn herinnering.
Met iedere omwenteling leek ook mijn hoop te verdwijnen.
Toen de steen eindelijk stil lag...
voelde het alsof de wereld was afgesloten.

Wij liepen zwijgend terug naar de stad.

Niemand wist wat hij moest zeggen.

Thomas keek naar de grond.

Mattheüs liep met gebogen hoofd.

Andreas legde af en toe zijn hand op mijn schouder.

Hij hoefde niets te zeggen.

Hij wist hoe diep mijn schuldgevoel was.

In het huis waar wij bijeenkwamen, bleef het donker.

Niemand dacht eraan een lamp aan te steken.

Johannes zat bij het raam.

Hij keek naar de hemel.

Jakobus bad zacht.

Maria, de moeder van Jezus, zat stil.

Niet gebroken.

Wel diep bedroefd.

Ik keek naar haar.

Hoe kon zij nog zo rustig zijn?

Later begreep ik dat zij de woorden van de engel nooit vergeten was.

“Zijn Koninkrijk zal geen einde hebben.”

Misschien hield zij zich daaraan vast.

Die nacht sliep niemand.

Soms begon iemand te huilen.

Dan werd het weer stil.

Ik dacht aan de laatste drie jaren.

Aan de eerste visvangst.

Aan de bergrede.

Aan de storm.

Aan Lazarus.

Aan de verheerlijking op de berg.

Was dat nu allemaal voorbij?

Had ik mij vergist?

Nee.

Dat kon niet.

Maar als Hij werkelijk de Messias was...

waarom lag Hij dan in een graf?

Ik liep naar het dak van het huis.

Jeruzalem lag stil onder de sterren.

Dezelfde sterren waaronder Hij mij ooit had gezegd:

“Volg Mij.”

Ik sloot mijn ogen.

“Heer...”

fluisterde ik.

“Ik begrijp U niet.”

Geen antwoord.

Alleen stilte.

Voor het eerst sinds ik Hem kende...

voelde het alsof de hemel gesloten was.

Toch...

midden in die stilte...

kwam één herinnering terug.

Niet luid.

Heel zacht.

Zijn stem.

"Op de derde dag..."

Hij had het zo vaak gezegd.

Op de derde dag.

Waarom dacht ik daar nu pas aan?

Ik probeerde mij alle woorden te herinneren.

Maar mijn verdriet was groter dan mijn geloof.

Ik durfde niet te hopen.

Niet meer.

Jaren later...

toen ik zelf gemeenten mocht bemoedigen die leden onder vervolging...

heb ik vaak aan die sabbat gedacht.

God leek afwezig.

Maar Hij was juist bezig met Zijn grootste werk.

Het zaad lag verborgen in de aarde.

Niet om te sterven.

Maar om vrucht te dragen.

Wij zagen slechts een gesloten graf.

De Vader zag al de morgen van Pasen.

Toen de eerste sterren langzaam verbleekten en de sabbat ten einde liep, wist niemand van ons...

dat de dood nog maar enkele uren had.

Wij dachten dat wij op het einde van het verhaal waren gekomen.

Maar God...

was bezig aan een nieuw begin.

Hoofdstuk 31 De Morgen waarop de dood verloor

Verteld door Simon

Ik heb duizenden zonsopgangen gezien.

Op het Meer van Galilea.

In de heuvels van Judea.

Aan de kust van Klein-Azië.

En zelfs later, toen ik als oude man in Rome verbleef.

Maar geen enkele zonsopgang was zoals die eerste dag van de week.

Want die morgen...

kwam niet alleen de zon op.

Die morgen...

stond de Hoop Zelf op.

De nacht was nog donker toen ik voetstappen op de trap hoorde.

Haastige voetstappen.

De deur vloog open.

Maria Magdalena stond hijgend in de opening.

Haar haren waren losgeraakt.

Haar gezicht was bleek.

Tranen liepen over haar wangen.

“Simon!”

riep ze.

“Ze hebben de Heer uit het graf weggehaald!”

“Wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd!”

Mijn hart sloeg over.

Weggehaald?

Wie zou zoiets doen?

Ik keek naar Johannes.

Hij keek mij aan.

Zonder een woord te zeggen renden wij naar buiten.

De straten van Jeruzalem waren nog stil.

Alleen onze voetstappen klonken tussen de huizen.

Johannes was jonger.

Hij liep sneller.

Steeds verder liep hij voor mij uit.

Ik probeerde hem bij te houden.

Mijn adem brandde in mijn borst.

Mijn benen protesteerden.

Maar mijn hart dreef mij voort.

Daar lag de tuin.

Het graf.

De steen...

was weggerold.

Johannes bereikte het eerst.

Hij bleef bij de ingang staan.

Hij keek naar binnen.

Maar hij ging niet naar binnen.

Toen kwam ik aan.

Buiten adem.

Zonder na te denken liep ik het graf binnen.

Het was leeg.

Niet helemaal.

De linnen doeken lagen er nog.

Netjes.

Opgevouwen.

De zweetdoek lag apart.

Ik keek om mij heen.

Geen lichaam.

Geen soldaten.

Geen grafrovers.

Alleen stilte.

Mijn gedachten vlogen alle kanten op.

Als iemand een lichaam steelt...

neemt hij dan de tijd om de doeken netjes achter te laten?

Dat kon niet.

Er klopte iets niet.

Helemaal niet.

Johannes kwam nu ook binnen.

Hij keek lang.

Heel lang.

Toen keek hij mij aan.

Ik zag iets in zijn ogen.

Hoop.

Voorzichtig.

Breekbaar.

Maar echt.

Later vertelde hij mij:

“Toen zag ik het...^[3]en geloofde ik.”

Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen.

Maar mijn hart vocht nog met mijn verstand.

Wij verlieten het graf.

Ik wist niet wat ik moest denken.

De woorden van Jezus kwamen steeds terug.

“Op de derde dag...”

“Breek deze tempel af...”

“Ik ben de Opstanding...”

Waarom had ik Hem niet geloofd?

Terwijl wij terugliepen, bleef ik steeds omkijken.

Alsof ik verwachtte dat Hij ieder moment achter mij zou staan.

Maar de tuin bleef stil.

Later hoorde ik wat er met Maria Magdalena was gebeurd.

Zij was teruggegaan.

Alleen.

Zij huilde.

Toen zag zij iemand.

Zij dacht dat het de tuinman was.

“Heer...”

zei ze.

“Als u Hem hebt weggehaald...”

“...zeg mij dan waar Hij is.”

Toen sprak Hij één woord.

“Maria.”

Meer niet.

Alleen haar naam.

En onmiddellijk herkende zij Zijn stem.

“Rabboeni!”

Zij wilde Hem vasthouden.

Maar Hij glimlachte.

“Ik ben nog niet opgevaren naar Mijn Vader.”

Toen stuurde Hij haar naar ons.

Wij geloofden haar nauwelijks.

Hoe konden wij ook?

Nog nooit was iemand werkelijk uit de dood teruggekeerd...

om nooit meer te sterven.

Wij zaten achter gesloten deuren.

Niet alleen uit verdriet.

Maar ook uit angst.

Dezelfde leiders...

konden nu ook ons zoeken.

Plotseling...

zonder dat de deur openging...

stond Hij in ons midden.

Niemand had Hem binnen zien komen.

Niemand had voetstappen gehoord.

Daar stond Hij.

Levend.

Werkelijk levend.

Ik keek naar Zijn gezicht.

Dezelfde vriendelijke ogen.

Dezelfde glimlach.

En toch...

anders.

Verheerlijkt.

Niet gebonden aan deuren.

Niet gebonden aan de dood.

Niemand durfde iets te zeggen.

Wij staarden Hem alleen maar aan.

Toen sprak Hij.

Zoals Hij zo vaak had gedaan.

“Vrede zij jullie.”

Geen verwijt.

Geen vraag.

Niet:

“Waarom zijn jullie gevlucht?”

Niet:

“Waarom heb jij Mij verloochend, Simon?”

Alleen:

“Vrede.”

Dat was Zijn eerste woord na de opstanding.

En ineens begreep ik.

Hij was niet teruggekomen om af te rekenen.

Hij was teruggekomen om vrede te brengen.

Hij keek mij aan.

Heel even.

Precies zoals bij het vuur in de binnenplaats.

Diezelfde liefde.

Maar nu...

zonder de schaduw van het kruis.

Hij leefde.

Werkelijk.

Hij leefde.

Toen liet Hij Zijn handen zien.

Ik zag de littekens.
Niet als wonden.
Maar als tekenen van overwinning.
Hij liet ook Zijn zijde zien.
Het kruis was geen droom geweest.
Hij was werkelijk gestorven.
En Hij stond nu werkelijk vóór ons.

Ik viel op mijn knieën.
Woorden schoten tekort.
Alle vragen waarmee ik drie dagen had geworsteld...
waren in één ogenblik verdwenen.
De dood had verloren.
De zonde had verloren.
De angst had verloren.
Mijn schuld...
had verloren.
Want Hij leefde.

Hij kwam naar mij toe.
Hij legde Zijn hand op mijn schouder.
Dezelfde hand...
die mij uit het water had getrokken.
Die mijn voeten had gewassen.
Die Zich had laten doorboren.

“Simon.”

Alleen mijn naam.

Ik begon opnieuw te huilen.

Niet van verdriet.

Van genade.

Hij wist alles.

Mijn hoogmoed.

Mijn angst.

Mijn verloochening.

En toch...

sprak Hij mijn naam uit...

zoals op de eerste dag.

Alsof Hij zei:

“Ik ben niet veranderd.”

“Mijn liefde voor jou is niet gestorven.”

Jaren later...

toen ik zelf oude mannen en vrouwen mocht dopen...

vertelde ik hun vaak over deze morgen.

Niet als een verhaal.

Niet als een herinnering.

Maar als een werkelijkheid.

Want het christelijk geloof begon voor mij niet bij een leer.

Niet bij een kerk.

Niet bij een boek.

Het begon...
bij een leeg graf.
En bij een levende Heer.
Daarom ben ik nooit bang geweest voor mijn eigen dood.
Want ik heb gezien...
dat de dood niet het laatste woord heeft.
Ik heb Hem gezien.
Met mijn eigen ogen.
Levend.
En sinds die morgen weet ik:
Wie Hem volgt...
wandelt nooit naar een graf als eindpunt.
Maar naar het leven dat geen einde kent.

Hoofdstuk 32 Vrede zij u

Verteld door Simon

Na die eerste ontmoeting met de opgestane Heer leefde ik tussen twee werelden.

Mijn hart jubelde.

Maar mijn verstand probeerde nog steeds te begrijpen.

Hoe kon iemand werkelijk gestorven zijn...

en toch vóór mij staan?

Ik had Zijn handen gezien.

Zijn stem gehoord.

Zijn adem gevoeld.

En toch...

was Hij anders.

Niet minder mens.

Juist méér.

Alsof Zijn lichaam niet langer werd begrensd door alles wat wij kenden.

Hij at met ons.

Hij wandelde met ons.

Wij konden Hem aanraken.

En toch verscheen Hij waar gesloten deuren Hem niet konden tegenhouden.

Ik begreep toen voor het eerst iets van wat Hij bedoelde wanneer Hij sprak over het Koninkrijk van God.

De dagen daarna bleven wij dicht bij elkaar.

Niemand wilde alleen zijn.

Wij baden samen.

Wij zongen psalmen.

En telkens wanneer er voetstappen op de trap klonken, hield iedereen zijn adem in.

Zou Hij opnieuw komen?

Maar één van ons was er die eerste avond niet geweest.

Thomas.

Hij kwam laat terug.

Zijn gezicht stond vermoeid.

“Waarom kijken jullie zo?”

Niemand wist hoe te beginnen.

Uiteindelijk zei Johannes zacht:

“Wij hebben de Heer gezien.”

Thomas keek hem onderzoekend aan.

Toen naar mij.

Naar Andreas.

Naar Jakobus.

Hij schudde langzaam zijn hoofd.

“Nee.”

Zijn stem brak bijna.

“Ik kan dat niet geloven.”

Hij haalde diep adem.

“Niet voordat ik de littekens zie.”

“Niet voordat ik mijn vingers in de wond van de spijkers leg.”

“Niet voordat ik Zijn zijde aanraak.”

Niemand veroordeelde hem.

Waarom zouden wij?

Een paar dagen eerder hadden wij zelf ook geworsteld met ongeloof.

Acht dagen later zaten wij opnieuw samen.

De deuren waren gesloten.

Niet uit ongeloof.

Maar omdat de leiders ons nog steeds zochten.

De kamer was stil.

Alleen het knetteren van een olielamp was hoorbaar.

Toen...

zonder dat iemand de deur had geopend...

stond Hij opnieuw in ons midden.

Zoals altijd begon Hij met dezelfde woorden.

“Vrede zij jullie.”

Iedere keer wanneer Hij die woorden sprak, leek alle angst uit de kamer te verdwijnen.

Hij keek eerst naar Johannes.

Daarna naar Jakobus.

Toen naar mij.

Zijn glimlach bleef dezelfde.

Tenslotte richtte Hij Zijn blik op Thomas.

Er viel een diepe stilte.

Niemand zei iets.

Niemand hoefde iets te zeggen.

Hij wist precies wat Thomas had gezegd.

Hij stapte naar hem toe.

“Thomas.”

Zijn stem was warm.

“Kom.”

Hij strekte Zijn handen uit.

“Kijk naar Mijn handen.”

Daarna wees Hij naar Zijn zijde.

“Raak Mij aan.”

“Wees niet ongelovig.”

“Maar gelovig.”

Thomas begon te beven.

Zijn handen trilden.

Voorzichtig raakte hij de littekens aan.

Hij keek omhoog.

Zijn ogen vulden zich met tranen.

Toen sprak hij woorden die de hele kamer vervulden.

“Mijn Heer...¹¹en mijn God.”

Niemand corrigeerde hem.

Jezus ook niet.

Integendeel.

Hij nam die belijdenis aan.

Zoals alleen God dat kon.

Op dat moment begreep ik iets.

Toen ik bij Caesarea Filippi had gezegd:

"U bent de Christus, de Zoon van de levende God,"

had de Vader mijn ogen geopend.

Maar nu...

na kruis én opstanding...

ging er opnieuw een deur open.

Hij was niet alleen de beloofde Messias.

Niet alleen de Zoon.

Hij was werkelijk mijn Heer.

Mijn God.

Jezus keek Thomas liefdevol aan.

"Je gelooft omdat je Mij hebt gezien."

Daarna keek Hij ons allemaal aan.

Zijn blik leek verder te reiken dan de muren van de kamer.

Verder dan Jeruzalem.

Verder dan Israël.

Alsof Hij door de eeuwen heen keek.

Toen sprak Hij woorden die ook voor allen zouden gelden die Hem nooit met hun eigen ogen zouden zien.

"Zalig zijn zij...
die niet gezien hebben...
en toch geloven."

Toen begreep ik dat Hij niet alleen over de toekomst sprak.

Hij zag mensen uit alle volken.

Uit alle tijden.

Mensen die ooit Zijn Naam zouden horen.

Die Zijn stem zouden herkennen in het Evangelie.

En Hem zouden liefhebben zonder Hem ooit lichamelijk te hebben ontmoet.

Hij ging zitten.

Zoals vroeger.

Niet als een verre Koning.

Maar als onze Rabbi.

Onze Vriend.

Onze Heer.

Wij stelden Hem tientallen vragen.

Sommige beantwoordde Hij.

Andere liet Hij rusten.

Toen zei Andreas:

“Heer...”

“Waarom bent U niet verschenen aan Kajafas?”

Of aan Pilatus?”

“Of aan Herodes?”

Ik keek nieuwsgierig naar Jezus.

Zijn antwoord verraste mij.

“Wie alleen een wonder wil zien...”

“...zal zelfs na een wonder niet geloven.”

Hij zweeg even.

“Maar wie naar de waarheid verlangt...”

“...zal Mijn stem herkennen.”

Ik dacht terug aan Maria Magdalena.

Aan Thomas.

Aan mijzelf.

Hij had gelijk.

Het wonder op zichzelf veranderde niemand.

Het was Zijn liefde...

die ons hart opende.

Die avond sprak Hij lang met ons over de Schriften.

Hij begon bij Mozes.

Daarna de profeten.

De psalmen van David.

Jesaja.

Jeremia.

Zacharia.

Steeds opnieuw liet Hij zien hoe alles naar Hem wees.

Niet als losse voorspellingen.

Maar als één groot verhaal.

Het verhaal van Gods liefde.

Vanaf de eerste bladzijde van Genesis...

tot aan de laatste profeet.

Ik luisterde ademloos.

Ineens vielen puzzelstukken op hun plaats.

Het paaslam.

De koperen slang.

De ram op de berg Moria.

De lijdende Knecht.

De Goede Herder.

Alles...

kwam samen in Hem.

Voordat Hij wegging, keek Hij ons ernstig aan.

“Zoals de Vader Mij gezonden heeft...”

“...zo zend Ik jullie.”

Er viel een diepe stilte.

Hij vervolgde:

“Jullie hebben Mij gevolgd.”

“Nu zullen anderen Mij leren kennen...”

“...door jullie.”

Ik voelde mij klein.

Hoe kon iemand als ik...

na alles wat ik had gedaan...

Zijn boodschapper worden?

Alsof Hij mijn gedachten kende, keek Hij mij glimlachend aan.

Niet één woord over mijn verloochening.

Nog niet.

Maar in Zijn blik lag al de belofte van herstel.

Toen Hij verdween, bleef de kamer lang stil.

Niemand wilde als eerste spreken.

Uiteindelijk verbrak Johannes de stilte.

“Simon...”

“Ja?”

“Weet je nog...”

“...hoe wij Hem de eerste keer volgden?”

Ik glimlachte.

“Ja.”

“Toen dachten wij dat wij Hem gevonden hadden.”

Ik knikte.

Johannes keek naar de hemel.

“Nu begrijp ik...”

“...dat Hij al die tijd óns gevonden heeft.”

Ik sloot mijn ogen.

Dat was misschien wel de mooiste samenvatting van alles wat wij hadden meegemaakt.

Wij dachten dat wij Hem hadden gekozen.

Maar Hij had ons al lief...

lang voordat wij Hem leerden kennen.

Jaren later...

wanneer mensen mij vroegen waarom ik mijn leven voor Jezus wilde geven...

antwoordde ik nooit:

“Omdat ik zo sterk geloofde.”

Ik zei altijd:

“Omdat Hij mij eerst heeft liefgehad.”

En dat...

was sterker dan de dood.

Hoofdstuk 33 Heb je Mij lief?

Verteld door Simon

Na alles wat er gebeurd was...

wist ik niet goed meer wie ik was.

De Meester leefde.

Daar twijfelde ik niet meer aan.

Ik had Hem gezien.

Zijn stem gehoord.

Zijn handen aangeraakt.

En toch...

bleef mijn hart zwaar.

Iedere keer wanneer Hij mij aankeek...

dacht ik aan die nacht.

Aan het vuur.

Aan de haan.

Aan mijn woorden.

"Ik ken die Mens niet."

Hij had mij vergeven.

Daar twijfelde ik niet aan.

Maar kon Hij mij ooit nog vertrouwen?

Enkele dagen later zei ik tegen de anderen:

"Ik ga vissen."

Het was geen besluit uit ongeloof.

Ook geen afscheid.

Het was eenvoudig het enige wat ik op dat moment wist te doen.

Vissen.

Dat had ik mijn hele leven gedaan.

Misschien bracht het water rust.

Andreas stond op.

“Ik ga mee.”

Johannes glimlachte.

“Ik ook.”

Even later zaten wij weer met zeven man in de boot.

Zoals vroeger.

Het voelde vreemd vertrouwd.

De geur van het meer.

Het zachte klotsen van het water tegen de romp.

De sterren boven ons.

Alleen...

één Persoon ontbrak.

De hele nacht visten wij.

Zoals zo vaak vroeger.

Maar het net bleef leeg.

Ik glimlachte bitter.

Het leek wel alsof het meer mij herinnerde aan de eerste dag waarop ik Hem ontmoette.

Toen hadden wij ook niets gevangen.

De eerste zonnestralen kleurden de hemel roze.
Langzaam voeren wij terug.
Plotseling zagen wij een Man op het strand staan.
Hij was nog te ver weg om Zijn gezicht goed te zien.
Hij riep:
“Vrienden...”
“Hebben jullie iets gevangen?”
Ik antwoordde kort.
“Nee.”
Toen riep Hij:
“Werp het net uit aan de rechterkant van de boot.”
Ik keek naar Andreas.
Hij keek naar mij.
Geen van beiden zei iets.
Maar wij deden wat de onbekende zei.

Nauwelijks lag het net in het water...
of het werd zwaar.
Heel zwaar.
Zo zwaar dat wij het nauwelijks konden binnenhalen.
Vissen.
Overal vissen.
Zoveel dat het net kraakte.
Toen hoorde ik Johannes fluisteren.
Zijn stem trilde.

“Simon...”

“Het is de Heer.”

Meer had hij niet hoeven zeggen.

Ik keek opnieuw naar het strand.

En ineens wist ik het ook.

Die stem.

Die rust.

Die overvloed.

Alleen Hij kon dat zijn.

Ik dacht niet meer na.

Ik greep mijn mantel.

Sprong in het water.

Het koude meer sloeg om mij heen.

Ik zwom zo snel ik kon.

Iedere slag bracht mij dichterbij Hem.

Niet omdat ik Hem iets wilde vragen.

Niet omdat ik iets wilde bewijzen.

Ik wilde alleen bij Hem zijn.

Toen ik het strand bereikte...

stond Hij daar.

Zoals altijd.

Eenvoudig.

Er brandde een houtskoolvuur.

Vis lag erop te bakken.
Daarnaast brood.
Ik bleef plotseling staan.
Een houtskoolvuur.
Mijn hart kromp samen.
Het laatste houtskoolvuur dat ik had gezien...
was in de binnenplaats van Kajafas.
Daar had ik Hem verloochend.
Ik keek naar het vuur.
Toen naar Jezus.
Hij wist precies wat Hij deed.

De anderen kwamen aan land.
Samen brachten wij het net binnen.
Honderddrieënvijftig grote vissen.
Johannes telde ze.
Later vroeg men mij vaak waarom hij dat aantal opschreef.
Ik weet het niet.
Misschien omdat wij allemaal voelden dat geen enkel detail van die morgen ooit vergeten mocht worden.

Jezus keek naar ons.
“Kom.”
“Ontbijt.”
Dat ene woord ontroerde mij.
Hij had kunnen beginnen over mijn verloochening.

Over mijn lafheid.

Over mijn beloften.

Maar Hij zei:

“Ontbijt.”

Zoals een Vader Zijn kinderen aan tafel roept.

Wij gingen zitten.

Niemand durfde te vragen:

“Wie bent U?”

Wij wisten het.

Het was de Heer.

Hij brak het brood.

Gaf het aan ons.

Daarna de vis.

Even dacht ik terug aan de vijf broden.

Aan de duizenden mensen.

Hij bleef dezelfde.

De Opgestane Heer...

diende nog steeds Zijn vrienden.

Na de maaltijd bleef het stil.

De zon stond inmiddels boven het meer.

Het water glinsterde.

Een lichte wind streek langs het strand.

Toen keek Jezus naar mij.

Niet vluchtig.

Lang.

“Simon...”

Niet Petrus.

Simon.

Mijn oude naam.

Alsof Hij terugging naar het begin.

“Simon, zoon van Johannes...”

“Heb je Mij lief...”

“...meer dan dezen?”

Mijn hart stond stil.

Ik wist precies wat Hij bedoelde.

Ik had ooit gezegd:

*“Al zouden allen U verlaten...”

“...ik nooit.”*

Ik had mij boven de anderen verheven.

En ik was dieper gevallen dan zij allemaal.

Ik durfde niets meer te beloven.

“Heer...”

“U weet dat ik van U houd.”

Hij knikte.

“Weid Mijn lammeren.”

Even later vroeg Hij opnieuw:

“Simon...”

“Heb je Mij lief?”

Ik voelde mijn ogen vochtig worden.

“Ja, Heer.”

“U weet dat ik van U houd.”

Hij glimlachte.

“Hoed Mijn schapen.”

Toen kwam de derde vraag.

Zijn stem werd nog zachter.

“Simon...”

“Houd je werkelijk van Mij?”

Ik kon niet meer antwoorden.

Niet meteen.

Want ineens begreep ik waarom Hij drie keer vroeg.

Drie vragen.

Voor drie verloocheningen.

Niet om mij opnieuw pijn te doen.

Maar om iedere wond aan te raken...

en te genezen.

Mijn tranen vielen in het zand.

“Heer...”

“U weet alles.”

“U weet...”

“...dat ik van U houd.”

Hij legde Zijn hand op mijn schouder.

“Weid Mijn schapen.”

Geen verwijt.

Geen straf.

Geen proefperiode.

Geen wantrouwen.

Alleen...

een nieuwe opdracht.

Ik keek Hem aan.

“Maar Heer...”

“Na alles wat ik gedaan heb?”

Hij glimlachte.

“Juist daarom.”

Ik begreep het niet.

Hij vervolgde:

“Wie zelf genade heeft ontvangen...”

“...zal genade kunnen geven.”

Die woorden zijn mij mijn hele leven bijgebleven.

Misschien was dat wel de reden waarom Hij juist mij koos.

Niet ondanks mijn val.

Maar omdat ik wist hoe diep een mens kan vallen...

en hoe groot Gods genade is.

Daarna wandelden wij samen langs het strand.

De anderen liepen op een afstand.

De golven spoelden zacht over het zand.

Jezus keek uit over het meer.

“Simon...”

“Toen je jong was...”

“...ging je waar je zelf wilde.”

Hij keek mij aan.

“Maar er komt een dag...”

“...dat een ander je zal brengen waar je zelf niet wilt gaan.”

Ik begreep toen nog niet volledig wat Hij bedoelde.

Later wel.

Hij sprak over mijn eigen kruis.

Mijn eigen martelaarschap.

Maar vreemd genoeg...

maakte die gedachte mij niet bang.

Want als Hij mij zou voorgaan...

kon ik volgen.

Zoals altijd.

Voordat wij terugkeerden, bleef Hij nog eenmaal staan.

Hij keek mij aan.

Diezelfde ogen.

Diezelfde liefde.

Toen sprak Hij de woorden die mijn leven opnieuw begonnen.

Net als drie jaar eerder.

Aan hetzelfde meer.

Met dezelfde eenvoud.

“Volg Mij.”

Deze keer wist ik wat dat betekende.

Het betekende niet alleen wonderen.

Niet alleen vreugde.

Niet alleen overwinning.

Het betekende ook een kruis.

Maar nu aarzelde ik niet meer.

Want ik wist:

De weg achter Hem eindigt nooit in een graf.

Hij eindigt altijd...

bij de Vader.

Hoofdstuk 34 Tot aan de einden van de aarde

Verteld door Simon

Na die morgen aan het meer veranderde er iets in ons.

Niet alleen in mij.

In ons allemaal.

De angst die ons na Golgotha gevangen had gehouden, begon langzaam plaats te maken voor iets anders.

Verwachting.

Wij wisten nog niet precies wat er zou gebeuren.

Maar wij wisten wél dat het verhaal niet geëindigd was bij het lege graf.

Het was pas begonnen.

Veertig dagen lang verscheen Jezus aan ons.

Soms aan allen tegelijk.

Soms aan enkelen.

Hij kwam niet onverwacht om ons te laten schrikken.

Hij kwam om ons te onderwijzen.

Over het Koninkrijk van God.

Steeds opnieuw.

Niet over macht.

Niet over politieke vrijheid.

Niet over het herstel van Israël alleen.

Hij sprak over een Koninkrijk dat in mensenharten begon.

Op een avond zaten wij samen op een heuvel boven Galilea.

De zon zakte langzaam achter het meer.

Het water leek één grote spiegel van goud.

Jezus wees naar de horizon.

“Simon...”

“Hoe ver kun jij kijken?”

Ik kneep mijn ogen samen.

“Tot waar hemel en aarde elkaar raken.”

Hij glimlachte.

“En toch...”

“...gaat de wereld verder.”

Ik begreep Zijn bedoeling niet.

Nog niet.

Hij tekende met een stok een cirkel in het zand.

“In het begin...”

zei Hij zacht,

“dachten jullie dat Mijn werk alleen voor Galilea was.”

Hij trok een grotere cirkel.

“Daarna ontdekten jullie dat Ik voor heel Israël gekomen was.”

Nog een grotere cirkel.

“Maar Mijn Vader heeft de wereld lief.”

Hij keek ons één voor één aan.

“Niet één volk.”

“Niet één taal.”

“Niet één generatie.”

“De wereld.”

Ik dacht aan de Romeinse hoofdman onder het kruis.

Aan de Grieken die Hem hadden willen zien.

Aan de Samaritaanse vrouw.

Aan de Kanaänitische moeder.

Langzaam begon ik te begrijpen.

God had altijd verder gekeken dan Israël.

Israël was geroepen om een licht voor de volken te zijn.

En nu...

zou dat licht de hele aarde bereiken.

Thomas stelde de vraag die ons allemaal bezighield.

“Heer...”

“Gaat U nu het koninkrijk voor Israël herstellen?”

Jezus keek hem vriendelijk aan.

“Thomas...”

“Jullie blijven denken aan grenzen.”

Hij wees opnieuw naar de horizon.

“Mijn Koninkrijk kent die niet.”

Daarna sprak Hij woorden die mijn leven opnieuw veranderden.

“Jullie zullen kracht ontvangen...”

“...wanneer de Heilige Geest over jullie komt.”

Ik luisterde aandachtig.

“En jullie zullen Mijn getuigen zijn.”

Hij wees achtereenvolgens naar Jeruzalem.

Naar de heuvels van Judea.

Naar het noorden.

Naar Samaria.

Tenslotte wees Hij ver voorbij de horizon.

“...tot aan de einden van de aarde.”

Ik keek naar mijn handen.

Ruwe vissershandsen.

Wat moest een eenvoudige Galileeër beginnen aan de einden van de aarde?

Hij leek mijn gedachten te lezen.

Hij glimlachte.

“Simon...”

“Toen Ik je riep...”

“...kon je één boot leiden.”

Hij wees naar de andere discipelen.

“Nu zul je mensen leiden.”

Ik schudde mijn hoofd.

“Heer...”

“Ik ben daar niet geschikt voor.”

Hij antwoordde direct.

“Dat wist Ik al...”

“...toen Ik je riep.”

Iedereen begon te lachen.

Zelfs ik.

Hij had gelijk.

Hij had nooit de volmaakten gekozen.

Hij had gewone mensen geroepen.

En juist daardoor zou iedereen weten dat de kracht van God kwam.

Die avond vertelde Hij opnieuw over de Vader.

Niet als een afscheid.

Maar als een belofte.

“Ik laat jullie niet als wezen achter.”

Dat woord trof mij diep.

Wezen.

Ik had mij na Golgotha werkelijk zo gevoeld.

Maar nu wist ik:

Wij zouden nooit meer alleen zijn.

Johannes vroeg:

“Heer...”

“Zullen wij U nog vaak zien?”

Jezus keek hem lang aan.

“Op een andere manier.”

Hij legde Zijn hand op Johannes' schouder.

“Ik zal dichterbij jullie zijn...”

“...dan ooit tevoren.”

Wij begrepen het niet.

Hoe kon iemand dichterbij zijn...

wanneer Hij wegging?

Pas met Pinksteren zou dat duidelijk worden.

De volgende dagen sprak Hij met ons over de Schriften.

Nooit eerder had ik de Bijbel zo gelezen.

Genesis wees naar Hem.

Mozes wees naar Hem.

David bezong Hem.

Jesaja zag Zijn lijden.

Ezechiël sprak over nieuw leven.

Daniël zag Zijn Koninkrijk.

Het leek alsof de hele geschiedenis één grote weg was...

die uitkwam bij Jezus.

Op een morgen vroeg Hij ons:

“Simon...”

“Wat heb je geleerd?”

Ik dacht lang na.

Vroeger zou ik snel geantwoord hebben.

Nu niet meer.

Eindelijk zei ik:

“Ik dacht dat ik U moest volgen omdat ik sterk was.”

Hij keek mij zwijgend aan.

“Nu weet ik...”

“...dat ik U alleen kan volgen...”

“...omdat U mij vasthoudt.”

Hij glimlachte.

Dat was genoeg.

Meer woorden waren niet nodig.

Toen wij samen afdaalden naar het dal, liep ik naast Andreas.

Mijn broer.

De eerste die Jezus had gevolgd.

Hij keek naar mij.

“Weet je nog wat ik tegen je zei?”

Ik glimlachte.

“Wij hebben de Messias gevonden.”

Hij knikte.

“Toen dacht ik dat ik alles wist.”

Ik lachte zacht.

“En nu?”

Hij keek naar de hemel.

“Nu weet ik dat ik Hem nog eeuwig zal blijven ontdekken.”

Die woorden bleven in mijn hart.

Zelfs de eeuwigheid...

zou niet lang genoeg zijn...

om de grootheid van Jezus volledig te begrijpen.

Voordat wij de Olijfberg bereikten, bleef Jezus nog eenmaal staan.

Hij keek naar ons.

Zijn blik rustte even op ieder van ons.

Ik voelde opnieuw dezelfde liefde als op de eerste dag aan het meer.

Toen zei Hij rustig:

“Maak leerlingen...”

“Doop hen...”

“Leer hun alles wat Ik jullie geleerd heb.”

Hij zweeg even.

Daarna sprak Hij de belofte die mij mijn hele leven heeft gedragen.

“En zie...^[1]Ik ben met jullie...^[2]alle dagen...^[3]tot aan de voltooiing van deze wereld.”

Hij zei niet:

“Ik zal af en toe bij jullie zijn.”

Niet:

“Wanneer het gemakkelijk is.”

Maar:

alle dagen.

Op de goede.

Op de slechte.

In de gevangenis.

Onder vervolging.

Op zee.

In de storm.

In de dood.

Alle dagen.

Jaren later...

toen ik zelf in een donkere Romeinse gevangenis zat...

en wist dat mijn eigen kruis dichtbij was...

hoorde ik deze woorden opnieuw.

“Ik ben met jullie.”

Niet:

“Ik was met jullie.”

Maar:

“Ik ben.”

Dezelfde woorden die Hij ooit op het water had gesproken.

Dezelfde woorden die God tot Mozes had gesproken.

Hij was.

Hij is.

En Hij zal zijn.

Daarom heb ik nooit meer gevreesd.

Want als Hij met mij is...

kan zelfs de dood mij niet scheiden van Zijn liefde.

Hoofdstuk 35 De Koning keert terug naar Zijn Vader

Verteld door Simon

Veertig dagen.

Veertig kostbare dagen.

Veertig dagen waarin de hemel de aarde had aangerakt.

Wij hadden gegeten met Hem.

Gelachen.

Gehuild.

Gebeden.

Gelopen over dezelfde paden als vroeger.

En toch...

was niets meer zoals vroeger.

Want iedere keer wanneer Hij verscheen, wist ik:

De dood had Hem nooit meer in haar macht.

Op een heldere morgen vroeg Hij ons Hem te volgen.

Wij verlieten Jeruzalem.

Zoals zo vaak liepen wij de Olijfberg op.

Ik kende iedere bocht van het pad.

Iedere olijfboom.

Iedere rots.

Hier had Hij gehuild.

Hier had Hij gebeden.

Hier was Hij gevangen genomen.

Nu liep Hij opnieuw dezelfde weg.

Maar deze keer...
als de Overwinnaar.

De lucht was uitzonderlijk helder.
Een zachte wind streek over de heuvels.
In de verte glinsterde de tempel.
Pelgrims liepen af en aan.
Niemand vermoedde dat boven op de Olijfberg de grootste Koning van de geschiedenis Zijn troon zou bestijgen.

Wij gingen zitten.
Niemand sprak.
Wij voelden dat dit een bijzonder moment was.
Jezus keek lang over Jeruzalem.
Daarna draaide Hij Zich naar ons om.
Zijn ogen straalden.
Niet alleen vreugde.
Ook liefde.
Een liefde die dieper was geworden dan wij ooit hadden gekend.

Hij begon niet over Zichzelf.
Zoals altijd sprak Hij eerst over Zijn Vader.
"Alles..."
"...wat de Vader Mij heeft opgedragen..."
"...heb Ik volbracht."
Ik dacht terug aan Golgotha.

“Het is volbracht.”

Nu begreep ik dat die woorden niet alleen over het kruis gingen.

Zijn hele leven was één volmaakte gehoorzaamheid geweest.

Vanaf Bethlehem.

Tot Golgotha.

Tot deze berg.

Daarna keek Hij ons één voor één aan.

Ik voelde Zijn blik op mij rusten.

Nog steeds dezelfde liefde.

Nog steeds dezelfde rust.

“Simon.”

Mijn hart sloeg sneller.

“Vergeet nooit...”

“...dat je Mijn schapen hoedt.”

Hij glimlachte.

“Niet jouw schapen.”

“Mijn schapen.”

Die woorden hebben mij mijn hele leven bewaard voor hoogmoed.

De gemeente was nooit van Petrus.

Altijd van Christus.

Hij liep langzaam naar de hoogste plek van de heuvel.

Wij volgden Hem.

Toen strekte Hij Zijn handen uit.

De littekens waren nog zichtbaar.

Niet als tekenen van nederlaag.

Maar als eeuwige herinneringen aan Zijn liefde.

Hij hief Zijn handen op.

En zegende ons.

Niet vluchtig.

Lang.

Zoals een vader zijn kinderen zegent voordat zij op reis gaan.

Ik sloot mijn ogen.

Ik wilde ieder woord bewaren.

Terwijl Hij ons zegende...

gebeurde het.

Heel langzaam leek Zijn lichaam lichter te worden.

Niet alsof Hij verdween.

Maar alsof de hemel Hem ontving.

Wij bleven onbeweeglijk staan.

Niemand sprak.

Niemand huilde.

Niemand durfde zelfs te ademen.

Hij steeg op.

Langzaam.

Rustig.

Zijn ogen bleven op ons gericht.

Zijn handen bleven opgeheven in zegen.

Tot een wolk Hem aan onze ogen onttrok.

Wij bleven omhoog kijken.

Heel lang.

Misschien minuten.

Misschien langer.

Niemand wilde als eerste zijn blik afwenden.

Het voelde alsof wij opnieuw afscheid namen.

En toch...

voelde het niet als verlies.

Er was vrede.

Een diepe vrede.

Plotseling stonden er twee mannen naast ons.

Hun kleding straalde als licht.

Wij herkenden onmiddellijk dat zij boodschappers van God waren.

Eén van hen sprak:

“Mannen van Galilea...”

“Waarom staan jullie naar de hemel te kijken?”

Hij glimlachte.

“Deze Jezus...”

“...Die van jullie is opgenomen in de hemel...”

“...zal op dezelfde wijze terugkomen.”

Mijn hart vulde zich met hoop.

Hij was niet weg.

Hij zou terugkomen.

Niet als lijdende Knecht.

Maar als de Koning der koningen.

Toen daalden wij de berg af.

En ineens gebeurde er iets onverwachts.

Niemand liep met gebogen hoofd.

Niemand klaagde.

Niemand zei:

“Wij zijn Hem kwijt.”

Integendeel.

Er was vreugde.

Een vreugde die ik moeilijk kan beschrijven.

Want voor het eerst begrepen wij werkelijk waar Hij was.

Niet verdwenen.

Maar verhoogd.

Niet afwezig.

Maar regerend.

Niet ver weg.

Maar dichterbij dan ooit.

Onderweg vroeg Johannes mij:

“Simon...”

“Denk je dat Hij ons nog ziet?”

Ik glimlachte.

“Meer dan ooit.”

Hij keek vragend.

Ik vervolgde:

“Toen Hij op aarde was...”

“...liep Hij naast ons.”

“Nu regeert Hij over hemel en aarde.”

Andreas knikte.

“En Hij bidt voor ons.”

Die woorden ontroerden mij.

Ja.

Hij bad nog steeds.

Zoals Hij altijd had gedaan.

Alleen nu...

vanaf de troon van Zijn Vader.

Wij keerden terug naar Jeruzalem.

Niet uit angst.

Maar uit gehoorzaamheid.

Hij had gezegd dat wij moesten wachten.

Op de belofte van de Vader.

Wij wisten nog niet hoe die eruit zou zien.

Maar na alles wat wij hadden meegemaakt...

vertrouwden wij Hem volledig.

De dagen die volgden brachten wij door in gebed.

Samen.

Niet alleen de elf.

Ook Maria, de moeder van Jezus.

Zijn broers.

Vele anderen.

Voor het eerst voelde ik dat wij werkelijk één familie waren.

Niet door bloed.

Maar door Hem.

Vaak dacht ik aan Zijn laatste zegen.

Zijn opgeheven handen.

Zijn littekens.

En ik begreep iets wat mij nooit meer heeft losgelaten.

De laatste houding waarin wij Hem op aarde zagen...

was niet die van een Rechter.

Niet die van een Strijder.

Maar van een Hogepriester.

Met uitgestrekte handen.

Zegenend.

Dat beeld heeft mij gedragen toen ik later gevangen zat.

Toen ik werd gezeseld.

Toen ik wist dat ook mijn eigen kruis dichtbij was.

Want telkens zag ik opnieuw die handen.

Niet gesloten.

Niet dreigend.

Maar geopend.

Vol genade.

Jaren later schreef ik aan gelovigen die leden onder vervolging:

“Werp al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u.”

Waarom wist ik dat zo zeker?

Omdat ik Zijn ogen had gezien.

Zijn handen.

Zijn zegen.

Ik wist:

De Koning die naar de hemel terugkeerde...

is dezelfde Herder...

Die Zijn schapen nooit vergeet.

Ik keek nog één keer om naar de top van de Olijfberg.

De wind bewoog zacht door de olijfbomen.

De hemel was leeg.

En toch...

nog nooit had hij zo vol geleken.

Want daar...

aan de rechterhand van de Vader...

zat mijn Rabbi.

Mijn Verlosser.

Mijn Koning.

Mijn God.

En ik wist:

Vanaf deze dag zou de wereld nooit meer dezelfde zijn.

Hoofdstuk 36 Vuur uit de hemel

Verteld door Simon

Na de hemelvaart keerden wij terug naar Jeruzalem.

Niet verdrietig.

Niet verward.

Maar vol verwachting.

Hij had gezegd:

“Blijf in de stad totdat jullie bekleed worden met kracht uit de hoogte.”

Wij wisten niet wat dat betekende.

Maar één ding hadden wij geleerd.

Wanneer Jezus een belofte deed...

kwam die altijd uit.

Wij kwamen iedere dag samen.

In het bovenvertrek.

Dezelfde plaats waar Hij ons de voeten had gewassen.

Waar Hij het brood had gebroken.

Waar Hij had gezegd:

“Laat jullie hart niet in verwarring raken.”

Nu baden wij.

Niet één uur.

Niet één dag.

Maar dagen achter elkaar.

Wij baden met Maria.

Met Zijn broers.

Met vrouwen die Hem vanaf Galilea gevolgd waren.

Rijken en armen.

Vissers en tollenaars.

Jongeren en ouderen.

Voor het eerst voelde ik werkelijk wat Hij had bedoeld toen Hij sprak over Zijn gemeente.

Wij waren geen verzameling mensen meer.

Wij waren één familie.

Toch bleef er een leegte.

Iedere morgen keek ik even naar de deur.

Een gewoonte.

Alsof ik verwachtte dat Hij opnieuw zou binnenkomen.

Dan glimlachte ik.

Hij had immers gezegd dat Hij altijd bij ons zou zijn.

Alleen...

op een andere manier.

Op de vijftigste dag na Pesach gebeurde het.

Het was vroeg in de morgen.

Jeruzalem was opnieuw vol pelgrims.

Vanuit alle landen waren Joden gekomen om het Wekenfeest te vieren.

Wij baden.

Zoals iedere morgen.

Plotseling...

hoorden wij een geluid.

Niet buiten.

Binnen.

Het begon als een zachte zucht.

Toen werd het sterker.

Steeds sterker.

Alsof een machtige storm door het huis trok.

Maar de ramen bewogen niet.

De lampen doofden niet.

Toch vulde het geluid iedere hoek van de kamer.

Wij keken elkaar aan.

Niemand durfde te spreken.

Toen zag ik het.

Boven Johannes verscheen iets als een vlam.

Niet een vuur dat brandde.

Maar licht.

Levend licht.

Daarna boven Andreas.

Boven Jakobus.

Boven Maria.

En ineens...

ook boven mij.

Ik voelde geen hitte.

Geen pijn.

Alleen...

een diepe vreugde.

Alsof mijn hart eindelijk helemaal thuiskwam.

Op dat moment begreep ik Zijn woorden.

“Ik laat jullie niet als wezen achter.”

Hij had Zichzelf niet vergist.

Hij was werkelijk gekomen.

Niet zichtbaar voor onze ogen.

Maar aanwezig in ons hart.

Zijn Geest woonde nu in ons.

Niet naast ons.

Niet boven ons.

In ons.

Woorden begonnen vanzelf uit mijn mond te komen.

Talen die ik nooit had geleerd.

Ik hoorde Andreas spreken.

Thomas.

Johannes.

Iedereen sprak.

Iedereen prees God.

En toch...

verstond ieder ons in zijn eigen taal.

Ik hoorde mensen uit Egypte.

Uit Rome.

Uit Kreta.

Uit Syrië.

Uit Klein-Azië.

Allen riepen verbaasd:

“Hoe kunnen Galileeërs onze taal spreken?”

Ik glimlachte.

Dit was geen wonder van mensen.

Dit was het werk van God.

De menigte groeide snel.

Sommigen stonden met open mond te luisteren.

Anderen begonnen te lachen.

“Ze zijn dronken.”

Ik keek naar Johannes.

Hij schudde glimlachend zijn hoofd.

Dronken?

Het was nog vroeg in de morgen.

Nee.

Wij waren niet vol wijn.

Wij waren vervuld met de Geest van God.

Plotseling voelde ik een zachte aandrang in mijn hart.

Ga staan.

Spreek.

Mijn eerste gedachte was:

Ik?

De man die nog maar enkele weken geleden had gezegd:

“Ik ken Hem niet.”

Maar de angst die mij toen gevangen had gehouden...

was verdwenen.

Niet omdat ik dapperder was geworden.

Maar omdat Zijn Geest sterker was dan mijn angst.

Ik stond op.

De duizenden mensen werden langzaam stil.

Ik keek over de menigte.

Mannen.

Vrouwen.

Kinderen.

Pelgrims uit alle windstreken.

Mijn stem klonk verrassend rustig.

“Mannen van Israël...”

“Luister.”

Ik vertelde hun niet over mijzelf.

Niet over mijn visserij.

Niet over mijn verloochening.

Ik sprak over Jezus.

Over Zijn wonderen.

Zijn leven.

Zijn kruis.

Zijn opstanding.

Zijn hemelvaart.

En toen zei ik woorden die rechtstreeks uit mijn hart kwamen.

“Deze Jezus...”

“...hebben jullie gekruisigd.”

“...maar God heeft Hem opgewekt.”

“...en tot Heer en Christus gemaakt.”

Terwijl ik sprak, dacht ik ineens terug aan de eerste dag.

Aan het meer.

Toen Hij mij had geroepen.

“Ik zal je een visser van mensen maken.”

Ik glimlachte.

Nu begreep ik eindelijk wat Hij bedoeld had.

Niet vissen uit water.

Maar mensen trekken...

naar het leven.

Toen ik uitgesproken was...

bleef het lang stil.

Ik zag mensen huilen.

Sommigen sloegen zich op de borst.

Eén man riep:

“Broeders...”

“Wat moeten wij doen?”

Mijn hart liep over van vreugde.

Nog nooit had ik een mooiere vraag gehoord.

Ik antwoordde zonder aarzelen:

“Bekeer u.”

“Laat u dopen.”

“In de Naam van Jezus Christus.”

“Dan zult ook u de gave van de Heilige Geest ontvangen.”

Die dag werden ongeveer drieduizend mensen gedoopt.

Drieduizend.

Ik dacht terug aan de wonderbare visvangst.

Aan het net vol vissen.

Toen had ik gedacht dat dát een groot wonder was.

Maar dit...

dit was groter.

God haalde mensen uit de dood...

en gaf hun nieuw leven.

Toen de zon onderging, zaten wij opnieuw samen.

Niemand sprak veel.

Wij waren stil van verwondering.

Johannes keek naar mij.

“Simon...”

“Weet je nog...”

“...dat meisje bij het vuur?”

Ik knikte langzaam.

“Ja.”

“Je was bang voor één dienstmeisje.”

Ik glimlachte.

“En vandaag sprak je voor duizenden.”

Ik keek omhoog.

“Dat was ik niet.”

“Dat was Hij.”

Nu ik oud ben...

begrijp ik het nog beter.

Mijn grootste wonder was niet dat ik over water liep.

Niet dat ik zieken mocht genezen.

Niet dat ik drieduizend mensen zag dopen.

Mijn grootste wonder was...

dat Jezus een bange visser veranderde in een getuige.

Niet door mijn karakter te veranderen.

Maar door Zijn Geest in mij te laten wonen.

Daarom weet ik nu zeker:

Hij is niet alleen de Rabbi van Galilea.

Niet alleen de Messias van Israël.

Niet alleen de Opgestane Heer.

Hij is de eeuwige Zoon van God.

Volkomen God.

Volkomen mens.

De Koning die leeft.

En omdat Hij leeft...

zal ook ieder die Hem vertrouwt leven.

Voor altijd.

Epiloog Totdat ik Hem weer zie

Nu ik deze herinneringen opschrijf, ben ik een oude man.

Mijn haren zijn wit geworden.

Mijn handen dragen de sporen van een lang leven.

Ik weet dat mijn eigen einde nabij is.

De keizer denkt dat hij mijn leven kan nemen.

Maar hij vergist zich.

Hij kan alleen mijn aardse tent afbreken.

Mijn leven...

ligt veilig in de handen van mijn Heer.

Soms sluit ik mijn ogen.

Dan zie ik Hem weer.

Op het strand van Galilea.

In de storm.

Op de berg van de verheerlijking.

In de hof van Getsemane.

Aan het kruis.

Bij het lege graf.

Aan het vuur bij het meer.

Met opgeheven handen op de Olijfberg.

En steeds hoor ik opnieuw Zijn stem:

“Volg Mij.”

Ik ben Hem gevolgd als jonge visser.

Ik ben Hem gevolgd door vreugde en verdriet.

Ik ben Hem gevolgd door mijn eigen falen heen.

En nu weet ik:

Hij heeft mij al die tijd veel trouwer gevolgd dan ik Hem.

Daarom ben ik niet bang voor de dag waarop mijn ogen hier zullen sluiten.

Want de volgende ogen die ik zal zien...

zijn de Zijne.

En dan zal ik Hem eindelijk aanbidden zoals Hij werkelijk is:

Jezus Christus.

Volkomen God.

Volkomen mens.

Mijn Heer.

Mijn Redder.

Mijn eeuwige Koning.

Einde

Verwacht : Deel II – Petrus vertelt verder (ongeveer 20 hoofdstukken)

Nu begint een heel nieuw verhaal. Niet meer alleen over wat Jezus deed tijdens Zijn aardse leven, maar over hoe de levende Christus door Zijn Geest werkt.

Deel III – De oude Petrus (ongeveer 15–20 hoofdstukken)

Dit is misschien wel het mooiste deel.

Een oude Petrus kijkt terug op zijn leven.

Hij schrijft zijn brieven.

Hij vertelt onbekende herinneringen aan Jezus.

Hij ziet Paulus.

Hij bezoekt gemeenten.

Hij bereidt zich voor op zijn marteldood.

Steeds vaker denkt hij aan de woorden:

“Volg Mij.”

Kijk op www.complementaire-gezondheid.nl

TOEN WIJ ONTDEKTEN WIE HIJ WERKELIJK WAS

— HET VERHAAL VAN SIMON PETRUS —

Wie was Jezus werkelijk?

In deze meeslepende roman neemt Simon Petrus, visser, vriend en leerling van Jezus, u mee op een onvergetelijke reis. Van de eerste ontmoeting aan de oever van het Meer van Galilea tot aan de hemelvaart – beleef het leven, de woorden, de wonderen, het lijden en de opstanding van Jezus vanuit de ogen van iemand die er zelf bij was.

Langzaam groeit bij Simon het besef dat de Man die naast hem loopt, veel meer is dan een leraar, profeet of Messias. Hij is de Zoon van de levende God – volkomen mens én volkomen God.

Een verhaal over twijfel en geloof, angst en moed, vriendschap en verraad, tranen en vreugde.

Bovenal: een verhaal over de liefde die sterker is dan de dood.

IN DIT BOEK VINDT U:

- De roeping van Simon en Andreas
- Wonderen die het hart veranderen
- De weg naar Jeruzalem
- Het kruis, het lege graf en de opstanding
- De uitstorting van de Heilige Geest
- En de ontdekking die alles veranderde: Jezus is de Heer van hemel en aarde

*“ Wij ontdekten niet op één dag
dat Jezus God was.*

*Dat gebeurde langzaam. Heel langzaam.
Zoals de zon niet in één ogenblik
de nacht verdrijft, maar eerst een bleke gloed
over de horizon legt, zo begon ook in ons hart
een licht te dagen. ”*

GERARD P.M. FELLER

Schrijver, spreker en auteur van diverse boeken over geloof, neuropsychologie en de Bijbel. Zijn verlangen is om diepe geestelijke waarheden op een begrijpelijke en aansprekende manier door te geven, zodat lezers geraakt worden in hart en denken.

Een roman gebaseerd op de Bijbelse evangeliën.

ISBN 978-90-833787-0-0

9 789083 378700 >